ULUSLARARASI KOMÜNİST HAREKETİN BELGELERİ : 5

3. ENTERNASYONAL'DE

FAŞİZM ÜZERİNE TARTIŞMALAR

BELGELER - II -

DÖNÜŞÜM
YAYINLARI

III. ENTERNASYONAL'DE

FAŞİZM ÜZERİNE TARTIŞMALAR

BELGELER —II—

Bu kitap Komünist Enternasyonal'in 7. Kongre Tutanakları ve KEYK'in 10, 11, 12, 13. Plenularında kabul edilen tezlerin konu ile ilgili bölümlerinin Almanca'dan Türkçe'ye çevrilmiş derlemesidir.

1. Basım: Mayıs 1992

DÖNÜŞÜM YAYINLARI: 13
ULUSLARARASI KOMÜNİST HAREKETİN BELGELERİ: 5

Dizgi : DÖNÜŞÜM
Baskı: Teknografik Matbaacılık A.Ş.

DÖNÜŞÜM YAYINLARI
Cemal Nadir Sokak
HacıFazlıoğlu İşhanı No: 17/74
Cağaloğlu— İSTANBUL
Tel: 528 03 41

ULUSLARARASI KOMÜNİST HAREKETİN BELGELERİ: 5

III. ENTERNASYONAL'DE

FAŞİZM ÜZERİNE TARTIŞMALAR

BELGELER —II—

ÇEVİREN
İsmail YARKIN

İÇİNDEKİLER

— ULUSLARARASI DURUM VE KOMÜNİST ENTERNASYONAL'İN EN YAKIN GÖREVLERİ 9
I— Kapitalizmin Temel Çelişkilerinin Keskinleşmesi 10
II— İktidardaki II. Enternasyonal Partileri 17
III— Devrimci İşçi Hareketinin Yeni Atılımının Olgunlaşması 19
IV— Komintern ve Komünist Partilerin Yeni Atılımının Olgunlaşması 22
— KEYK 11. PLENUMU (26.3.— 11.4.1931) İKTİSADİ KRİZİN DERİNLEŞMESİ VE BİR DİZİ ÜLKEDE DEVRİMCİ KRİZİN ÖNŞARTLARININ YÜKSELMESİ İLE BAĞINTI İÇİNDE KOMÜNİST ENTERNASYONAL SEKSİYONLARININ GÖREVLERİ ÜZERİNE 31
I— Kapitalist Sistemin Krizi — Sovyetler Birliği'nde Sosyalizmin Yükselen Atılımı 31
II— Sınıf Mücadelesinin Keskinleşmesi, Devrimci Kabarış ve Bir Dizi Kapitalist Ülkede Devrimci Krizin Önkoşullarının Yükselişi 39
III— Burjuvazinin Temel Sosyal Dayanağı Olarak Sosyal-Demokrasi 46
IV— Komünist Enternasyonal Seksiyonlarının Durumu ve En Yakın Görevleri 50

— ULUSLARARASI DURUM VE KOMÜNİST ENTERNASYONAL SEKSİYONLARININ GÖREVLERİ ÜZERİNE (Kuusinen Yoldaşın Raporuna İlişkin Tezler) 57
I— Kapitalist Stabilizasyonun Sonu ve Sovyetler Birliği'nde Kalkınma 57
II— Yeni Bir Dünya Savaşı Tehlikesi. Japonya'nın Çin'e Karşı Savaşı. Sovyetler Birliği'ne Karşı Mücadele Hazırlığının Yeni Aşaması 60
III— Burjuva Diktatörlüğü, Milliyetçilik, Faşizm ve Sosyal-Faşizm 61
IV— Devrimci Kabarışın Gelişimi ve Proletarya Diktatörlüğü Uğruna Mücadelenin Hazırlanması 64
V— Komünist Enternasyonal Seksiyonlarının En Yakın Görevleri 68
— 13. PLENUM (28.11. — 12.12.1933)
FAŞİZM, SAVAŞ TEHLİKESİ VE KOMÜNİST PARTİLERİN GÖREVLERİ 75
1— Faşizm ve Devrimci Krizin Olgunlaşması 75
2— Emperyalistler Tarafından Yeni Dünya Savaşına Hazırlık 81
3— Komünist Partilerin Görevleri 84
3— BİRLEŞİK CEPHE 93
4— FAŞİZME KARŞI MÜCADELE 112
—KOMÜNİST ENTERNASYONAL YÜRÜTME KOMİTESİ'NİN FAALİYETİ ÜZERİNE HESAP VERME RAPORU (Wilhelm Pieck Yoldaşın Raporu) 123
İki Gelişme Yolunun Tarihsel Sınanışı 123
1— Devrimci Hareketin Yeni Atılımın Olgunlaşması 127
2— Krizin En Çok Keskinleştiği Yıllarda Devrimci Hareket 137
3— Sosyalist İşçilerin Komünistlerle Birleşik Cepheye Yönelmesi 161
4— Komünist Enternasyonal ve Seksiyonları 179
5— Dünya Gelişiminin ve Dünya Devriminin Perspektifleri 198

ÇEVİRENİN NOTU

III. Enternasyonal'de ***Faşizm Üzerine Tartışmalar*** *dizisinin devamı olarak bu derlemede şu yazıları bir araya getirdim:*

1— Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesi'nin (KEYK) 10. Plenumu'nun (3.7.— 19.7.1929) "Uluslararası Durum ve Komünist Enternasyonal'in Önünde Duran Görevler' başlıklı karar.

2— KEYK'in 11. Plenumu'nun (26.3. — 11.4. 1931) "İktisadi Krizin Derinleşmesi ve Bir Dizi Ülkede Devrimci Krizin Önşartlarının Yükselmesi İle Bağıntı İçinde Komünist Enternasyonal Seksiyonlarının Görevleri Üzerine" başlıklı kararı.

3— KEYK'in 12. Plenumu'nun "Uluslararası Durum ve Komünist Enternasyonal Seksiyonlarının Görevleri Üzerine" başlıklı kararı.

4— KEYK 13. Plenum Kararı

5— KEYK'in Komünist Enternasyonal 7. Kongresi'nin hazırlığı için sunduğu malzemelerden "Birleşik Cephe" ve "Faşizme Karşı Mücadele" başlıklı bölümler. (Sonbahar 1934)

6— Komünist Enternasyonal 7. Kongresi'nde KEYK adına Wilhelm Pieck tarafından sunulan "Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesi Faaliyet Raporu" (26 Temmuz 1935)

***

Bunlardan ilk üçü daha önce yayınlanmış olan birinci derlemede geniş özetleri olan belgelerdir. Burada bu begelerin tam çevirisini sunuyorum.

Faşizm tartışmaları açısından belirleyici önemde olan KEYK 13. Plenum kararı daha önce yayınlanan derlemede tam

metin çeviri olarak vardır. Bütünü içinde görülmesi açısından burada —düzeltilmiş— çeviriyi bir kez daha yayınlıyoruz.

5. Yazı aslında 1934'de yapılması planlanan Komünist Enternasyonal VII. Kongresi için KEYK tarafından hazırlanmış "malzeme"lerin faşizm/faşizme karşı mücadeleye ilişkin olan bölümleridir. Bu bölümlerde özellikle KEYK Plenumlarının bu bağlamdaki kararlarının bizzat KEYK tarafından nasıl yorumlandığına dikkat edilmelidir.

Derlemede yeralan 6. yazı bir yıl ertelenerek 1935'de gerçekleştirilen Komünist Enternasyonal 7. Kongresi'ne (ki bu Komünist Enternasyonal'in kendini dağıtmadan önceki son Kongresidir de aynı zamanda) sunulan KEYK Faaliyet Raporunun tam çevirisidir. Bu yazı özelikle Sosyal-Faşizm teorisi ve bu teorinin pratik uygulamaları bağlamında KEYK'in neyi doğru, neyi yanlış bulduğunu ortaya koyan bir belgedir ve faşizm tatışmaları bağlamında mutlaka tanınması, incelenmesi gereken bir belgedir.

***

Burada yayınladığımız belgeler, daha önce yayınlanmış olan belgelerle birlikte sistemli bir biçimde incelenip, tartışılınca. Komünist Enternasyonal'in faşizm siyaseti ve bu siyasetin süreç içinde gelişimi hakkında yeterli bir bilgi sunmaktadır.

Bu belgelerin Türkiye devrimci kamuoyuna sunulması ile önemli bir boşluğu doldurma görevinin yerine getirilmiş olduğunu düşünüyorum.

ULUSLARARASI DURUM VE KOMÜNİST ENTERNASYONAL'İN EN YAKIN GÖREVLERİ

(Kuusinen ve Manvilski Yoldaşların Raporlarına İlişkin Tezler)

KEYK Plenumu, VI. Dünya Kongresi'nden bu yana olayların gelişiminin, dünyanın iktisadi ve siyasal durumu üzerine VI. Kongre tarafından yapılan analizi, aynı şekilde onun tarafından uluslararası komünist hareket için oluşturulan çizgiyi tamamıyla onayladığını tespit eder.

Sağcı ve uzlaşmacı unsurlar tarafından tekrarlanan sosyal-demokrasinin öngörülerinin tersine, kapitalizmin istikrara kavuşması sürekli bir sağlamlığa ulaşmadığı gibi, bilakis tersine gittikçe daha fazla sarsılmaktadır. Kaçınılmaz olarak sömürge ülkelerinde büyük anti-emperyalist devrimlere, başlıca kapitalist ülkelerde yeni devrimci yükselişin gelişmesi dönemine, en büyük sınıf çatışmalarına, emperyalist savaşlara, emperyalizmin temel iç ve dış siyasal çelişkilerinin hızlandırılmış sivrilmesine yolaçacak olan savaş sonrası kapitalizmin şimdiki üçüncü devresini, onun genel krizinin olgunlaştığı bir devre olarak değerlendiren VI. Kongrenin kararının doğruluğu gittikçe daha açık biçimde görülmektedir.

I— Kapitalizmin Temel Çelişkilerinin Keskinleşmesi

I— Dünya savaşının sona ermesinden bu yana geçen on yıl süresince burjuvazi II. Enternasyonal partilerinin doğrudan ve aktif yardımı sayesinde sistematik olarak emekçileri, 1914-1918 arasındaki savaşın "son" savaş olduğu, ve şimdi artık Almanya yenildikten ve silahsızlandırıldıktan sonra kapitalist devletler arasında sürekli barışın başlaması gerektiği efsanesiyle kandırdı ("Barış aleti" olarak Milletler Cemiyeti; sayısız burjuva "silahsızlanma" projesi; ikiyüzlü-pasifist Kellog Paktı; tazminat sorununun savaş sonrası birikmiş diğer emperyalist ülkelerin "barışçıl çözümünün" bir yöntemi olarak Young planı). Gerçekte ise durum, 1914-1918 arası savaşın bitmesinden bu yana yeni bir emperyalist dünya savaşı tehlikesinin hiçbir zaman şimdiki kadar had safhaya varmadığını göstermektedir. Pazarlar, hammadde kaynakları, sermaye ihracı ve uygun yatırım alanları uğruna hiddetli mücadele, kaçınılmaz olarak rakiplerin zararına iktisadi alanların genişletilmesi için en güçlü emperyalist devletler arasında savaşlara ve dünyanın yeniden paylaşılması için savaşlara götürür. İngiliz-Fransız emperyalizminin bir oyuncağı olan Milletler Cemiyeti aktif olarak savaşı hazırlamaktadır. Sovyetler Birliği'nin önerdiği genel ve gerçekten silahsızlanma projesini reddederek Milletler Cemiyeti, savaş hazırlığının bir aleti olduğunu yeniden göstermiştir. ikiyüzlü "savaşın afarozlanması" maskesi altında Kellog Paktı, gerçekte Amerikan emperyalizminin yeni savaşın zamanlaması sorunu üzerine kesin karar imkanı ve hakkını kendisi için güvenlik altına alma girişimini gizlemektedir. Emperyalist ülkelerdeki silahlanmanın korkunç artışı ve yeni askeri-siyasal ittifakların oluşturulması (İngiltere-Fransa, İngiltere-Japonya, Fransa-Polonya, vb.) berrak bir şekilde, genişliği ve yoketme gücü 1914-1918 arası savaşı oldukça aşacak olan yeni bir emperyalist dünya savaşının yaklaştığının habercisidir. Young Planı ile tazminatlar sorununun yeniden düzenlenmesi, hiçbir şekilde reformistlerin iddia ettiği gibi emperyalist çelişkilerin bir zayıflaması anlamına gelmez, bilakis tersine o, emperyalist kamptaki ça-

tışmaların daha da şiddetlenmesine (tazminat bankası için İngiliz-Amerikan mücadelesi, Alman-Fransız zıtlığı) ve aynı zamanda mali abluka tehlikesinin ve bu yüzden emperyalizmin sovyet düşmanı savaş politikası cephesine Almanya'nın daha sıkı çekilmesi sonucu Sovyetler Birliği'ne karşı saldırı tehlikesinin keskinleşmesine götürecektir. Sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde "küçük savaşların" yürütülmesi (Çin'de Kwangsi kliği ve nanking, Fen Yu Hsiang) ve onun ardında sürekli artan İngiliz-Amerikan rekabetinin gizli olması, dünya hegemonyası için İngiltere ve ABD arasındaki büyük savaşın ön basamaklarıdır. Hammadde kaynakları ve sermaye ihracı uğruna emperyalist grup ve güçlerin mücadelesinin keskinleşmesi ile bağımlı olan egemen kapitalist güçler arasındaki en belli başlı çelişkilerin kesiştiği tazminatlar sorunu, Paris konferansından sonra eskisinden daha keskin bir hale geldi. Finans kapitalin tekelci birliklerinin uluslararası kaynaşması (uluslararası karteller, finansman toplulukları, tazminatların ödenmesi konusunda Young'ın bankalar "üstü" banka projesi) savaş tehlikesini zayıflatmamakta, tersine onu güçlendirmekte ve yaklaşan savaşı dünya savaşına, dünyanın yeniden paylaşılması uğruna savaşa dönüştürecek şartları yaratmaktadır.

Bu arada, emperyalist kampın içindeki kıyasıya çatışmalara rağmen, ilkesel olarak birbirine taban tabana zıt iki iktisadi-siyasal sistem arasındaki çelişki olarak tüm dünyayı etkileyen tayin edici bir çelişme kapitalist dünya ile SSCB arasındaki çelişme gittikçe daha fazla keskinleşmektedir. Emperyalistlerin Sovyetler Birliği'ne saldırması esas tehlikeyi oluşturmaktadır. Sovyetler Birliği düşmanı savaş blokunun oluşturulması ve genişletilmesi, SB'ne komşu ülkelerin ateşli biçimde silahlanmaları (Romen ordusunun reorganizasyonu, Fransız genel kurmayının yardımı ile Polonya'daki hızlı silahlanma, İngiltere'nin katılımı ile Afganistan'da gerici darbe vb.) SB ile çatışmaların sistematik provakasyonu, SSCB'nin diplomatik temsilcilerine saldırılar bunun göstergeleridir. Emperyalist devletler tarafından kışkırtılan Çinli karşı-devrimcilerin Hanbin'de Sovyet kon-

solosluğuna saldırıları, SSCB ile antlaşma ilişkilerinin küstahça kesilmesi, Çinli militaristler tarafından Doğu Çin Demiryolunun çalınması, Sovyet-Rus işçi ve memurlarının kitlesel tutuklanması ve tartaklanması, uluslararası finans kapital tarafından SSCB'ne karşı doğrudan askeri bir provakasyondur. Yeni emperyalist savaşa yapılan tüm bu hazırlıklar "sosyalist partilerin" aktif desteği ve çok yönlü katılımı ile gerçekleşmekte ve onların "sol" kanadı bu hazırlıkları pasifist laflarla örterek en alçak rolü oynamaktadır.

2— Bu zaman dilimi içinde burjuvazinin, SB'nin kapitalist yozlaşması, yavaş yavaş kapitalist dünyaya tabi olması ve buna uygun olarak dünya sermayesinin bir sömürgesine dönüşmesi için beslediği umutlar boşa çıktı. Varolan muazzam güçlüklere (geçmişten miras kalmış olan teknik-iktisadi gerilik, tarımın oldukça düşük seviyesi, düşman kapitalist kuşatma) rağmen SBKP önderliği altında SSCB, şehirde ve kırda kapitalist unsurlara karşı muzaffer saldırıyı başlattı ve kapitalist unsurlar üzerinde sosyalist iktisadi biçimlerinin kesin hakimiyetini garanti altına aldı. Teknik donanım temeli üzerinde korkunç bir atılımla gerçekleşen tarımın yığınsal biçimde kollektifleştirilmesi, sovhozların, kolhozların, Makine Traktör depolarının kurulması ve nihayet sosyalist endüstrinin fırtına gibi büyümesi, üretim birliğine dayanan yeni biçimler ile işçi sınıfı ile köylülüğün ittifakını pekiştirmekte ve proletarya diktatörlüğünün tayin edici pozisyonlarını sağlamlaştırmaktadır. Proletaryanın sosyalizmin inşasında sahip olduğu coşku, muazam bir şekilde ifadesini şimdi emek üretkenliğini ve endüstri üretimin arttırmak için canlı bir şekilde gerçekleşen sosyalist yarışmada, bürokratizme karşı şiddetlendirilmiş mücadelede, devlet aygıtının sovyet iktidarına yabancı unsurların temizlenmesinde vb. bulmaktadır. SSCB'nin sanayileşmesinin hızlı temposunun gerçekleşmesinin devamı, üretim araçları üretiminin maksimal geliştirilmesi, kapitalist unsurlar zararına şehirde ve kırda sosyalist sektörün tayin edici güçlendirilmesi, milyonlarca köylünün sosyalist inşaya çekilmesi sayesinde tarımda muazzam bir atılım ve

proletaryanın, aynı şekilde köyün emekçi unsurlarının maddi ve kültürel seviyelerinin hatırı sayılır biçimde yükseltilmesi gayesi ile hazırlanan sosyalist inşanın 5 yılık planı, sadece SSCB'nin emekçi yığınları için değil, bilakis tüm dünya proletaryası için de dev bir kazanımdır. Başarılı biçimde uygulanmasına şimdiden başlanmış olan bu dev plan, proletarya diktatörlüğünün sosyalist temellerini güçlendirmekte, onun savunma yeteneğini yükseltmekte ve bunların sonucunda uluslararası proleter devrimci hareketin mücadele konumunu sağlamlaştırmaktadır. SB'nin sosyalizm yolunda başarılı ilerleyişi kapitalist istikrarın yıkılmasında ve kapitalizmin genel krizinin keskinleşmesinde çok önemli bir faktördür.

3— Burjuvazinin başlıca kapitalist ülkelerde "iş barışını" tesis etme denemeleri de boşa çıktı. Halkın en geniş yığınlarının yoksullaşması koşulları altında, çözümü mümkün olmayan pazarlar problemi gittikçe daha keskin olarak ortaya çıkmakta, bu sadece üretim aygıtının büyümesi sayesinde değil, bilakis tekelci tröst ve kartellerin uygulamayı başardıkları yüksek fiyatlar, gümrük duvarlarının tel örgüsü, iktisadi olarak geri kalmış ülkelerin endüstriyel gelişmesi, sömürgelerdeki durumun genel güvensizliği sayesinde de keskinleşmektedir. Burjuvazinin, bu belirleyici çelişkiden köklü bir kapitalist rasyonalizasyon ile kurtulma denemesi başarısızlıkla sonuçlandı. Rasyonalizasyonun uygulanması bu çelişkiyi sadece daha fazla derinleştirmektedir. İktisadi aygıtın üretim kapasitesini artıran, milyonlarca iş gücünü üretim sürecinden dışlayan ve dünya pazarı üzerindeki rekabeti daha fazla keskinleştiren kapitalist rasyonalizasyon, toplumsal çatışmaların şiddetlenmesine götürmektedir. O, tüm ağırlığı ile işçi sınıfının omuzlarına inmekte, onun yaşam seviyesini düşürmekte ve çalışma zamanının yükseltilmesini ve akort sisteminin uygulanması ile çalışmanın sinirleri mahveden karakterini en aşırı sınırına vardırmaktadır. İşçi sınıfının on yıllarca mücadele ve özellikle 1918/20 devrimci dalgasının yükseldiği dönemde elde ettiği bütün sosyal kazanımlar ya ortadan kaldırıldı ya da ortadan kaldırılmak tehlikesi ile teh-

dit edilmektedir (sekiz saatlik iş günü, sosyal sigorta, işsizlik yardımı, işçi yasaları, örgütlenme ve grev hakkı). Bazı ülkelerde proletaryanın toplumsal-siyasal kazanımlarının tasfiyesi, ikiyüzlü yeni "reformlar" maskesi altında (Fransa'da sosyal sigorta ve konut kanunları) sosyal-demokratların yardımı ile ortadan kaldırıldı. İngiltere'de "sanayi barışı", Almanya'da "üretim demokrasisi" ve faşist İtalya'da "mecburi yüksek hakem kurulu" bayrağı altında ve diğer ülkelerde burjuvazi sosyal-demokrasinin ve reformist sendika bürokrasisinin yardımı, en kanlı biçimde gemi azıya almış bir yağmalama, işçi sınıfının köleleştirilmesi ve barbarca ezilmesi sistemi uygulanmaktadır. Kapitalist rasyonalizasyonun sonucu işsizliğin dev gibi artışıdır (başlıca kapialist ülkelerde 12-13 milyon işsiz). Kapitalist ülkelerdeki orta katmanların yıkılışı, hizmetlilerin tasfiyesi yoksul şehir nüfusunun saflarını arttırmaktadır. Köylülüğün temel yığınlarının durumu sadece iyileşmekle kalmadı, bilakis orta ve yoksul köylülüğün yoksullaşması oldukça arttı. Köyün bu katmanlarının durumu, ilerleyen tarım krizi ve tüm ülkelerde gericiliğin artması sayesinde daha da kötüleşmektedir. Amerikan burjuvazisi tarafından ilan edilen kötü ünlü "refah devri" sloganının iflası gittikçe daha açık görülmektedir. Avrupalı rakiplerine karşı dayanabilmek için burjuvazi, Amerikan işçi sınıfının hayat seviyesine karşı planlı bir saldırı yürütmekte ve işsizlerin kadrolarını arttırmaktadır (Birleşik Devletler'de 3 milyondan fazla işsiz). Uzlaşmaların, kapitalist ülkelerdeki iç çelişkilerin sözümona köreldiği ve dünya pazarını anarşinin varolmaya devam ettiği şartlarda bile iç pazarın örgütlenmesinin mümkün olduğuna dair görüşleri, son yıllardaki kapitalizmin tüm gelişimi ile çürütüldü ve bu, reformist ideoloji önünde bir teslimiyet anlamına gelmektedir.

İşçi sınıfının iktisadi prangaya vurulması ile siyasal gericiliğin artması birarada yürümektedir: burjuva devlet aygıtının faşistleştirilmesi, beyaz terörün ve saldırıların artması, dünya sermayesinin desteği ile faşist darbeler (Yugoslavya), işçilerin kitleler halinde tutuklanması (Almanya'da RFB'nin yasaklan-

ması), işçi gösterilerine ve grevlere saldırılar (Hindistan, Amerika ve Berlin), devrimcilere karşı yargı cinayetleri ve yargı komedisine gerek duyulmayan cinayetler ve uzun yıllar süren hapis cezaları (İtalya, Balkan ülkeleri, Polonya vb.), Meksika, Küba, Kolombiya, Venezüela ve Latin Amerika'nın diğer ülkelerinde işçi ve köylü hareketine karşı korkunç bir beyaz terör gündemdedir. Artan emperyalist çelişkiler ve sınıf mücadelesinin keskinleşmesi karşısında faşizm, artan ölçüde burjuvazinin gittikçe daha fazla yaygınlaşan bir egemenlik yöntemi olmaktadır. Sosyal-demokrat partilerin güçlü olduğu ülkelerde faşizmin özel bir biçimi olarak sosyal-faşizm, burjuvazi tarafından gittikçe daha sık, faşist diktatörlük rejimine karşı mücadelede yığınların aktivitesini felce uğratmanın bir aracı olarak kullanılmaktadır. Sosyal-demokrasi tarafından desteklenen uluslararası burjuvazi tüm bu korkunç siyasi ve iktisadi baskı sistemi ile uzun yıllar boyu proletaryanın devrimci sınıf hareketini tasfiye etmeye çalışmaktadır. Ama burada da bu çabalar başarısızlığa mahkûmdur. İşçi sınıfının mücadele taktiğinin yükselmesi ve devrimci işçi hareketinin yeni atılımının olgunlaşması, uluslararası soyal-demkorasi tarafından utanmaz biçimde "demokrasinin zirvesi" dönemi ve "sosyalizmin" kapitalizme gelişmesi olarak ilan edilen, emekçiler üzerinde korkunç bir sömürü ve şiddet uygulayan bu rejimin kaçınılmaz yıkılışının sinyalini vermektedir.

4— Bundan başka burjuvazi, sömürgelerdeki devrimci hareketi bastırmayı da başaramadı. En önemli sömürge ve yarısömürge ülkelerde emperyalizm ile sömürge dünyası arasındaki antogonizma, gittikçe daha keskin biçimde gün ışığına çıkmaktadır. Çin'de işçilerin ve köylülerin devrimci hareketinin geçici yenilgisinden sonra, iktisadi çıkarları değişik emperyalist ülkelerin (Amerika Birleşik Devletleri, Büyük Britanya ve Japonya) mali sermayesi ile en sıkı biçimde içiçe geçmiş olan Çin burjuvazisi, feodal gericilikle ittifak halinde tamamen iflas etti ve gerçekte o, bağımsızlığın düşmanı olan emperyalistlerin kampına geçerek Çin'in bağımsızlığını savunmada yeteneksiz

olduğunu gösterdi. Şu an Çin'de değişik emperyalist hükümetlerin aletleri olan üç militarist klik arasındaki iç mücadele, açık bir şekilde Çin'in hakim kliklerinin çıkarlarının Çin'in ulusal birliğinin çıkarlarına ters olduğunu göstermiştir. Çin'in birleşmesi ve emperyalizmin boyunduruğundan kurtulması kopmaz bir biçimde tarım devrimi ve feodalizmin tüm kalıntılarının yok edilmesi ile bağlıdır. Ama, burjuva-demokratik devrimin bu temel görevlerinin çözümü ancak işçi sınıfı önderliğinde işçi-köylü devriminin güçlü bir yeni atılımı temeli üzerinde mümkündür. Önşartları şüphesiz olgunlaşmakta olan bu atılım, gecikmeksizin proletarya ve köylülüğün devrimci-demokratik organları olarak konseyler oluşturmak zorundadır.

Şu an Hindistan'da güçlü bir devrimci hareket gelişmektedir. Bombay proletaryasının kahraman grevi, Simon Komisyonu'na karşı emekçi yığınların mücadelesi, sokak gösterileri ve sokak çatışmaları — tüm bunlar, Hindistan'ın daha şimdiden sömürge devrimlerinin en önemli atılım alanlarından biri haline geldiğini göstermektedir. Hint burjuvazisinin ulusal bağımsızlığa açık ihaneti (Svarajistlerin Ulusal Kongresi'nin Hindistan için dominyon anayasal haklar üzerine kararı) ve grevci işçilere karşı kanlı zorbalığı aktif desteklemesi, Hint burjuvazisinin karşı-devrimci karakterini ortaya sermektedir. Bu Hindistan'ın bağımsızlığının, işçi sınıfının durumunun iyileştirilmesinin, tarım sorununun çözümünün ancak proletaryanın önderliği altında işçi ve köylü yığınlarının İngiliz emperyalizmine Hint feodal beylerine ve ulusal sermayeye karşı devrimci mücadelesi içinde kazanılabileceğini göstermektedir. Hint devriminin görevleri, ancak sovyetler bayrağı altında proletarya ve köylülüğün devrimci-demokratik diktatörlüğü uğruna mücadele içinde çözülebilir.

Hindistan'da devrimci atılımın olgunlaşması ile aynı zamanda diğer sömürgelerde yabancı zalimlere karşı (Fas, Kongo, Latin Amerika ülkeleri vb.) mücadele yeniden alevlenmektedir. Metropollerde devrimci işçi hareketinin olgunlaşan atılımı ve Sovyetler Birliği'nin sağlamlaşması yüzünden sömürge-

lerdeki devrimci hareket, çok hızlı tempoda büyüyecek ve şimdiye kadar olduğundan daha fazla güçlenecek ve bütün kapitalist rejimlerin çöküşünü hızlandıracaktır.

II— İktidardaki II. Enternasyonal Partileri

5— Burjuvazinin, keskinleşen dış ve iç siyasal çelişkilerden bir çıkış yolu bulamaması; varolan durumdan bir "çıkış yolu" bulmanın çaresi olarak işçi sınıfının korkunç bastırılması ile yeni bir emperyalist savaş hazırlığı ve cephe gerisini sağlama alma zorunluluğu; bu görevlerin, sosyal-demokrat partilerin yardımı olmadan sırf kendi gücüyle çözümünün mümkün olmayışı ve nihayet böyle bir siyasetin demokrasi ve pasifizm tabelası ile örtülmesine duyulan ihtiyaç—burjuvaziyi II. Enternasyonal partileri ile açık işbirliği yapma zorunluluğuna götürmüştür. Almanya'da sosyal-demokrasinin, İngiltere'de İşçi Partisi'nin hükümeti üstlenmeleri bundandır. McDonald ve Hermann Müller hükümetlerinin siyasal misyonu, hem iç politikada (işçi sınıfının aşırı şekilde ezilmesi, Almanya'da savaş ödenekleri, İngiltere'de rasyonalizasyon ile işçi sınıfının boyunduruğa vurulmasının gerçekleştirilmesi) hem dış politikada (yeni savaşlara hazırlanmak, sömürgelerin daha güçlü boyunduruk altına alınması) burjuvazinin planlarını uygulamaktan ibarettir.

Almanya'da, iktidarın II. Enternasyonal'in en güçlü partisi olan Alman Sosyal-Demokrat Partisi tarafından devralınması sayesinde yeni bir deneye sahibiz.

Alman işçi yığınları, kendi pratik tecrübeleri sayesinde sosyal-demokrasi hakkında sahip oldukları hayalleri aşıyorlar. İktidarı devralmasıyla sosyal-demokrasi grevleri zorunlu uzlaştırma kurumu tuzağı ile boğan ve sermayeye lokavtın ve işçi sınıfının kazanımlarının (sekiz saatlik işgünü, sosyal-sigorta vb.) tasfiye edilmesi uygulamasında yardım eden bir parti olduğunu gösterdi. Zırhlı savaş gemilerinin inşası, aynı şekilde yeni askeri programının kabulü ile de o, sosyalizmin savaş öncesi geleneğinin tüm kalıntılarını terketmekte ve savaşı hazırlamaktadır. Burjuvazinin emirlerini yerine getiren sosyal-demokrasinin ve

reformist sendikaların önder kadroları, şimdi artık Alman işçi sınıfını, Wels'in ağzından açık faşist diktatörlükle tehdit etmektedir. Sosyal-demokrasi 1 Mayıs gösterilerini yasakladı ve 1 Mayıs gösterilerinde silahsız işçilere ateş açtı. İşçi basınını ("Kızıl Bayrak") ve işçilerin devrimci yığın örgütlerini (RFB) yasaklayan, KPD'nin yasaklanmasını hazırlayan ve faşist metodlarla işçi sınıfının ezilmesini örgütleyen odur.

Bu, koalisyon politikası yürüten Alman sosyal-demokrasisinin sosyal-faşizme gidiş yoludur. Bu, II. Enternasyonal'in en büyük partisinin hükümet icraatının bilançosudur.

İşçi Partisi'nin özellikle son yıllardaki tüm politikası, iktidar partisi olarak McDonald hükümetinin, Alman sosyal-demokrasisi ile aynı yoldan gittiğini gösterdi. O, kanlı bir şekilde kapitalist rasyonalizasyonun uygulanması için uğraşacak ve her türlü grev hareketini bastıracaktır. O, sömürge ülkelerdeki ulusal-devrimci hareketi, ilk planda Hindistan'dakini boğacaktır. O, ilk planda Sovyetler Birliği'ne karşı saldırgan bir savaş siyaseti güdecek ve bunu pasifist içi boş laflarla gizleyecektir. Hiçbir görüşme veya McDonald hükümetinin Amerika ile geçişi anlaşması bile Amerika birleşik Devletleri ile İngiltere arasındaki bir silahlı çatışmanın kaçınılmazlığını bertaraf edemez, tersine bu girişimler daha çok, 1914/18 dünya savaşının arifesinde emperyalist güçler arasındaki anlaşma denemeleri gibi aynı biçimde bu gelişmenin (silahlı çatışmanın—ÇN) aşamaları olacaklardır. İşçi Partisi hükümeti tarafından iktidarın devralınmasıyla işçi sınıfının iktidara geldiği şeklindeki İngiliz işçileri arasında çok yaygın olan hayal, McDonald hükümetinin emperyalist ve işçi düşmanı politikası sayesinde yıkılacaktır. Yığınlar arasında hızlı siyasi ayrışma ve onların burjuva işçi partilerden uzaklaşması ancak o zaman başlayacaktır. İngiltere Komünist Partisi ne kadar enerjik şekilde, kendi saflarından sağ oportünist sapmanın bütün kalıntılarını temizler, doğru bolşevik politikayı uygular ve sözümona "işçi hükümetine" karşı işçilerin mücadelesini keskinleştirirse, İngiltere'nin işçi yığınları, İngiltere Komünist Partisi'nin son seçimler sırasındaki "sınıfa

karşı sınıf" siyasetinin tek doğru siyaset olduğunu, sadece bu siyasetin geniş işçi yığınlarının parlementarist-pasifist hayellerden kurtulmasını kolaylaştıracağını ve işçi sınıfının zaferine giden gerçek yolu gösterdiğini o kadar çabuk göreceklerdir.

KEYK plenumu, yakınlaşmakta olan savaş ve işçi sınıfının artan sefaleti karşısında II. Enternasyonal'in en büyük partilerinin şu anda iktidarı devralmasının, proleter kitleler içinde sosyal-demokrasinin en derin krizinin ön koşullarını yaratmakta olduğunu tespit eder. Bu kriz ifadesini, geniş işçi kitlelerinin radikalleşmesi sürecinin hızlanmasında bulmaktadır. O sosyal-demokrasiye kaçınılmaz olarak geniş işçi kitleleri üzerindeki etkisini kaybetmesini getirmekte ve böylelikle işçi sınıfının çoğunluğunun komünist partileri tarafından kazanılmasının elverişli ön koşullarını yaratmaktadır.

KEYK plenumu, komünist enternasyonalin tüm reaksiyonları sosyal-demokrasiye, kapitalizmin bu en önemli dayanağına karşı mücadeleyi güçlendirmekle yükümlendirir.

KEYK plenumu partilere, sosyal-demokrasinin "sol" kanadına karşı aslında "sol" kanat tüm gücüyle sosyal-faşizm politikasını desteklerken bu kanadın önde gelen sosyal-demokrat mercilerin politikasına karşı muhalif eğilimi konusunda hayaller üreterek sosyal-demokrasinin dağılma sürecini geciktiren bu kanada karşı mücadelenin güçlendirilmesine özel itina gösterilmesi direktifini verir.

III— Devrimci İşçi Hareketinin Yeni Atılımının Olgunlaşması

6—"VI. Dünya Kongresi'nden sonra yeni olan bir şey de, uluslararası işçi sınıfının keskin biçimde radikaleşmesi ve devrimci işçi hareketinin yeni atılımının olgunlaşmasıdır. Baskının yükseltilmesi ve kapitalist sömürünün arttırılması ile bağıntı içinde işçi sınıfının durumunun kötüleşmesi açıktan burjuvazi ile birlikte işçi sınıfına karşı saldıran ve sosyal-faşist bir siyaset ileyen sosyal-demokrasinin maskesinin düşmesi ve işçi yığınları arasında komünistlerin etkisinin artması, işçi yığınlarını bur-

juvaziye karşı aktif mücadele yöntemlerine zorlamaktadır. Sermayenin saldırısı daha şimdiden işçi sınıfının yükselmiş savunma gücüne çarpmaktadır. Sınıf mücadeleleri, burjuvazi tarafından yapılan saldırı mücadelelerinde proletaryanın karşı-saldırı mücadelelerine ve yer yer doğrudan taarruz mücadelelerine dönüşmeye başlamıştır. Katılanların yüksek bir sınıf bilinci ve yüksek bir devrimci aktivite gösterdikleri Lodz grevi gibi hareketler, kapitalist devlet, işverenler ve reformist bürokrasinin üçlü ittifakının saldırısının, işçi sınıfının sağlam ve enerjik mukavemetine çarptığı Ruhr bölgesindeki gibi mücadeleler ve nihayet Almanya'da işyeri temsilciliği seçimlerde Komünist Partisi'nin büyük başarıları, işçi hareketinin yeni bir devrimci atılımının olgunlaştığını göstermektedir. Alman proletaryası üzerinde tazminat ödemeleri ve kendi burjuvazisinin baskısı sayesinde varolan çifte yük, Almanya'da devrimci krizin olgunlaşmasını hızlandırmaktadır. Her yerde grev dalgasının bir yükselişi görülmektedir: Fransa'da maden işçilerinin, tekstil işçilerinin; tersane işçilerinin ve postane memurlarının grevi; Amerika Birleşik Devletleri'nde yığın mücadelesinin işçiler ile polis arasında kanlı silahlı çarpışmalara vardığı tekstil işçileri grevi; Avustralya'da muazzam grev hareketleri; Güney Amerika'daki grevler (Arjantin, Brezilya, Uruguay, Paraguay, Kolombiya); Almanya'da liman işçileri grevi, Ruhr bölgesindeki grev ve lokavt, aylar süren tekstil işçilerinin mücadelesi; Polonya'da Lodz'daki genel grev, tarım işçilerinin grevi; Yunanistan'da genel grev; Çekoslovakya'da tarım işçilerinin dev grevi; Bulgaristan'da tütün işçilerinin genel grevi; Hindistan'da muazzam devrimci genel grev dalgası; Çinde grev mücadelesinin yeniden canlanması. Şu an, 1929 yılının ilk aylarında ya grev sayısına ya da katılanların sayısına göre önceki bir dizi yılı geçmemiş olan hemen hemen hiçbir ülke yoktur. Bu grev dalgası, mücadele ruhu konusunda reformist sendikalarda örgütlü işçileri hiç de az olmayan biçimde aşan örgütsüz yığınların aktif rollerinin görülmesini sağlamıştır.

İşçilerin gerici kovuşturulmasına karşı bir dizi dayanışma ve protesto grevleri patlamaktadır. Bununla aynı zamanda, bir dizi ülkede kendini yığın eylemi ve silahlı çarpışmalar şeklinde gösteren ezilen ulusların ve köylü yığınlarının devrimci ruh halinin yükselişi gerçekleşmektedir (köylülerin 1 Mayıs gösterilerine katılışı; Batı Ukrayna ve Polonya'da köy yoksullarının grevleri ve devrimci eylemleri; Yunanistan'da köylülerin vergi huzursuzlukları; Romanya'da tarım hareketi; Yugoslavya ve İtalya'da köylülerin yerel huzursuzlukları; Çekoslavakya, Hollanda ve Fransa'da tarım işçilerinin grevi vb.) İşveren örgütleri ve reformist sendika aygıtının burjuva devlet ile kaynaşmasının oldukça ilerlemiş süreci karşısında, iktisadi grevler pekçok durumda siyasal yığın grevlerine dönüşmektedir (Lodz ve Bombay). tüm bunlar işçi sınıfını, iktisadi mücadeleyi siyasal mücadele ile, tüm kapitalist toplum düzenine karşı mücadele ile birleştirmeye zorlamaktadır. Burjuvazi, grevcileri bastırmak için kapitalist devletin hizmetinde olan tüm araçları (tutuklama, işten atmalar ve cinayetler) kullanmaktadır. Bu şimdi ve gelecekte, mutlaka siyasal karakter kazanacak olan daha büyük dayanışma ve protesto grevlerine yolaçacaktır. Bu, komünist partilerin önüne, en yakın dönem için tayin edici problem olarak siyasal yığın grevleri problemini koymaktadır. Siyasal kitle grevi silahının kullanımı komünist partilerine, işçi sınıfının parçalanmış iktisadi grevlerine sürekli daha büyük bir birlik kazandırmada, proleter yığınların geniş çaplı harekete geçirilmesi girişiminde, tüm güçlerle onun siyasal tecrübelerini yükseltmede ve onu proletarya diktatörlüğü için doğrudan mücadeleye yaklaştırmada yardım edecektir.

7— Gelişen grev mücadeleleri ve yeni devrimci atılım çerçevesinde Berlin proletaryasının 1 Mayıs eylemi çok önemli bir anlam kazanmaktadır. Bu eylem sadece proletaryanın mücadele inisiyatifini değil, bilakis Zörgiebel ve reformist sendikalar tarafından kararlaştırılan gösteri yasağına rağmen yaklaşık 200 000 işçiyi caddelere çıkarmayı başaran Almanya komünist Partisi'nin etkisinin gücünü de gösterdi. Parti, ne gericilik

önünde bir adım bile geriledi ne de o anki durumda tecrit olmaya ve devrimci önderliğin geri püskürtülmesine götürecek olan burjuvazinin silahlı ayaklanma provakasyonuna geldi. Berlin'in Mayıs günleri, Almanya'daki sınıf mücadelesinde bir dönüm noktası anlamına gelmekte ve Alman işçi hareketinin devrimci atılımının temposunu hızlandırmaktadır. O günler, tüm bozguncuların ve komünizm döneklerinin iddia ettikleri gibi Alman proletaryasının sadece bir yenilgisi olmamakla kalmadığı, bilakis tersine kendi safları arasındaki tüm kuyrukçu eğilimlere karşı mücadele eden Komünist partinin mücadele taktiğinin başarısının da göstergesidir. Berlin proletaryasının eyleminin siyasal anlamı onun, burjuvazinin ve sosyal-demokrasinin işçi sınıfının elinden 1 Mayıs'ı çalma girişimini boşa çıkarmasından ve onun, Alman burjuvazisini ve onun sosyal-demokrasisini işçi sınıfının saldırısı karşısında gösteri yasağı sorununda teslim olmaya zorlamasından, onun, sokak uğruna mücadele olarak diğer ülkelerde yankı bulmasında ve onun Almanya dışındaki proleter yığınları, yığın gösterileri sayesinde Alman proletaryası ile dayanışmalarını göstererek ayakları üzerine dikmesinden oluşmaktadır. Bu eylemin, önceki yıllar ile karşılaştırıldığında 1 Mayıs gösterilerinin ve diğer ülkelerdeki grevlerin (Polonya, Fransa, Bombay) yüksek bir mücadele vasfı ile karakterize olduğu bir durumda gerçekleşmesi olgusu, proleter yığınların iktisadi hareketinin devrimci mücadelenin daha üst biçimlerine dönüşme eğiliminin göstergesidir.

Berlin'in kahraman proletaryası, Neukölln ve Wedding barikatlarının kahraman savunucuları ile dayanışma içinde olan KEYK Plenumu, Berlin'deki Mayıs olayları süresince Almanya Komünist Partisi'nin taktik çizgisi ile tamamen hemfikir olduğunu açıklar.

IV— Komintern ve Komünist Partilerin En Yakın Görevleri

8— Devrimci işçi hareketinin yeni atılımının olgunlaşması ve Almanya ve İngiltere'de sosyal-demokratların iktidara gelmeleri, Komintern ve onun seksiyonlarının önüne olağanüs-

tü keskin bir şekilde yükselen, sosyal-demokrasiye karşı, özellikle işçi hareketi içinde komünizmin en tehlikeli düşmanı ve işçi yığınlarının mücadele aktivitesinin yükseltilmesinin önünde baş engel olan onun "sol" kanadına karşı mücadelenin kesin artırılması görevini koyar. Bununla bağıntı içinde parti içi siyaset alanında Komintern'in merkezi görevi, işçi sınıfı içine burjuva etkisinin ve komünist hareket içinde sosyal-demokrat eğilimlerin taşıyıcısı olarak oportünizme karşı mücadeledir. Komünist partiler hem açık hem gizli oportünist unsurlardan temizlenmeden ve bunlara karşı uzlaşıcı tavırlar aşılmadan, komünist partiler keskin sınıf mücadelesi ile işçi hareketinin yeni aşamasında ortaya çıkmış olan yeni görevlerin çözümü yolunda başarıyla ilerleyemezler.

Komünist partiler açısından bu yeni aşamanın anlamı, bunun, gelişen sınıf mücadelesi sürecinde bu mücadelelerde grev kırıcı bir rol oynayan çürük oportünist unsurların gizlenmesine yardım etmesinden oluşmaktadır. Bununla, içinde bulunulan anda komünist partiler içindeki esas tehlike olarak sağ oportünist sapmayı gören Komintern'in VI. Dünya Kongresi'nin direktifinin doğruluğu tastik edilmiştir.

9— KEYK Plenumu, son zamanlarda Komintern'in nûfuzunun artışını, onun seksiyonlarının ideolojik ve örgütsel sağlamlaşmasını, aynı şekilde onların oportünist unsurlardan (Brandler, Hais, Lovestone) temizlenmesini memnuniyetle tespit eder. Küçük-burjuva uzlaşmacılar tarafından da kullanılan Komintern'in içten çürüdüğü üzerine sağcı döneklerin çığlığı, sadece, oportünist unsurların bozguncu çalışmasını engellemek ve komünist partilerin gerçekten Bolşevikleşmesini güven altına almak için komünist hareket içindeki bu temizliğin ne kadar zorunlu olduğunu gösterir. Daha şimdiden Bolşevikleşmede bir dizi komünist partisi içinde —ilk planda Almanya, Fransa ve Polonya'da— önemli başarılar elde edilmiştir: Komünist partilerin mücadele yeteneğini artıran ve onları iktisadi ve siyasi mücadelede tam önderliklerini uygulama yolunda ileriye götüren oportünistlerden temizlenmesi; işçi sınıfının yükselen akti-

vitesi şartları altında ve oportünizme karşı mücadele içinde siyasal olarak yetişen ve büyüyen yeni güçlerin yükselmeleri; parti içi demokrasisinin tamamen yaygınlaşması şartlarında Bolşevik disiplinin artması; komünist partilerin yönetici kadrolarına artan bir şekilde işçilerin çekilmesi. Plenum, VI. Kongre'nin siyasi ve taktik çizgisi temeli üzerinde komünist partilerin sağlamlaştığını kaydeder. Bundan başka KEYK plenumu, Komintern'in yürütme organlarının, yani politbüro ve Prezidyum'un, VI. Kongre kararlarının çizgisini doğru bir biçimde uyguladıklarını, önemli siyasal olaylara karşı zamanında tepki gösterdiklerini ve sağ sapma ve uzlaşıcılığa karşı başarılı bir mücadele yürüttüklerini tespit eder. Komüntern kararlarının uygulanmasında daha sağlam güvenceler için Plenum, Prezidyumu, seksiyonlardan gelişmeye yetenekli parti işçilerini çekerek KEYK aygıtını güçlendirmek ve opørtünist unsurlardan temizlemek için önlemler almakla görevlendirir.

KEYK önderliği altında ve kendi Açık Mektubu temeli üzerinde KPD, Brandler-Thalheimer dönek grubunu ideolojik ve siyasal olarak parçaladı ve onların işçiler arasındaki etkilerini tamamen sildi. Çekoslovakya KP, KEYK'in aktif desteği altında, Hais ve hempalarının, Çekoslovakya'daki kızıl sendika hareketini bölme üzerine alçakça girişimlere hızla karşı koymayı başardı ve tasfiyecilere karşı mücadeleden ideolojik ve siyasal olarak güçlenmiş biçimde çıktı. KEYK önderliği altında Amerikan Komünist Partisi, ilkesiz fraksiyonculuğu ve oportünist fraksiyon önderliklerinin (Lovestone ve Pepper) kadroları üzerindeki bozguncu etkisini başarıyla tasfiye ediyor.

Sağ sapmalara karşı güçlü mücadele, oportünist unsurların, proletarya üzerindeki burjuva ve küçük-burjuva etkinin taşıyıcısı oldukları ve onun bağımsız mücadelesini köstekledikleri sömürge ülkelerin komünist partileri içinde de zorunludur.

Amerikan sorununda KEYK Prezidyumunun bütün kararlarını, Alman sorunu ile ilgili kararları, KPD'ye Açık Mektubu ve Çekoslovakya sorununda KEYK Prezidyumunun kararla-

rını bütünüyle ve tümüyle onaylayan, KEYK plenumu, Komintern tarafından parti-karşıtı ve proletaryanın devrimci hareketinin çıkarlarına en düşman akım olarak mahkûm edilen sağ sapmaların görüşlerinin tek tek komünist Parti üyeleri tarafından savunulmasının Komünist Parti üyeliği ile bağdaşmadığını açıklar.

Aynı zamanda Plenum, korkak oportünizm olarak ortaya çıkan ve açık tasfiyeciliği koruması altına alan uzlaşmacılığın, son zamanlarda komünist hareketin başlıca bütün sorunlarında sağların konumuna düştüğünü ve Komintern içinde sağların rolünü üstlendiğini tespit eder. Tasfiyecilerin atılmasından sonra [uzlaşmacılar —ÇN], Komünist Parti saflarındaki sağ unsurların merkezi çekim noktası, tüm bozguncu ruh hallerinin borazanı ve oportünist yaklaşımların taşıyıcısı haline geldi. Bu yüzden KEYK, a) uzlaşmacıların, sağ sapmanın taşıyıcılarından kendilerini açık ve enerjik bir şekilde ayırmalarını; b) sağ sapmaya karşı sadece lafta değil, pratikte de aktif bir mücadele yürütmelerini; c) Komintern'in ve onun seksiyonlarının tüm kararlarına koşulsuz uymalarını ve bunu aktif olarak pratiğe geçirmelerini talep eder. Bu koşullardan bir tanesinin yerine getirilmemesi, bunu yapanı Komünist Enternasyonal saflarının dışına iter.

KEYK Plenumu, bu kararlar uygulanmadan, sağ ve "sol" (Troçkist) tasfiyeciler parçalanmadan ve uzlaşmacılık kesin olarak aşılmadan, yeni atılım şartları altında Komintern ve onun seksiyonlarının görevlerini yerine getiremeyecekleri görüşündedir: savaş tehlikesine karşı mücadele ve Sovyetler Birliği'nin savunulması, sosyal-demokrasiye ve özellikle onun "sol" kanadına karşı mücadele, komünist partilerin ve işçi sınıfının gelmekte olan mücadelelere hazırlanması, kapitalizmin yıkılması ve proletarya diktatörlüğünün kurulması mücadelesine proletaryayı soğukkanlı ve yalpalamaksızın götürmeye yetenekli işçi sınıfının gerçekten devrimci önderlerinin seçimi görevleri.

10— Komünist partileri tarafından işçi sınıfının çoğunluğunu kazanma görevlerinin uygulanması alanında, tasfiyeciliğe ve uzlaşmacı tavırlara karşı mücadele olağanüstü büyük bir önem kazanmaktadır. Sosyal-demokrasiye karşı mücadelenin zayıflatılması, onun gücünün abartılması ve komünist partilerin rollerinin küçümsenmesi ile bu unsurlar, işçi sınıfının çoğunluğunu kazanma uğruna partinin yürütttüğü mücadeleyi baltalamakta ve sosyal-demokrasiden komünist harekete geçme yolunda bulunan işçilerin komünizm tarafına son adımı atmalarını engellemektedir. Sağ oportünist unsurların bu grev kırıcı rollerini vurgulayan KEYK Plenumu, Komünist Enternasyonal'in tüm seksiyonlarını, tüm güçlerini işçi sınıfının çoğunluğunu kazanma görevi üzerine yoğunlaştırmaya çağırır. KEYK Plenumu, devrimci işçi hareketinin olgunlaşan yeni atılımı şartları altında işçi sınıfının çoğunluğunu kazanmanın, Komünist Partilerin merkezi görevi olduğunu vurgular. Bunun önşartı, Komünist Partiler tarafından işçi hareketi içinde önder rolün kazanılmasıdır, yani bu şekilde proletaryanın nihai savaşımında Komünist partilerin önderliğini güven altına almaya yardım etmek için işçi sınıfının bütün eylemlerinde, iktisadi grevlerde, sokak gösterilerinde, işyeri temsilciliklerinde önderliğin ele geçirilmesidir.

Bu merkezi görevin çozümüne komünist partileri ancak tabandan birlik cephesinin yeni biçimlerini kullanma ve örgütsüz yığınları güçlü biçimde mücadeleye çekme (Ruhr bölgesinde grev yönetimleri, Almanya'da işyeri temsilciliği seçimleri, Paris ve Berlin'de 1 Mayıs günü grev örgütleyen işletmelerin işçi delege konferansları) temeli üzerinde proletaryanın büyük sınıf mücadeleleri süreci içinde yaklaşabilirler. Bu amaçla onlar, bütün güçlerini işletmelere yığmak ve her işletmeyi komünizm kalesi yapmak zorundadırlar. Onlar, eski kadrolardan en iyi unsurları seçmek bunları sınıf mücadelesi süreci içinde tabandan, yığınlardan yükselen yeni güçlerle takviye etmek ve parti kadrolarının bolşevik çelikleşmesi ve devrimci yeniden eğitimin en önemli unsuru olarak özeleştirinin yaygınlaştırıl-

ması çalışmasını planlı ve sitematik olarak yürütmek zorundadırlar. Merkezi görevin —işçi sınıfının çoğunluğunu komünizm için kazanma—çözümü bakımından, Komünist Partilerin siyasal etkisini örgütsel olarak pekiştirmek için tüm önlemler alınmak zorundadır.

Bir zamana kadar legal çalışan bir dizi komünist partisini tehdit eden legalitenin kaybedilmesi tehlikesi yüzünden KEYK'in 10. Plenumu bu partileri, bu tehditkâr tehlikeye karşı bütün araçlarla bir yığın mücadelesi başlatmak için, illegal şartlar altında da kitle çalışmasını sürdürmeyi ve hatta ilerletmeyi güven altına almak için ve her zaman illegal ve legal çalışma yöntemlerini birleştirme yeteneğine sahip olmak için mutlaka ve hemen bütün zorunlu siyasal-örgütsel önlemleri uygulamakla yükümlendirir.

Tehditkâr savaş tehlikesine karşı, işverenlerin saldırısına karşı, ve reformistlerin karalama kampanyalarına karşı mücadele içinde tüm komünist partiler, Sovyetler Birliği'nde sosyalist inşanın muazzam başarıları üzerine geniş bir aydınlatma kampanyası yürütmek zorundadırlar. Onlar, proletaryayı gittikçe daha derin yoksulluğa iten kapitalist rasyonalizasyonun karşısına, işçi sınıfının maddi ve kültürel gelişiminde muazzam bir kaldıraç olan Sovyetler Birliği'ndeki sosyalist yeniden inşayı koymaktadırlar.

11— Aynı zamanda bütün partiler, reformist sendikalar içinde komünistlerin ve devrimci sendikal muhalefetin çalışmalarını kesin bir şekilde güçlendirmek ve bölünmüş sendikal hareketlerin varolduğu ülkelerde bütün enerjisi ile kızıl sendikaları güçlendirmek için çalışmak zorundadırlar.

İşverenlere, faşizm ve reformizme karşı mücadelede işletmelerde komünistlerin etkisini arttırmak için, kızıl işyeri konseylerinin çalışmalarına geniş bir temel yaratmak için, işçi sınıfının tüm mücadelelerine örgütlü bir karakter vermek için, işletmelerde, çalışanlar tarafından seçilmiş devrimci mutemet organları oluşturmak zorunludur.

Komünist Enternasyonal'in tüm seksiyonları, proletaryanın en fazla ezilen ve en fazla sömürülen katmanları arasındaki, kadın işçiler, genç işçiler ve tarım işçileri arasındaki devrimci çalışma alanında, radikal bir dönüşüm ve çalışma yöntemlerini temelden değiştirmeyi gerçekleştirmek zorundadırlar.

Özellike işçi gençliğin büyüyen rolü yüzünden ve savaş tehlikesi ile bağıntı içinde genç işçi kitlelerinin devrimci şekilde harekete geçirilmesi ve kazanılması sorunu olağanüstü büyük bir önem kazanmaktadır. Bu durum, tüm Komünist Partilerden, gençlik hareketi ve Komünist Gençlik Enternasyonali'nin etkin şekilde desteklenmesi sorunu artan bir dikkat göstermelerini talep etmektedir. KGE, son yıllarda sağcılara ve uzlaşmacılara karşı mücadele için Komintern'in çizgisinin uygulanması görevini yerine getirdi. Ama komünist gençlik birliklerinin yığın çalışmasının ve onun örgütsel gelişiminin durumu tamamen yetersiz kaldı ve bu durum zorunlu olarak KGE 5. Dünya Kongresi tarafından talep edildiği şekilde, kitle çalışmasına dönüşün uygulanmasını emredercesine talep etmektedir.

Devrimci köylü hareketinin ve ulusal kurtuluş hareketinin olduğu ülkelerde temel görev, işçi sınıfının çoğunluğunun kazanılmasının yanında, bu hareketler içinde proletaryanın hegomonyası ve Komünist Partisi'nin önder rolünün sağlamlaştırılmasından oluşur.

Proletaryanın partisi olarak, öncü ve gelecek devrimci mücadelelerde önder güç olarak sömürgelerdeki komünist partilerin inşasının ve sağlamlaştırılmasının tüm yönleriyle desteklenmesi bütün Komintern'in görevidir.

12— Kesin olarak yığın partileri olmaya rota tutmak ve hem sekterizmin kalıntılarına ve sosyal-demokrat geleneklere, hem de bir dizi ülke (örneğin Amerika KP'de) daha da gelişmenin engellerini oluşturan ve onların yığın partilerine dönüşümlerini engelleyen sebeplerden birisi olan ilkesiz fraksiyon mücadelesinin kalıntılarına karşı mücadele yürütülmek zorunludur.

Örneğin İsveç'te olduğu gibi Komintern'in bir dizi seksiyonunda sağcı yalpalamalar hâlâ oldukça yaygındır ve pratik çalışma içinde de büyük bir tehlike oluşturmaktadır. Bu oportünist yalpalamalar aşılmadan ve onlara karşı kesin mücadele yürütülmeden Komünist Partiler, önlerinde duran devrimci görevleri aktif bir şekilde yerine getirecek durumda olamayacaklardır.

Son olarak KEYK Plenumu, Komünist Partileri geniş proleter yığınlardan koparmak için (komünistlerin sendikalardan atılması, komünistlerin işten çıkarılması, yayın organlarının, örgütlerinin yasaklaması ile) devrimci işçi hareketinin düşmanlarının artan teşebbüslerine dikkat çeker. KEYK Plenumu, bu teşebbüslere karşı mücadeleye çağırır ve aynı zamanda, içinde bulunulan dönemde en büyük tehlikenin, Komünist Partilerin devrimci yığın hareketinin gelişim temposunun arkasında kalabilecek olmalarından (Kvostizm — artçılık politikası) oluştuğunu açıklar. KEYK Plenumu Komintern'in tüm seksiyonlarına, sosyal-demokrat kalıntıların bir ansıması olan ve onlar aşılmadan Komünist Partilerin işçi hareketinin öncüsü olarak rollerini yerine getirecek ve işçi sınıfını yeni devrimci mücadelelere ve zafere götürecek durumda olamayacakları bu geride kalma eğilimlerine karşı en kesin mücadele çağrısı yapar.

KEYK 11. PLENUMU (26.3.—11.4.1931)

İKTİSADİ KRİZİN DERİNLEŞMESİ VE BİR DİZİ ÜLKEDE DEVRİMCİ KRİZİN ÖNŞARTLARININ YÜKSELMESİ İLE BAĞINTI İÇİNDE KOMÜNİST ENTERNASYONAL SEKSİYONLARININ GÖREVLERİ ÜZERİNE

Manilavski Yoldaşın Raporu ve Almanya KP, Polonya KP ve KGE'nin Görevleri ve Durumu Üzerine Thälmann, Lenski ve Çemodanov Yoldaşların Ek Raporlarına İlişkin Olarak KEYK XI. Plenumunun Tezleri

I— KAPİTALİST SİSTEMİN KRİZİ — SOVYETLER BİRLİĞİ'NDE SOSYALİZMİN YÜKSELEN ATILIMI

Geçen yıl, kapitalizmin genel krizi temeli üzerinde yayılan, bütün kapitalist ülkeleri, aynı şekilde bütün önemli sanayi kollarını kapsayan, tarihte yeralan en büyük dünya iktisadi krizi ve Sovyetler Birliği'nde sosyalist inşanın muazzam yükselişi, *yükselen sosyalizm* sistemi ve *çürüyen kapitalizm* sistemi arasındaki zıtlıkları bu zamana kadar görülmemiş keskinlikte ortaya çıkardı. Gelişimleri içinde kapitalist ve sosyalist sistemler arasındaki zıtlıklar hiçbir zaman bu güce ulaşmamışlardı ve sosyalist sistemin kapitalist sisteme karşı üstünlüğü hiçbir zaman bugünkü kadar elle tutulur hale gelmemişti. Sömürge ve köleciliğe dayanan, aynı şekilde pazardaki rekabetin kanunlarına tabi olan kapitalist iktisadi sistemin yetersizliği ve üretim

araçlarının toplumsallaştırılmasına ve sömürünün yokedilmesine, çalışmaları maddi ve kültürel seviyelerini sistematik yükselişine dayanan sosyalist planlı ekonominin üstünlüğü bütün berraklığıyla ortaya çıktı.

İçinde bulunulan anda uluslararası ilişkilerin temel eksenini oluşturan iki sistemin bu artan zıtlığı, kriz sonucu olağanüstü keskinlik kazanan emperyalist dünya içindeki çelişkilerin daha da gelişmesi yönünde etki etmektedir. Sömürüden ve Sovyetler Birliği halklarına emperyalist uşaklıktan kurtulma olanağını getiren Ekim Devrimi ve proletarya diktatörlüğü ülkesinin kapitalist ülkelerden bağımsız iktisadi atılımının önşartlarını yaratan Sovyetler Birliği'nin sosyalist endüstrileşmesi tehditi altında emperyalistler, kriz ve kitlelerin artan yoksulluğu sonucu gittikçe daha fazla daralan pazarlar uğruna daha acımasız bir şekilde birbirlerine karşı mücadeleye girişmişlerdir. Çalışanların sırtından, rakiplerinin sırtından, aym şekilde sömürgelerin ve Sovyetler Birliği'nin sırtından krizden bir çıkış yolu arayan emperyalistlerin çabaları, zaptedilmez bir koruyucu gümrük ve damping politikasına, dünya hegomonyası için, sömürgelerin yeniden paylaşımı için emperyalistlerin mücadelesinin keskinleşmesine, yeni emperyalist savaşların zorlu hazırlığına ve Sovyetler Birliği'ne karşı mücadele savaşına götürmektedir.

Bir taihsel dönemeç yılı olan, KEYK'in Şubat 1930'daki genişletilmiş başkanlığının son toplantısından bu yana geçen bir yıl, krizin yükselişini, kapitalist sistemin çöküşünün kaçınılmazlığını ve sosyalist inşanın muzaffer yükselişini gösterdi. *Kapitalist istikrar sona eriyor. Sovyetler Birliği'nde sosyalist ekonominin temelinin inşası tamamlanıyor.*

1— *Kapitalizm ülkelerinde,* endüstriyel kriz kendini; a) üretimin durdurulamaz gerileyişinde; b) geniş halk yığınlarının yoksullaşması sonucu tüketimin şiddetli azalışında ve iç pazarın daralmasında; c) dış ticaretin korkunç gerileyişinde, göstermektedir.

Sadece hiçbir kriz olmamakla kalmayıp bilakis bir atılımın yaşandığı *Sovyetler Birliği*'nde ise üretim yükselişi kapitalist ülkelerde hiçbir zaman olmayan bir tempoda gelişmektedir. Endüstriyel inşanın beş yıllık planı sadece gerçekleştirilmekle kalmadı, bilakis aşılmakta bile. Beş yıllık plan başlıca sanayi dallarında üç yıl içinde gerçekleştirildi. Petrol ve diğer sanayi dallarında, makine sanayiinde vb. beş yıllık plan daha ikibuçuk yılda uygulandı. Endüstri, ulaşım ve elektrikasyon tesislerine sermaye yatırımları hızla artıyor (1930 yılında yaklaşık yüzde 60, 1931 yılında yaklaşık yüzde 80). Sosyalist yarışma ve en modern tekniğin uygulanması temelinde, emek verimliliği sarsılmaz biçimde yükseliyor; yığınların tüketiminde sarsılmaz bir yükseliş gerçekleşiyor; proleter devlet, tutarlı sabit fiyat politikasıyla sanayi ve tarım arasındaki mal değişimini ayarlıyor, köylülerin gerçek ücretlerinin ve gelirlerin sistematik olarak arttmasını garanti altına alıyor.

2— *Kapitalizm ülkelerindeki* iktisadi kriz tarım krizi ile iç içe geçerek tarımsal ürünlerin fiyatlarının düşmesi ile harab olan ve yüksek vergi, haraç, kira ödemeleri ve tefeci borçları ile ezilen milyonlarca köylünün boyutlarda yoksullaşmasını hızlandırıyor. Küçük ve orta köylü iktisadının gerileme süreci sert biçimde ortaya çıkıyor. Tarım krizini aşma amacıyla burjuva hükümetler, yaşamsal öneme sahip besin maddeleri ve tarımsal hammadde ekim alanlarını kısıtlamak için önlemler alıyorlar. Bir dizi kapitalist ülkede, esas olarak büyük kapitalist çiftlikleri kapsayan tarımın ilerleyen makinalaşması, geniş emekçi köylülerin hızla yoksullaşmasını daha da teşvik ediyor.

Sovyetler Birliği'nde, işçi sınıfı önderliği altında gerçekleştirilen yoksul ve orta köylü yığınların kollektifleşme yolundaki kesin dönüşümleri ile tarımda muazzam bir atılım yaşanıyor (ekim alanlarının artması, ürünün yükseltilmesi). Kollektifleşmenin beş yılık planı iki yılda aşıldı. Köyün, sosyalist yeniden düzenlenmesi temeli üzerinde (kollektif çiftlikler ve sovyet çiftlikleri) emekçi köylülüğün maddi ve kültürel seviyesi yükseliyor. Pazarlık hububat üretimi ile ilgili beş yıllık plan iki yıl-

da aşıldı, tarım için bir makine ve traktör istayonları tesisi sürmektedir ve proleter devletin bu konuaki sermaye yatırımları yıldan yıla artmaktadır. Yoğun kollektifleşme temeli üzerinde sınıf olarak Kulakların tasfiyesi gerçekleşmekte ve kolektif çiftliklerde örgütlenen tayin edici orta köylü yığınlar, proleter diktatörlüğün sağlam dayanaklarına dönüşmektedirler.

3— *Kapitalizm ülkelerinde* burjuvazi, son derece kanli biçimde işçi sınıfına ve emekçi yığınlara saldırıyor ve iktisadi soygun önlemleri ile krizin bütün sonuçlarını emekçilerin omuzuna yıkmaya çalışıyor (yığınsal işten çıkarmalar ve işsizlik, ücretlerin düşürülmesi, işçi sınıfı, emekçi köylülük ve şehir yoksulları için vergilerin artması, gümrük tarifelerinin artması, perakende fiyatların suni olarak yüksek tutulması, sosyal sigortaların kısıtlanması, vb.). Sermayenin bu saldırısı proletaryayı yığınsal yoksulluğun en ağır, mahvedici sonuçlarına korumasızca terkediyor. Tarihte bu zamana kadar hiçbir zaman görülmeyen, yaklaşık 35 milyon sanayi işçisini (bu istatistikte yer almayan milyonlarca tarım proletaryası, özellikle sömürgelerde ve yarı-sömürgelerdekiler dışında) kapsayan işsizlik, iç pazarını sıkıştırıyor ve kapitalistler tarafından işletmelerde bulunan işçilerin ücretlerinin arsızca kısılması için kullanılıyor. Sermayenin bu saldırısı sadece proletaryaya karşı yönelmiyor, bilakis yaşamsal çıkarları tarafından kendilerini soyan tekelci sermayaye karşı proletarya ile birleşik cephe yoluna itilen şehir ve kırın geniş katmanlarına karşı da yöneliyor. Emekçiler arasında ölüm oranı, fuhuş ve intiharların sayısı artıyor. Sermayenin saldırısı, işçi sınıfının, emperyalist ve yerli burjuvazinin çifte boyunduruğa vurulduğu ve sömürünün en barbar keyfiyetine terkedildiği sömürgelerde olağanüstü kanlı biçimler alıyor. Kriz koşulları altında kapitalist işletmelerdeki ücretli çalışmanın köleci karakteri heryerde, hem sanayide hem tarımda, hem sömürgelerde hem de emperyalist ülkelerde olağanüstü keskin biçimde ortaya çıkıyor.

Sovyetler Birliği'nde tarımın sosyalist dönüşümü ile birlikte ülkenin sosyalist sanayileşmesi, işçi sınıfının ve emekçi

yığınların maddi ve kültürel durumları temelden iyileştirildi. Proletaryanın korkunç ve hâlâ devam eden sayısal büyümesine rağmen işsizlik tasfiye edildi (1931 yılında 2 milyon yeni işçi üretime çekidi). 1931 yılında sanayi işçilerinin ücretlerinin yüzde 6 artırılması ile (daha önceki iki yılda iş ücreti yüzde 12,1 civarında yükselmişti) aynı zamanda gerçekleşen Sovyet Rusya sanayiinde yedi saatlik iş gününe geçiş esas itibariyle tamamlanma aşamasındadır. *Sosyal sigortalar ve işçiler ve hizmetlilerin hayat seviyelerinin iyileştirilmesi için fonlar*, beş yıllık planın geçen iki yılı içinde 3,199 milyon ruble arttı, 1931 yılı için ise 2138 milyon rublelik bir artış öngörülmektedir. Sosyalist çalışmanın yeni biçimlerini keşfeden (sosyalist yarışma, hücum tugayları vb.) *yığınların yaratıcı coşkusu artmıştır.*

4— *Kapitalizm ülkelerinde* dünya iktisadi krizinin gelişimi ve keskinleşmesi, hem burjuvazinin diktatörlüğünün gizlenmiş biçiminden başka birşey olmayan burjuva demokrasisi ülkelerinde hem de burjuva diktatörlüğünün açık, çıplak biçimini oluşturan faşizm ülkelerinde hakim sınıfların siyasal gericiliğinin had safhada yükselmesne yol açmıştır. Geniş emekçi yığınların, iktisadi ve siyasi köleliğinin devamını güven altına almak için, onların hayat seviyelerinin düşürülmesi pahasına krizden bir kapitalist çıkış yolu bulmaya çalışan burjuvazi, terörist faşist çeteler örgütlemekte, işçi örgütlerini ve tüm diğer devrimci örgütleri dağıtmakta, işçilerin ve emekçi köylülerin toplanma haklarını ve basın özgürlüklerini ellerinden almakta, zorunlu uzlaşma kurumu ve şiddet yoluyla grevleri boğmakta, işsizlerin ve grev yapan işçilerin gösterilerine ateş açmakta, devrimci köylü hareketini acımasızca bastırmaktadır.

Sömürücü sınıfların son kalıntılarını köküyle birlikte koparan Sovyetler Birliği'ndeki işçi sınıfı iktidarı, proleter demokrasinin en geniş biçime geliştirilmesi ve işçilerin ve köylülerin en geri kalmış katmanlarını siyasal ve kültürel seviyelerinin benzeri görülmemiş biçimde yükseltilmesini garantilemektedir. 1931'deki Sovyet seçimlerine 60,9 milyon emekçi katılmıştır (12,8 milyon şehirlerde, 48,1 milyon köylerde). Sovyet-

lerde, sendikalarda, fabrikalardaki sovyet çiftliklerinde ve kollektif işletmelerdeki hücum tugaylarında SBKP önderliği altında sosyalist sanayileşme ve köyün kollektifleştirilmesi çalışmasında işçi sınıfı ile emekçi köylülüğün kardeşçe ittifakını gerçekleştiren emekçi yığınların yaratıcı inisiyatifi ve siyasal aktivetisi fırtına gibi gelişmektedir.

5— Sovyetler Birliği'nde işçi sınıfı iktidarı, sağlam bir barış politikası, diğer halklar ile kardeşçe ilişkilerin kurulması, Sovyetler Birliği'nde yaşayan bütün halkların emekçilerinin ittifakı, eskiden çarlık tarafından ezilen ulusların iktisadi, siyasal ve kültürel atılımı, yeni emperyalist savaşlara karşı baş engel olarak proletarya diktatörlüğü ülkesinin büyümesi anlamına gelmektedir.

Kapitalizm ülkelerinde, bir avuç finans kodamanın diktatörlüğü olarak emperyalist devletin yağmacı karakteri, kriz şartları altında çarpıcı ifadesini, emperyalist saldırganlığın artmasında, sömürge mülklerini ve "nüfuz alanları"nı genişletmek için emperyalistlerin çabalarında, sömürgeci köleliğin bütün biçimlerinin derinleştirilmesinde, krizin sonuçlarının esas olarak zayıf ülkelerin, aynı şekilde boyunduruk altındaki halkların sırtına yükleme çabalarında bulmaktadır.

Kriz, kapitalist dünya içindeki baş çelişkiyi, —ifadesini hem Amerikan emperyalizminin Britanya'nın nüfuz alanları üzerindeki baskısında hem de Büyük Britanya'nın imparatorluk gümrükleri siyasetinde ("imparatoluk konferansı") ve Latin Amerikan ve Çin'deki "nüfuz alanları" uğruna çatışmasının artmasında bulan— Büyük Britanya ile Amerika Birleşik Devletleri arasındaki dünya hegomonyası uğruna mücadeleyi olağanüstü bir güçle keskinleştirmektedir. Kriz, Versay sisteminde saptanan bütün çelişkileri zincirlerinden boşandırdı: İlk planda galip ülkeler ile mağlup ülkeler arasındaki çelişkiler — Avrupa kıtası üzerindeki askeri-politik hegomonyasını korumak ve sağlamlaştırmak için çalışan Fransa'nın emperyalist kliği ve Young planının uygulanmasında gittikçe daha fazla emekçilerin dire-

nişi ile karşılaşan Almanya'nın yenikburjuvazisi arasındaki çelişkiler. Galip ülkeler kampındaki emperyalist rekabet de keskinleşmektedir — Akdeniz için, Kuzey Afrika'daki sömürgeler için Fransa ile İtalya arasındaki mücadele; büyük emperyalist haydutların vasalleri arasındaki (Balkan ülkeleri, Macaristan, Çekoslovakya, vb.) çelişkiler büyümektedir. Young planının, müttefikler arasındaki borçların revize edilmesi sorununun, sınırla (Polonya Koridoru), sorunu Almanya'nın Avusturya'yı kendine katmak (gümrük birliği) aynı şekilde silahlanmanın sınırlandırılmasını kaldırılma mücadelesi ve sömürge mülkiyetleri uğruna mücadelenin keskinleşmesi bundandır.

Yeni askeri-siyasal ittifaklar sistemi, Milletler Cemiyeti'nin sistemi, Milletler Cemiyeti'nin "silahsızlanma" konferanslar ile örtülen yeni silahlanmaların hızla artması, bütçenin üçte birinden yarısına kadarını yutan askeri harcamaların artması savaş filolarına yeni toplar yerleştirilmesi (Londra Konferansı), askeri havacılığın artması, zehirli gaz savaşlarına hazırlanma, orduların mekanizasyonu ve kapitalist orduların kadrolarının sınıfsal bileşiminin güven altına alınması bundandır. Sömürgelerdeki emperyalist boyunduruğun artması, aynı şekilde Avrupa'da egemen ulusların burjuvaları tarafından bir dizi halkların, Polonya'da, Çekoslovakya'da, Yugoslavya'da, İtalya ve Fransa'da (Alsas-Loren) ezilmesi bundandır.

Dünya emperyalist sisteminin bütün çelişkilerini keskinleştiren ve her yerde yeni savaş çatışmaları için yangın ocakları yaratan burjuva diktatörlüğün emperyalist politikası, kaçınılmaz biçimde yeni, korkunç emperyalist savaşlara götürmektedir. Tek tek emperalistler arasındaki çelişkileri herhangi bir nebze de olsa ortadan kaldırılmadan burjuva diktatörlüğünün emperyalist politikası, Sovyetler Birliği'ne karşı müdahale savaşının, Sovyetler Birliği halklarını boyunduruk altına almak ve kapitalizmi tekrar kurumak için tam manasıyla emperyalist ve karşı-devrimci savaşın başdöndürücü bir hızla hazırlanması anlamına gelir.

6— Dünya iktisadi krizinin daha da yaygınlaşması şartları altında sınıf mücadelesinin gelişimi en geniş emekçi yığınların önüne şu belirleyici seçimi koymaktadır: ya burjuva diktatörlüğü; ya iktisadi ve siyasi kölelik — ya da kapitalist sömürüye ve baskıya son vermek; ya sömürgeci boyunduruk ve emperyalist savaşlar — ya da barış ve halklar arasında kardeşçe ilişkiler; ya kapitalist anarşi ve krizler — ya da anarşi ve krizi tanımayan sosyalist iktisadi sistem.

Kapitalizm dünyası ile sosyalizm dünyası arasındaki, burjuva diktatörlüğü ile proletarya diktatörlüğü arasındaki çelişkilerin artması, *Sovyetler Birliği'ne karşı müdahale savaşı tehlikesini* son derece keskinleştirmektedir. Kapitalist ülkelerde sınıf mücadelesinin keskinleşmesi, burjuvazinin Sovyetler Birliği'nin sırtından işin içinden sıyrılmaya çalışması, zafer kazanan sosyalizm önünde duyulan korku, Sovyetler Birliği'nin kapitalist yozlaşması ve ölmekte olan karşı-devrimci sınıfların (büyük köylülük ve şehirlerdeki NEP burjuvazisi) desteklenmesi üzerine kurulan taktiğin boşa çıkması, dünya burjuvazisinin iktisadi abluka ve askeri müdahale ile dışardan vurma taktiğine geeçmesine sebep oldu.

Versay sistemi ile boyunduruk altına alınan halkların kanını emen, Avrupa'daki faşist rejimleri örgütleyen ya da destekleyen ve Avrupa'nın jandarması vasfı ile çarlık Rusya'sının rolünü oynayan Fransız emperyalizminin önderliği altında Sovyetler Birliği'ne karşı büyük çaplı uluslararası komplonun varlığını ortaya çıkaran "Sanayi Partisi" davası ve Menşeviklerin "Birlik Bürosu"na karşı yapılan dava, emperyalistlerin, İkinci Enternasyonal'in yardımı ile 1930 ilkbaharında Sovyetler Birliği'ne karşı karşı-devrimci bir savaş hazırladıklarını ve hâlâ şimdi de hazırlamakta olduklarını ve bu amaçla Fransız, İngiliz, emperyalizminin vasal devletlerini — Polonya, Romanya, Finlandiya'yı kullandıklarını göstermiştir. 1930'da yapılacak müdahalenin aktif desteklenmesi amacıyla Hoover tarafından Amerikan çiftçilerine yardım komisyonu bayrağı altında yaratılan ve emperyalist dünya savaşında müttefik orduların eski le-

vazım şefi Albay Legge'nin doğrudan önderliği altında bulunan özel bir örgüt, müdahale ordularına erzak temin etmeye hizmet edecekti. Tarım, "silahsızlanma" ve bu Pan-Avrupa konferansları, Roma'daki Papa'nın diğer dinlerin temsilcilerinin önderliği altında "dini kovuşturmalara" karşı sovyet düşmanı kampanyalar, Sovyet Rusya "damping"'ine ve Sovyetler Birliği'ndeki "zorla çalıştırmaya" karşı kampanyalar tamamen aynı müdahalenin hazırlığı amacına hizmet ediyorlardı ve ediyorlar.

II— SINIF MÜCADELESİNİN KESKİNLEŞMESİ, DEVRİMCİ KABARIŞ VE BİR DİZİ KAPİTALİST ÜLKEDE DEVRİMCİ KRİZİN ÖNKOŞULLARININ YÜKSELİŞİ

1— İkdisadi krizle birlikte başlayan ve kendini ilk planda zincirin en zayıf halkalarında gösteren kapitalizmin bütün temel zıtlıklarının ve çelişkilerinin daha da keskinleşmesi, en geniş halk yığınlarının artan huzursuzluğu, komünizmin büyümesi ve proletarya diktatörlüğü ülkesinin itibarının yükselmesi, bir yandan burjuvazi tarafından şiddet aygıtının ve diktatörlüğün gittikçe daha açık kullanılmasına, diğer yandan bir dizi ülkede devrimci kabarışın artmasına ve devrimci krizin şartlarının yükselmesine yolaçmaktadır.

Burjuvazinin diktatörlüğünün üstü örtülü biçimi olan burjuva demokrasisi denilen şeyden organik olarak kaynaklanan burjuva diktatörlülüğünün açık biçimi olarak faşizm, emekçileri ezme ve köleleştirmenin kapitalist rejime has olan ve burjuva diktatörlüğünün bütün sisteminden ayrılmaz olan tüm yöntemlerini keskinleştirmektedir. Burjuva demokrasisinin kalıntıları ile iç içe geçen faşist rejim, proletaryanın sınıf örgütlerinin dağıtılması, komünist partilerin yasaklanması, özel askeri-terörist örgütlerin oluşturulması yoluyla burjuvazi tarafından inşa edilir ve sıkı bir kalıba sokulu — parlamenter biçimlerin kaldırılmasından veya korunmasından bağımsız olarak.

Tüm dünyanın ezilen ve köleleştirilen milyonlarca kitlesi üzerinde proletarya diktatörlüğü ülkesinin devrimci etkisini zayıflatmak ve işçilerin, köylülerin ve sömürge halkların devrimci hareketini frenlemek amacıyla faşistler, çareyi burjuva diktatörlüğün karşı-devrimci amaçlarını gizleyen bir sosyal demogoji ile halkı kandırmakta aramaktadırlar.

Finans kapital tarafından beslenen faşistler (Hitler) emekçi yığınların çaresizliği ve yoksulluğu ile oynayarak, ulusal nefreti, yenik ülkelerde emperyalist intikam ruhunu, anti-semitizmi alevlendirerek, Almanya'da Young Planını spekülatif biçimde istismar ederek ve palavra anti-kapitalist tumturaklı sözler vasıtasıyla sermayeye karşı olan uşak rollerini gizleyerek, yığınların huzursuzluğunu, burjuva diktatörlüğün güçlendirilmesi ve işçi sınıfının acımasızca ezilmesi amacıyla kullanmaktadırlar.

Faşizmin son zamanlardaki büyümesi ancak, savaş sonrası dönem sürecinde biçimlerinden bağımsız olarak uluslararası sosyal-demokrasi tarafından takip edilen burjuva diktatörlüğünün desteklenmesi temeli üzerinde mümkün olmuştur. Burjuva diktatörlüğünün "demokratik" biçimi ile faşizm arasında bir karşıtlık uydurarak, yükselen siyasal gericiliğe karşı ve faşizme karşı mücadelede yığınların uyanıklığını körelten ve burjuva diktatörlüğün bir biçimi olarak burjuva demokrasisinin karşı-devrimci özünü gizleyen sosyal-demokrasi, kapitalist devletin faşistleşmesinin en aktif faktörü ve yol hazırlayıcısıdır.

Faşizme karşı başarıyla mücadele komünist partilerden, burjuva diktatörlüğü bütün biçimlerine karşı ve açık faşist diktatörlük için yolu açan bütün gerici önlemlere karşı tabandan birlik cephesi temeli üzerinde yığınları harekete geçirmeyi talep etmektedir. O, esas itibariyle faşizm ve burjuva demokrasisi arasında, aynı şekilde burjuva diktatörlüğün parlamenter biçimi ile açık faşist biçimi arasında liberal biçimde çelişki inşa etmek

ile aynı kapıya çıkan ve komünist partiler içinde sosyal-demokrat etkinin yansımasını teşkil eden hataların hızla ve kararlı biçimde düzeltilmesini talep eder.

2— KEYK'in son genişletilmiş başkanlık toplantısından bu yana, işçi sınıfının yaşam seviyesinin korkunç biçimde düşmesi ile, hizmetlilerin ve şehir küçük-burjuvazisinin harab edilmesi ile, köylülüğün kitleler halinde talan edilmesi ile, sömürgelerde en koyu yoksulluk ile ve Sovyetler Birliği'nin devrimcileştirici rolünün güçlenmesi ile bağıntı içinde devrimci kabarışın daha da gelişmesi kaydedilmiştir.

Devrimci kabarışın gelişmesi şu şekillerde ortaya çıkmıştır;

a) Grev mücadelesinin ve işsizler hareketinin daha da şiddetlenmesinde;

b) Çin'in önemli bir bölümünde Sovyetlerin ve Kızıl Ordunun genişletilmesi ve sağlamlaştırılmasında;

c) Sömürgelerdeki devrimci hareketin güçlenmesinde;

d) Devrimci köylü hareketinin gelişiminde;

e) En büyük bir dizi komünist partisinin siyasal ve örgütsel etkisinin artışında (Almanya, Çin, Çekoslovakya, Polonya);

f) Sosyal-demokrasi içindeki muhalif mayalanmanın şiddetli keskinleşmesinde;

g) Kentli küçük-burjuva yığınların, hizmetlilerin, memurların muhalefetinin yükselmesinde.

Ülkedeki kapitalizmin iç ve dış çelişkilerinin şiddetlenmesine ve krizin yayılma temposuna ve derecesine göre eşitsiz biçimde gelişen devrimci kabarışın büyümesi, iktisadi krizin zamansal olarak kapitalizmin savaş sonrası krizinin özel şartları ile olağanüstü bir keskinliğe eriştiği kapitalizm ülkelerinde, —örneğin Versay sisteminin ve Young Planının yükü altında boyun eğdirilen ve sömürgeleri yağmalama olanağı elinden alı-

nan Almanya'da, aynı şekilde ulusal çelişkilerle parçalanmış olan ve Sovyetler Birliği'ne karşı savaşın hazırlanmasında Polonya emperyalizminin rolü sonucu militarizmin yükünü taşımak zorunda olan Polonya'da— *devrimci krizin şartlarının yükselmesine yolaçtı.* İktisadi krizin keskinleşmesi ile bağıntı içinde İspanya'da şu an, devrimci krizin önşartlarının artması çok hızlı bir tempoda ilerlemekte ve bu süreç, güçlü feodal artıkların varlığı sayesinde olağanüstü derinleşmektedir.

İktisadi krizin tarım krizi ile en sıkı biçimde iç içe girmesinin etkisi altında ve emperyalist, feodal-tefeci sömürünün artırılması ile yığınların korkunç bir şekilde harab oldukları ve emperyalist-sömürgeci sisteme karşı ulusal-devrimci mücadelede milyonlar halinde ayaklandıkları bir dizi büyük sömürgede ve yarı-sömürgede (Çin, Hindistan), derin bir devrimci kriz hızla olgunlaşmaktadır.

Kapitalizmin genel krizinden ve şu anki iktisadi krizden ortaya çıkan ve yığınların devrimci atılımı temeli üzerinde gelişen devrimci krizin bu unsurları, yığınların yoksulluğunun ve sefaletinin alışılmış ölçülerini aşan bir fazlalaşması ile, yığınların yükselen devrimci aktivitesi ile, kapitalist egemenliğin tüm uluslararası ve iç siyasal sisteminin sarsılması ile, sınıf güçlerinin hızlı bir yeniden gruplaşması ile emperyalist savaşlar ve Sovyetler Birliği'ne karşı müdahale savaşları ile ve faşizmle çelişkilerinden çıkış yolu arayan en üsttekilerin bir kriziyle bağıntılıdır.

3— *Almanya*'da Müller hükümetine tekmeyi indiren burjuvazi, sosyal-demokrasinin doğrudan yardımı ile gittikçe daha enerjik biçimde faşist diktatörlüğün uygulanması yoluna giriyor. İşçi sınıfının mücadelesini sabote eden ve parçalayan esas alet olarak sosyal-demokrasiyi kullanan tröst burjuvazisi aynı zamanda, küçük-burjuvazinin hoşnutsuzluğunu kapitalizmi sağlamlaştıracak yoliara kanalize etmek için küçük-burjuva kitlelerin faşist (nasyonal-sosyalist) hareketini desteklemede ve örgütlemede devletini kullanmaktadır. Adım adım gerçekleşen

devrimci krizin önşartlarının yükselmesi ifadesini şunlarda bulmaktadır: proletaryanın devrimci güçlerinin büyümesinde (Komünist partinin % 50 büyümesi, devrimci kitle örgütlerinin büyümesi); sosyal-demokrasinin kitle tabanının sarsılmaya başlamasında; faşist diktatörlüğün uygulanmasına karşı kitle mücadelesinin zincirlerinden boşanmasında, emekçi yığınların sosyal ve ulusal kurtuluşunun programı temelinde faşist hareketin geriletilmesinde; halk devrimi sloganı altında sömürülenlerin yeni katmanlarının proleter devrim için kazanılmasında; burjuvazinin siyasal olarak yeniden gruplaşması ile birlikte egemen sınıfların artan huzursuzluğunda; Versay sisteminin ve Young planının boyunduruğuna karşı en geniş kitlelerin hoşnutsuzluğunun büyümesinde. Almanya'da faşizme karşı başarılı mücadele, faşist diktatörlüğü uygulayan hükümet olarak Brünning hükümetinin maskesinin zamanında düşürülmesini talep eder. Almanya'daki iktisadi kriz, sınıf mücadelelerinin olağanüstü şiddetlenmesine ve devrimci krizin önşartlarının yükselmesini hızlandıran artan siyasal sarsıntılara yolaçmaktadır.

Sanayi krizinin ve tarım krizinin tüm iktisadi yaşamı yıkmaya doğru gittiği, işsizliğin proletaryanın yarısını kavradığı, köylü kitlelerin harab olmasının artan bir hızla gerçekleştiği *Polonya*'da, devrimci krizin önşartları şunlarda açığa çıkmaktadır: Şehirde ve kırda devrimci mücadelenin şiddetlenmesinde (işsizlerin hararetli eylemleri, vergilerin zorla toplanmasına, zorla yol yapımında çalıştırılmaya karşı mücadeleler), ezilen milliyetlerin mücadelesinin şiddetlenmesinde (Batı Ukrayna), sosyal-faşist ve faşist partilerin alt kademelerindeki kitlelerde varolan huzursuzlukta; Pilsudski kliğinin ve onun kitlelerle bağlantı örgütlerinin kitle tabanının gittikçe daha fazla daralmasında (faşist "İşçi" Partisi, sosyal-faşist PPS ve faşist köylü partileri içinde hoşnutsuzluğun artması, faşist kamp içinde artan sürtüşmeler) ve de Komünist Partinin güçlenmesinde.

İşçi sınıfının sömürülmesinin ve kriz, kilise ve yarı-feodal toprak sistemi sayesinde harab olmaya itilmiş köylü yığınlarının yoksulluğunun ve onların üzerindeki ulusal baskının

(Katalonya, Basklar bölgesi) duyulmamış bir dereceye eriştiği *İspanya*'da, devrimci krizin unsurlarının yükselmesi ifadesini şunlarda bulmaktadır: proletaryanın iktisadi ve siyasal grevlerinin korkunç kabarmasında, köylülüğün devrimci hareketinin başlamasında, monarşiye karşı küçük-burjuvazinin kitle hareketinde (öğrenci gösterileri vb.), Katalonya'da ve Basklar bölgesinde ulusal-devrimci hareketin güçlenmesinde, ordunun parçalanmasında, aynı şekilde hakim sınıflar ve onların partilerindeki çözülmede.

Çin'de devrimci kriz ifadesini, sömürge dünyasının ulusal-devrimci hareketinde Çin'i birinci sıraya iten düzinelerce milyon insanın yaşadığı bir bölgede Kızıl Ordunun ve Sovyetlerin örgütlenmesinde bulmaktadır. Sovyetlerin, keza bir Kızıl Ordu iskeletinin oluşturulması gerçeği, ulusal devrimci harekette, anti-emperyalist ve tarım devriminde proletaryanın hegemonyasının, daha bir devlet iktidarının başlangıcında sağlama alınan bir hegemonyanın başarısını belirler. Tarım devriminden çıkan sovyetler ile birlikte Kızıl Ordu, kitleler için canlı bir örnek olan sovyet bölgelerinin tecrübeleri sayesinde sanayi merkezlerinin işçilerini ve köylü yığınlarını mücadele için ayaklandırıyor, büyük toprak sahiplerinin feodal mülkiyetini tasfiye ediyor, köylülüğün temel kitlesinin çıkarlarına uygun olarak toprak ve arazinin yeniden dağıtımına girişiyor ve karşı-devrimci Koumintang'ın cellat rejimini gittikçe daha fazla sarsıyorlar. Tüm sömürge dünyasını devrimcileştiren Çin'deki sovyet hareketinin daha da gelişmesi, sovyetlerin ve Kızıl Ordunun teritoryal temelinin genişletilmesine ve sağlamlaştırılmasına bağlıdır.

Hindistan'da, İngiliz emperyalizmine karşı genişleyen ve derinleşen yığınların devrimci hareketi, işçi ve köylü hareketinin büyümesinin etkisi altında, ulusal-reformist burjuvazi hain entrikalara ve İngiliz emperyalizmi ile karşı-devrimci bir ittifak oluşturmaya geçerken, işçilerin, köylülerin ve kent yoksullarının milyonlarını kapsıyor, karşı-devrimci Gandizmin çerçevesini yarıyor, emekçi kitleleri onun etkisinden kurtarmaya başlı-

yor ve devrimci mücadelenin açık biçimlerine geçiyor (polis ve askeri birliklerle silahlı çatışmalar, Peşevar ve Solapur'da ayaklanmalar, Birma, Berar vs. de köylü ayaklanmaları Cawnpoor'da ayaklanmalar, Gandi'ye ve Ulusal Kongre'ye karşı işçilerin kitle eylemleri). Yığınların devrimci kurtuluş hareketinde proletaryanın önderliğinin gerçekleştirilmesi, Hint devriminin zaferi için en önemli şartı teşkil etmektedir, ve bu ulusal-reformizmin etkisinden bundan başka onun özellikle tehlikeli "sol" çeşidinden işçi yığınlarının gittikçe daha fazla kurtulmaları sonucunda ve Komünist Partinin kendi içinde kenetlenmesi sayesinde mümkün hale gelmektedir. Şu an işçi sınıfının önünde İngiliz emperyalizmine ve Ulusal Kongre'ye karşı ezilen sınıfların devrimci saldırısını örgütleme görevi, işçi ve köylü hareketini genişletme, güçlü bir tüm Hindistan Komünist Partisini, aynı şekilde kızıl kitle sendikalarını örgütleme görevi ve siyasal genel grevi hazırlama görevi durmaktadır.

Hindiçin'inde, Fransız işgal gücü tarafından gerçekleştirilen en kanlı terör, kitle katliamları, ve köylerin tamamıyla yıkılması koşulları altında gerçekleşen devrimci kabarışı, esas olarak komünist önderlik altında olan işçi sınıfının, köylülüğün ve şehir yoksullarının anti-emperyalist hareketlerinin durdurulamaz yükselişiyle karakterizedir. Kile gösterileri, partizan eylemleri ve polis ve orduyla silahlı çatışa biçimlerine bürünen bu hareket, Çin devriminin etkisinin özellikle güçlü olduğu Kuzey'de, sovyetlerin kurulması ile birlikte ilerlemektedir.

Yaygınlaşan *devrimci kabarış*, burjuvazinin emperyalist dünyanın temel çelişkilerine (özellikle de sömürgelerde) bir çözüm bulma denemelerinin başarısızlığı yanında, herşeyden önce Komünis Partisinin sermayenin saldırısına ve siyasi gericiliğe karşı kitle hareketini seferber ve ona önderlik etme, keza proletarya ve tüm emekçilerin kitlelerini kendi deneyimleri sayesinde kapitalizmin krizden devrimci çıkış yolunun zorunlulu-

ğuna ikna etme yeteneğine doğrudan bağı olarak, Almanya'da ve Polonya'da devrimci krizin öngerekliliklerinin artması için, Çin'de ve Hindistan'da devrimci krizin daha da gelişmesi için, keza diğer kapitalist ülkelerde devrimci krizin öngerekliliklerinin olgunlaşması için önkoşulları yaratıyor.

III— BURJUVAZİNİN TEMEL SOSYAL DAYANAĞI OLARAK SOSYAL-DEMOKRASİ

1— Dünya iktisad krizi, burjuva diktatörlüğünün temel sosyal dayanağı olarak uluslararası sosyal-demokrasinin rolünü tam bir berraklıkla açığa çıkardı. Emperyalist dünya savaşından ve proletarya diktatörlüğünün ortaya çıkışından bu yana sınıf mücadelesinin gelişiminin başlıca bütün aşamalarında sosyal-demokrasi, işçi sınıfına karşı kapitalizmin yanında durdu.

"Anavatan savunması" bayrağı altında milyonlarca proleteri emperyalist mezbahaya gönderdi. 1918-20 yıllarında Sovyetler Birliği'ne karşı askeri müdahelenin uygulanmasında "kendi" burjuvazisine yardım etti. Savaştan hemen sonra kapitalizmi proleter devrimden kurtardı (Almanya, Avusturya, Macaristan, İtalya, Finlandiya). Kapitalist ekonomiyi sağlamlaştırmadan burjuvaziye aktif olarak yardım etti. İşçi yığınlarını kapitalist rasyonalizasyonun boyunduruğuna soktu. Şimdi, en ağır kriz anında, kapitalist sömürü ve kölelik sistemini yaklaşan yıkımdan kurtarmak için her türlü çabayı gösteriyor.

2— Savaştan bu yana ve Sovyetler Birliği'nde sovyet iktidarının ortaya çıkışından sosyal-demokrasinin tüm gelişimi, faşizme doğru kesintisiz bir evrim sürecidir.

İşçi sınıfına karşı sermayenin saldırısı çizgisinde bu, ücretleri düşürme politikasının, tüm sosyal sigorta sisteminin tasfiyesinin dolaylı ve dolaysız desteklenmesidir, yeni amansız rasyonalizasyon dalgasının desteklenmesidir, grevleri sabote

etme ve parçalanmasının örgülenmesidir, grev kırıcılığın ve işçi sınıfının boyunduruk altına alınmasının bir aleti olarak uzlaştırma kurumunun "taçlandırılması"dır.

Halk kitlelerinin iktisadi ve mali soyulması çizgisinde bu, bankaların, tröstlerin, kartellerin politikasının, tüm kitle tüketim araçlarının fiyatlarının arttırılması siyasetinin her bakımdan desteklenmesi vergi vidasının sıkıştırılması, gümrük himayeciliğinin aktif desteklenmesidir.

Sömürgelerin yağmalanması çizgisinde bu, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde ulusal-devrimci hareketin doğrudan bastırılması; Hindistan'da kitle katliamları ile birlikte onbinlerin zindana atılması, uçaklar tarafından köylerin bombalanması; Çin'de Çan Kay-şek'in cellat hükümetinin doğrudan desteklenmesi ve Güney Çin'de Sarı Nehir üzerinde Kızıl Ordu birliklerine karşı yabancı savaş gemilerinin yürüttükleri açık savaş; Hindiçini'nde kitle katliamlarıdır.

Emperyalist yağmacılık çizgisinde bu, Versay sistemine, kulisler ardında yürütülen tam manasıyla gizli diplomasinin entrikalarına aktif ve doğrudan katılım, "pasifist" bayrak altında cereyan eden başdöndürücü silahlanmanın desteklenmesi ve savaş hazırlığıdır, emperyalist askeri paktların desteklenmesidir.

İngiltere'de "İşçi" Partisi, iktidara gelirken, işsizliğin hafifletilmesi ve işsizlerin durumunun iyileştirilmesini, işçilerin yaşam standardının düşürülmesine karşı mücadeleyi, Hindistan ile barışı ve sağlam bir silahsızlanma politikasını vaat etti. "İşçi" hükümeti gerçekte, emperyalist burjuvazinin iradesini gerçekleştirerek kapitalist rasyonalizasyonu uyguluyor, uzlaştırma kurumu ile ücretleri düşürüyor, çalışma zamanını uzatıyor (Kömür madenciliği Kanunu), sosyal sigorta bütçesini kısıyor, Hindistan'da, Mısır'da ve Arabistan'da oluk oluk kan dökerek özgürlük hareketini bastırıyor, savaş filosunu inşa etmede ve toplarla yeniden donatmada Baldwin hükümetini geçti ve Fransız

emperyalizmi ile birlikte Sovyetler Birliği'ne karşı müdahale savaşının birleşik cephesini hazırlıyor. (Fransa ve İtalya ile savaş filosu anlaşmasının yapılmasında "İşçi" hükümetinin rolü.)

Almanya'da daha kısa zaman önce, iktidarda olduğu sırada, Hermann-Müller hükümeti eliyle sosyal sigortaya ilk müdahaleyi yapan, yeni zırhlıların inşasını ilk başlatan, 1 Mayıs 1929 Berlin gösterilerinde işçilerin üzerine ateş açtıran, Kızıl Cephe Savaşçıları Birliği'ni yasaklayan, işçi basınını kovuşturan ve işçilerin grevlerini boğan sosyal-demokrasi oldu. Burjuvazi tarafından hükümetten atıldıktan sonra ve kendi eliyle Young planını ve işçi düşmanı "Cumhuriyeti Koruma Yasası"nı uyguladıktan sonra, hükümetin bir dizi gerici önlemi sayesinde faşist diktatörlüğün (Brüning) uygulanması için yolu açtıktan sonra sosyal-demokrasi, hem hükümette olduğu (Prusya) yerlerde, hem de hükümette olmadığı yerlerde Brüning hükümetinin bütün işçi düşmanı kanunlarını onaylıyor, grev kırıcılığın örgütleyicisi ve grevcilere ve işsizlere karşı polis terörünün inisiyatörü olarak ortaya çıkıyor, Alman emperyalizminin silahlanmasını aktif destekliyor, (yeni zırhlıların inşası) ve sovyet düşmanı propaganda ve müdahale savaşının hazırlanmasının tempo tutucusu olarak ortaya çıkıyor.

3— Uluslararası sosyal-demokrasinin tamamen karşıdevrimci, işçi düşmanı siyaseti, tamamlanmasını dünyanın ilk proleter devletine karşı müdahale savaşının ve ablukanın hazırlanmasında buluyor. Sovyetler Birliği'nin kapitalist yozlaşmasına, SBKP içinde sağcı unsurların zaferine dair umutlarını kaybeden dünya burjuvazisinin askeri müdahale yoluna çarketmesi, Sovyetler Birliği'nde kapitalist unsurlara karşı uygulanan genel saldırı ve kapitalist ülkelerde devrimci kabarışın gelişmesi, tüm II. Enternasyonal partilerinin (herşeyden önce II. Enternasyonal'in çekirdeğini oluşturan Alman sosyal-demokrasisinin) müdahale ve sabotaj üzerine kurulu yönelimlerini güçlendirdi,

çünkü onlar, Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin zaferinin, kapitalist ülkelerin işçi yığınları üzerindeki kendi etkilerini kesin olarak mezara gömeceğini anlamışlardı.

Sosyal-demokrasinin alçak, ikili oynayan tavrını açığa çıkaran, Rus Menşeviklerinin (sosyal-demokratlar) "Birlik Bürosu" davası, müdahale savaşı ile Sovyetler Birliğin'de kapitalizmin tekrar kurulmasını kendine amaç edinen II. Enternasyonal'in, Sovyetler Birlği'ndeki karşı-devrimci uzantıları vasıtası ile halk iktisadının bütün alanlarında sabotajı örgütlediğini, işçilere ve köylülere yiyecek maddeleri teminini parçalamayı denediğini ve bilinçli olarak işçilerin gerçek ücretlerini düşürmek için çalıştığını — *Sovyetler Birliği'ne karşı savaşa hazırlanan dünya emperyalizminin istila komandosuna dönüştüğünü* gösterdi.

4— İşçilerin artan hoşnutsuzluğunun ve kendinden yığın halinde uzaklaşmalarının baskısı altında, kriz ve işsizlik karşısında çaresizliğini ortaya koyan sosyal-demokrasi, kitleleri kandırmak amacıyla "sol" demagojik manevralara başvurmak ve iki yüzlü laflarla çalışma zamanının kısaltılmasından, sosyal sigortanın genişletilmesinden, silahsızlanmadan ve faşizme karşı mücadeleden yana çıkmak zorunda kalmaktadır. Gerçekte ise bu manevrayla sosyal-demokrasi, işçi sınıfının hayat standardına karşı saldırısını uygulamada, diktatörlüğünü sağlamlaştırmada, burjuva devletin faşistleştirilmesini hızlandırmada ve yığınların buna karşı direnişini bastırmada, birleşik cephe için en geniş yığınların kendiliğinden zorlamasını engellemede ve Sovyetler Birliği'ne karşı savaş hazırlığının gizlenmesinde sermayeye yardım etmektedir.

Tüm bu ve benzeri gerçekler, proletaryaya karşı mücadelesinde, burjuvazinin temel sosyal dayanağı olarak uluslararası sosyal-demokrasinin karşı-devrimci rolünü açak bir şekilde göstermektedir.

Bu yüzden, II. Enternasyonal'in ve sosyal-demokrasinin maskesinin düşürülmesi, işçi yığınların sosyal-demokrasinin et-

kisinden kurtarılması izole edilmesi ve aşılması Komünist Partilerin en yakın ve en acil görevidir, bu görev çözülmeden, proletaryanın kapitalist boyunduruktan kurtulmak uğruna başarılı bir mücadelesi imkansızdır.

IV— KOMÜNİST ENTERNASYONAL SEKSİYONLARININ DURUMU VE EN YAKIN GÖREVLERİ

1— KEYK'in XI. Plenumu, Komünist Enternasyonal seksiyonlarının bir dizi ciddi siyasal ve örgütsel kazanımını memnuniyetle tespit eder. KEYK'in X. Plenumu'ndan bu yana, SBKP içinde, sosyalist taarruza karşı Sovyetler Birliğin'de kapitalist-restorasyoncu unsurların direnişini yansıtan sağcıların kafası tamamıyla ezildi; komünist hareket içinde saldırgan sermayenin ve sosyal-demokrasinin baskısını yansıtan kapitalist ülkelerin komünist partileri içindeki sağcı ve uzlaşmacı gruplaşmalar da ezildi. Varlığını sürdüren esas tehlike sağ oportünizme ve aynı şekilde onu besleyen "sol" oportünizme karşı başarılı mücadele temeli üzerinde KE seksiyonlarının bolşevikçe sağlamlaştırılmasına yaralı olan herşey, komünist partilerin en önemli görevinin — sınıf mücadelesinin bağımsız yönetimi sayesinde işçi sınıfının çoğunluğunu kazanma ve proletarya diktatörlünün kurulması ve kapitalizmin yıkılması amacıyla sosyal-demokrasinin kitle temelini tasviye etme görevinin çözümü için önşartları yarattı.

Geçen dönem içinde KE seksiyonlarının en önemli başarıları ifadesini şunlarda buldu:

a) Çin'de sovyetlerin ve bir Kızıl Ordunun oluşturulmasında, Çin ve Hindiçini'de köylü haraketi içinde komünist partinin önder rolünde;

b) bir dizi komünist partisinin siyasal etkisinin yükselmesinde; faşist diktatörlüğün uygulanmasına karşı devrimci mücadele içinde Almanya Komünist Partisi'nin kitle etkisinin yükselmeside (seçim zaferi—4,6 milyon oy) Almanya ve Çekoslo-

vakya'da işyeri temsilciliği seçimlerinde başarılar,komünist partilerin önderliği altında devrimci işsizler haraketinde önemli büyümeler, KPD ve Bulgaristan İşçi Partisi'nin yerel seçimlerdeki başarıları vb.; c) sermayenin saldırısına karşı savunmanın ve işçi sınıfının karşı,saldırısının örgütlenmesinde komünist partilerin önder rolünün artmasında; komünist partiler (ilk planda Almanya KP) tarafından proletaryanın iktisadi mücadelesinin artan bağımsız yönetiminde;

c) sermayenin saldırısına karşı savunmanın ve işçi sınıfının karşı-saldırısının örgütlenmesinde komünist partilerin önder rolünün artmasında; komünist partilerin (ilk planda Almanya KP) tarafından proletaryanın iktisadi mücadelesinin artan bağımsızlığı yönetiminde;

d) Kızıl Sendikalar Enternasyonali V. Kongresi'nin Almanya'da bağımsız bir sendikal hareket oluşturulmasına yönelik genel çizginin başarıyla gerçekleştirilmesi;

e) Komünist partilerin (örneğin Polonya KP) köylülük arasındaki siyasal etkisinin artmasında;

f) bizi dizi komünist partisinin örgütsel büyümesinde (Çin KP, Çekoslovakya KP, İtalya KP vb.) Almanya KP, işçi sınıfının çoğunluğunu kazanma yolunda önemli adımlar attı ve onun tecrübeleri büyük uluslararası önem kazanmaktadır;

g) Hindistan'da devrimci bir mücadele programı ile ortaya çıkan Komünist Partisinin oluşturulmasında ve *Hindiçini* Komünist Partisinin sağlamlaşmasında.

2— Bu başarıların yanında KEYK XI. Plenumu, Komintern seksiyonlarının büyük bir kısmının çalışmalarında, esas olarak ifadesini kitlelerin radikalleşmesinin ardında kalmada, sosyal-demokrasinin yeterinci teşhir edilmemesinde bulan ve sınıf mücadelesinin şu anki yüksek aşaması koşulları altında özel bir tehlike işareti veren bir dizi büyük zaaf ve eksiklik tespit eder. Bu eksiklikler şu şekilde ortaya çıktı;

a) bir dizi büyük devrimci haraket —işsiz eylemleri, grevler ve köylü hareketleri— karşısında artçılık siyasetinde; komünist partilerin köydeki, özellikle tarım işçileri arasındaki çalışmasının zayıflığında;

b) işçilerin *günlük ihtiyaçlarının savunulması* temelinde yığınların harekete geçirilmesinde geride kalmada, bu taepler uğruna mücadelenin proletarya diktatörlüğü uğruna mücadele ile yeterince birleştirilmemesinde (*25 Şubat İşsizliğe Karşı Uluslararası Mücadele Gününün* uygulanmasında KE seksiyonlarının çoğunluğunun zayıf aktivitesi);

c) Finlandiya KP MK ve Konferansı tarafından kabul edilen ve eleştirilen, Lappo darbesi sırasında Finlandiya'da olduğu gibi saldırgan faşizme karşı savunmada kabul edilemez bir pasiflikte;

d) Sovyetler Birliği'ne karşı müdahale savaşı tehlikesine ve emperyalist savaş tehlikesine karşı mücadelede ordu içindeki çalışma hususunda oportünist pasiflikte (özellikle de çoğu partiler tarafından Menşeviklere ve "Sanayi Partisi"ne karşı davalardan bu mücadeleyi yüksetmek için yeterince yararlanılmaması);

e) emperyalist ülkelerin komünist partileri tarafından sömürgelerdeki ve yarı-sömürgelerdeki devrimci özgürlük hareketinin tamamen yetersiz biçimde desteklenmesinde ve Avrupa ülkelerinin ezilen halklarının devrimci özgürlük hareketine ezen ulusların komünist partilerin zayıf katılımında;

f) reformist sendikalar içindeki muazzam önemli çalışmanın oportünistçe ve sekterce küçümsenmesi ve ihmal edilmesinde; işletmelerdeki, özellikle başlıca üretim dallarındaki büyük işletmelerdeki yetersiz çalışmada, işletme hücrelerinin siyasal hayatındaki zayıflıkta;

g) örgütlenme çalışmasının genel zayıflığında, komünist partilerin siyasal etkilerinin örgütsel sağlamlaştırılmasındaki devam eden zayıflıkta, parti örgütlerindeki değişkenliğin aşılmasındaki kabul edilemez pasiflikte;

h) genel direktiflerin mekanik bir şekilde uygulanması veya onların ilgili ülke ve sınıf mücadelesinin ilgili somut durumuna (mekanik) somutlaştırılmasında.

Komünistlerin, parti içinde sağ tehlikeye karşı mücadelede yetersiz aktivite gösterdikleri, "sınıfa karşı sınıf" doğru taktiğini komünist hareketin seviyesini dikkate almadan basmakalıp uyguladıkları, onun uygulanmasını kendi ülkelerinin özel koşullarına uygun olarak somutlaştırmadıkları, ve sosyal-faşizmi tamamen faşizm ile, sosyal-faşist önderleri sıradan sosyal-demokrat işçi kütlesi ile aynılaştırdıkları heryerde onlar, kendileri tarafından sınıf mücadelesinin bağımsız yönetimini ve sosyal, demokrasiye karşı mücadelelerinin saldırı karakterini zayıflattılar ve tam da bu davranışlarla onun faşizme karşı sözde mücadele manevralarına başvurmasına ve kendi peşinden giden yığınları kandırmasına müsaade ediyorlar.

3— KE seksiyonlarının çalışmalarında tespit edilen zayıflık ve eksikliklerin bertaraf edilmesinde KEYK başkanlığının genel çizgisini ve çalışmasını tamamiyle onaylanan XI. KEYK Plenumu, Komünist Partilerin dikkatini, devrimci sınıf mücadelesinin yeni durumundan ortaya çıkan doğrudan en yakın görevlere yoğunlaştırmayı bir zorunluluk sayar.

Şu an tüm komünist partilerin önünde duran temel görev, *burjuvazi üzerinde zafer* kazanmanın vazgeçilmez şartı olarak *işçi sınıfının çoğunluğunun kazanılmasından*, işçi sınıfının nihai mücadeleler ve proletarya diktatörlüğü için *hazırlanmasından* oluşmaktadır. Bu temel görevin başarıyla yerine getirilmesi, bağımsız devrimci sendikal hareketin sağlamlaştırılmasıyla, proletaryanın yığın hareketi süreci içinde devrimci sendikal muhalefetin ve bağımsız devrimci sendikaların, proletaryanın iktisadi mücadelelerini gerçekten hazırlamaya ve yönetmeye

yetenekli olan ve Komünist Partisi ile geniş işçi yığınları arasında esas bağlantı örgütü olacak olan gerçek yığın örgütlerine dönüştürülmesiyle çok sıkı bir biçimde bağlantılıdır.

Krizin ve devrimci kabarışın eşitsiz gelişmesi yığın eylemlerinin hazırlanmasında komünist partilerden, kadın ve erkek işçilerin, işsizlerin, genç işçilerin, hizmetlilerin ve diğer yarı-proleter katmanların en geniş yığınlarının kazanılmasını güvence altına alan *tabandan birleşik cephe* biçimlerinin *somut* kullanımını talep eder.

Bu, genel durumun itinalı bir şekilde gözönünde tutulmasının yanında tek tek üretim dalları ve her işletmedeki güçler dengesinin ve durumun tam olarak dikkate alınmasını, işçi sınıfının tek tek katmanların özel durumlarının dikkate alınmasını, duruma uygun somut mücadele yöntemlerinin —iktisadi grev, kısa protesto grevi, devrimci gösteriler, siyasal kitle grevi vb.— kullanılmasını talep eder. Bu, sağ tehlikeye karşı, oportünizmin her türlü tezahür biçimine karşı, artçılık politikasına, pasifliğe ve sekterizme karşı enerjik bir mücadele talep eder.

Proletarya diktatörlüğünün kazanılmasının önşartı olarak işçi sınıfının çoğunluğunu kazanma mücadelesi, komünist partiler tarafından verili aşamada şu temel yönlerde yürütülmelidir:

1— *Sermayenin saldırısına karşı mücadele ve proletaryanın geniş karşı-saldırısının örgütlenmesi;* ücretlerin düşürülmesine karşı, yükseltilmesi için; kitlesel işten çıkarmalara karşı, ücret kaybı olmadan yedi saatlik işgünü için; işverenler ve kapitalistler hesabına sosyal sigorta için, derhal bir işsizlik yardımı için mücadele.

2— Bütün biçimleriyle *burjuva diktatörlüğüne karşı mücadele;* işveren ve polis terörüne karşı, devrimci işçi örgütlerine özgürlük için; basın özgürlüğü için; faşist örgütlerin derhal

dağıtılması için; onların silansızlandırılması için; faşistlerin saldırılarına karşı savunmak amacıyla işçilerin silahlandırılması için; sömürgelerde emperyalist teröre karşı mücadele; bütün biçimleriyle burjuva diktatörlüğünün siyasal gericiliğine karşı işçi sınıfının mücadele aracı olarak siyasal kitle grevlerinin propagandası, örgütsel hazırlanması ve uygulanması; işletmeler temeli üzerinde kitlesel öz-savunma birimlerinin örgütlenmesi için mücedele.

3— *Emperyalist savaşa ve Sovyetler Birliği'ne karşı müdahale savaşına karşı mücadele;* emperyalist hükümetler tarafından yapılan müdahele savaşı hazırlığının teşhiri, Çin'deki sovyet bölgelerine yapılan müdahaleye karşı mücadele, tam illegaliteye geçme durumu için komünist partiler tarafından bir dizi örgütsel önlemin zamanında alınması, anti-militarist çalışmanın ve işçi gençliği kazanma mücadelesinin güçlendirilmesi.

Emekçi köylü yığınlarının kazanılması için ve kırda proletaryanın önder rolünün sağlamlaştırılması uğruna mücadelede komünist partilerin, vergi ve haraç, kira faizi ve borç yüküne karşı emekçi köylülerin mücadelesine yönetmek ve örgütlemek ve mücadeleyi toprak sahiplerine karşı mücadele ile, toprak ve araziye karşılıksız el koyma, burjuvazinin egemenliğine karşı ve sovyet iktidarı uğruna mücadele ile koordine etmek zorundadırlar.

Müdahale savaşın dolaysız tehlikesine karşı mücadele hususunda Komünist Partilerin yetersiz çalışmasını vurgulayan XI. KEYK Plenumu, Komintern'in bütün seksiyonlarını, Sovyetler Birliği'nin savunulması için, emperyalist savaşa karşı ve barış için ve Sovyetler Birliği'ne karşı karşı-devrimci savaşın en aktif örgütleyicisi ve teşvikçisi olan II. Sosyal-Faşist Enternasyonal'in alçak pasifist manevralarının maskesini yorulmak bilmeksizin düşürmek için en aktif mücadeleyi vermekle yükümlü kılar.

Devrimci eylemlerin tüm biçimlerinin hazırlanmasında ve yaygınlaştırılmasında *sosyal-demokrat reformist önderlere karşı* mutlaka en amansız, tutarı ve çok yönlü bir *mücadele* yürütülmek ve aynı zamanda tabandan birleşik cephe taktiği temelinde reformist sendikaların üyelerinin ve sosyal-demokrat işçilerin kazanılması için çok sıkı bir çlışma yürütülmek zorundadır. Sosyal-demokrat manevralerin maskesinin düşürülmesinde ve onların "sol" lafları ile hain pratikleri arasındaki çelişkinin gösterilmesinde KE seksiyonları, somut bir güncel talepler platformu temelinde, yığınların anlayabileceği yöntemler aracılığıyla sosyal-demokrasinin tek tek her ihanetini açığa çıkarmak ve sosyal-demokrat işçiler ile birlikte sermayenin saldırısına, emperyalist savaşa ve faşist geiciliğe karşı ortak mücadeleyi örgütlemek zorundadırlar.

Ancak sistematik, günlük, sıkı bir çalışmayla, ancak işçilerin günlük çıkarları uğruna mücadelenin gerçekten yönetilmesiyle ve sömürüye ve faşist gericiliğe karşı işçi yığınlarının protestosunun en küçük biçimlerinin bile kullanılmasıyla komünist partiler, tabandan en geniş birleşik cepheyi gerçekleştirmeyi, sosyal- demokrasiyi parçalamayı, devrimci yığın sendikalarını veya devrimci sendikal muhalefeti oluşturmayı, işçi sınıfının çoğunluğunu kazanmayı, ve işçi sınıfını, proletarya diktatörlüğü uğruna tayin edici mücadelelere yönlendirmeyi bileceklerdir.

ULUSLARARASI DURUM VE KOMÜNİST ENTERNASYONAL SEKSİYONLARININ GÖREVLERİ ÜZERİNE

Kuusinen Yoldaşın Raporuna İlişkin Tezler

Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesi'nin XII. Plenumunda Kabul Edilmiştir

I— Kapitalist Stabilizasyonun Sonu ve Sovyetler Birliği'ndeki Kalkınma

Kapitalizmin genel krizinin keskinleşmesi, bu krizi yeni bir basamağa götüren şiddetli, sıçramalı bir biçimde gerçekleşmektedir. Son zamanlara ilişkin çok önemli bir dizi olgu, dünyada cereyan etmekte olan temel değişiklikleri karakterize etmektedir:

1— Sosyalist ve kapitalist dünya arasındaki güçler dengesinde, ilk planda, muazzam bir hızla sosyalist sanayileşme, kollektifleştirme ve kültür devriminin büyük programını uygulamakta olan *Sovyetler Birliği*'nin özgül ağırlığının artması sonucu muazzam, sıçramalı bir değişiklik oldu. Ülke sosyalizmin mevzilerini kesin olarak sağlamlaştırdı; ikinci beş yıllık plan, sınıfların kesin tasfiyesini, ülkenin tüm emekçi nüfusunun sınıfsız sosyalist toplumun bilinçli ve aktif mimarlarına dönüştürülmesini hedefliyor. Sosyalist inşanın başarıları sayesinde

Sovyet ülkesinin kapitalist dünya karşısındaki ekonomik bağımsızlığı gittikçe daha fazla sağlanıyor. Onun uluslararası gücü, tüm ülkelerin emekçileri ve sömürülenleri üzerindeki devrimcileştirici etkisi, sosyalist dünya devriminin temeli olarak önemi artmıştır.

2— Aynı zamanda kapitalist dünyada:

a) *Ekonomik krizin keskinleşmesi;* üretimin azaltılması öyle boyutlara ulaştı ki, tüm işçi sınıfının yarısından çoğu tam işsizlikten ya da kısa çalışmadan etkilenmektedir. Köylülüğün mülksüzleştirilmesi ve yoksullaştırılması bugüne kadar görülmedik boyutlara ulaştı.

b) *Devrimci kabarışın* hem emperyalist hem de sömürge ülkelerde *yükselmesi* (fırtınalı, inatçı grevler; devrimci gösteriler, işçilerin polislerle ve faşistlerle amansız çatışmaları, köylü kitlelerin mücadele eylemleri vb.); sömürge halkların emperyalistlere karşı keskinleşmesi.

c) *Emperyalist devletler arasındaki çelişkilerin daha da keskinleşmesi* (ticaret savaşı, emperyalistlerin hızlanan silahlanması, Versay sisteminin sarsılması, Japonya'nın Çin'e karşı savaşı; ABD ile Japonya, İngiltere ile ABD, İtalya ile Fransa arasındaki ilişkilerin had safhada gerginleşmesi vs.)

d) *Sovyetler Birliği'ne karşı karşı-devrimci savaşın hazırlığının güçlendirilmesi* sürüp gitmektedir.

3— Kapitalist toplumun nerdeyse ekonomisini şimdi kendine tabi kılmış olan tekelci sermayenin egemenliği, kapitalizmin genel krizi yüzünden, iktisadi krizin kapitalizmin serbest rekabetçi dönemi için olağan olan yoldan aşılmasını olağanüstü zorlaştırmaktadır. Mali oligarşinin tepesindekiler, azalan kâr kütlesini hırsla başkalarının sırtından toplamayı, emekçileri yağmalamayı başardıkları ölçüde, kendi koydukları gümrük duvarları yükseldiği ölçüde, iç ve dış pazarlar o kadar daralmakta, kriz o kadar derinleşmektedir. Bununla beraber buradan hiç bir şekilde kapitalizmin otomatikman çöküşü sonucu çıkmaz, bila-

kis devrimci kabarışın daha da yükselişinin, aynı şekilde burjuvazinin şiddet yoluyla çözmeye çalışacağı hem ülke içindeki hem de uluslararası arenadaki tüm temel çelişkilerin daha da keskinleşmesinin kaçınılmazlığı sonucu çıkar.

KEYK X. ve XI. Penumu'nun kararlarında yapılan gelişme eğilimleri üzerine değerlendirmenin doğruluğunu onaylayan tüm bu gerçeklerin tamamı, bazen şiddetli bazen yavaş biçimde gerçekleşen, antagonist güçlerin kendine özgü canlanmasını, kapitalizmin genel krizi içinde belli bir dönemeci göstermektedir. Belirli, olağanüstü önemde düğüm noktalarında antagonist güçler, daha şimdiden çarpışma için çözülmektedirler. Kapitalizmin görece istikrarının sonu gelmiştir. Fakat en önemli ve tayin edici kapitalist ülkelerde henüz doğrudan devrimci bir durum yoktur. Şu an tam da, sınıflar ve devletler arasındaki büyük çarpışmaların yeni bir nöbetine, devrimlerin ve savaşların yeni bir nöbetine *geçiş* gerçekleşmektedir.

Ulusularası ilişkilerde Japonya ve Fransa'nın askeri saldırganlığı ile olağanüstü hızlanan bu geçiş, tek tek ülkelerde eşitsiz bir süreç şeklinde gerçekleşmektedir. İspanya'da devrim var. Çin'de devrimci durum; önemli bir bölgede sovyetlerin zaferi. Almanya'da, sınıfsal antagonizmaların olağanüstü keskinleşmesi; bir yanda faşizmin büyümesi, diğer yanda devrimci yığın mücadelesinin büyümesi, devrimci krizin şartlarının hızla yükselmesi. Birkaç diğer ülke devrimci krize ya çok yaklaşmata (Polonya), ya da çok yakın zamanda iç ve dış çelişkilerin olağanüstü keskinleşmesinin sonucu olarak devrimci bir krize varabileceklerdir (Japonya). Hindistan'a ve Latin Amerika ülkelerinde devrimci krizin gelişimi, ilk planda proletaryanın zayıf örgütlülüğü ve Komünist Partilerin olgunlaşmamışlığı sonucu gecikmektedir. Tüm kapitalist ülkelerde proleter dünya devriminin güçleri şaşmaz bir şekilde büyümekte, ama Amerika Birleşik Devletleri, İngiltere ve Fransa gibi dünya kapitalizminin en önemli ülkelerinde devrimci hareketin yükselmesi, daha da ilerlese bile, şu an hâlâ tüm uluslararası durumun yüksek geriliminin oldukça gerisinde kalmaktadır.

II— Yeni Bir Dünya Savaşı Tehlikesi. Japonya'nın Çin'e Karşı Savaşı. Sovyetler Birliği'ne Karşı Müdahale Hazırlığının Yeni Aşaması.

1— Pazarlar ve sömürgeler uğruna emperyalistlerin amansız mücadelesi, gümrük savaşları ve silahlanma yarışı, yeni bir emperyalist dünya savaşının doğrudan bir tehlike haline gelmesine yol açtı. Avrupa kıtası üzerinde kendi hegomonyası uğruna mücadelede ateşli bir aktivite geliştiren Fransız emperyalizmi, Almanya, Amerika Birleşik Devletleri ve İtalya'nın mukavemetine çarpmasına rağmen eski askeri-siyasal ittifakları sağlamlaştırmaya ve yenilerini yaratmaya (Tuna Federasyonu) çalışmaktadır. Almanya, tam haklara sahip, emperyalist bir devlet (tazminat ödemelerinin kaldırılması, silahlanma eşitliği ve doğu sınırlarının revizyonu olarak sayılmayı talep ederken, buna karşılık Polonya, Danzing ve Doğu Prusya'yı ilhak etmeye hazırlanıyor. Bu yüzden Almanya, uluslararası emperyalist çatışmaların en keskin, en gergin merkezlerinin en önemlilerinden biri.

2— Mançurya'nın Japonya tarafından işgal edilmesi ve Japonya'nın Şanghay'ı istilası, Birleşik Devletler, Japonya ve İngiltere arasında Çin'de nüfuz bölgeleri kurulmasına dair bu zamana kadar varolan anlaşmayı parçaladı. Fransa ile ittifak halinde ve İngiltere'nin fiili desteği ile Japon emperyalizmi, Mançurya'yı sömürgesi haline dönüştürüyor ve Çin'in paylaşılması uğruna silahlı mücadele ve Sovyetler Birliği'ne karşı müdahaleler sorununu gündeme getiriyor. Milletler Cemiyeti, Fransa ve İngiltere'nin sözlü talimatı üzerine Japonya'nın yanında yer aldı. Uzak Doğu'da kendi emperyalist amaçlarını gerçekleştirmeye çalışan Birleşik Devletler, açıkça yeni bir silahlanma yarışı tehdit ediyor. Pasifik Okyanusu'ndaki tüm bu çelişkiler kompleksi, yeni emperyalist dünya savaşının esas yangın ocağıdır.

3— *Sovyetler Birliği'ne karşı karşı-devrimci savaşın hazırlanması amacıyla,* Milletler Cemiyeti'nin ve III. Enternasyonal'in barış açıklamalarının örtüsü altında, Avrupa emperyalistleri ve Kuzey Amerika Birleşik Devletleri tarafından Japonya'nın silahlandırılması, Japon ordusunun Mançurya'da yoğunlaştırılması, Uzak Doğu'da beyaz muhafız birliklerinin oluşturulması ve silahlandırılması, aynı şekilde Fransa'da bir sefer ordusunun örgütlenmesi, Polonya, Romanya, Letonya, Estonya ve Finlandiya'da orduların ateşli bir hazırlığı, faşist seçme birliklerin sağlamlaştırılması ve aktifleştirilmesi, bitmek bilmeyen provokasyonlar vb. gerçekleşiyor. Savaşın ve müdahalenin içine kaymayı geçici olarak sadece, Sovyetler Birliği tarafından uygulanan sağlam barış politikası, emperyalist savaşın iç savaşa dönüşmesi ve sömürge ayaklanmaları perspektifi karşısında burjuvazinin duyduğu korku engellenmektedir.

Doğrudan yaklaşan ve özellikle faşizm tarafından hızlandırılan caniyane savaşın bu durumda komünist partiler, sosyaldemokrasinin soyut, ikiyüzlü, pasifist açıklamalarının karşısına savaş hazırlığına karşı gerçek mücadeleyi koymalıdırlar. KEYK bütün komünist partilerini, emperyalist savaşa karşı mücadele sorunundaki Komintern kararlarını, olağanüstü bir dayanıklılık ve enerjiyle uygulamakla yükümlü kılar.

III— Burjuva Diktatörlüğü, Milliyetçilik, Faşizm ve Sosyal-Faşizm

1— Burjuvazinin diktatörlüğü, siyasal gericiliğin daha da şiddetlenmesi ve devletin faşistleşmesi şaşmaz bir şekilde değişiyor ve aynı zamanda bununla burjuva egemenliğin temelinin daralmasını, aynı şekilde kendi içindeki ayrışma ve parçalanma görüntülerinin açığa çıkmasını gösteriyor. Burjuva kampındaki ihtilaflar, sık sık birbiriyle kan davası güden kamplara bölünme

(Almanya, Finlandiya, Yugoslavya), tek tek durumlarda burjuva devlet adamlarının öldürülmesi (Japonya) biçimini alıyor. Kural olarak burjuvaziye, kendi saflarında ortaya çıkan çatışmaları bertaraf etmek gittikçe daha zor gelmektedir.

Çoğu kapitalist ülkelerde büyük burjuvazi, faşist iç savaş birlikleri örgütlüyor, siyasi eşkiyalığa, beyaz terörü, siyasal tutukluların işkenceden geçirilmesini, provakasyonları, sahtekârlığı, grevcilere ve göstericilere ateş açılmasını, işçi örgütlerinin dağıtılması ve yağmalanmasını sistemleştiriyor. Bunları yaparken burjuvazi, kitleleri kandırmak için parlamentoyu kullanmaktan ve sosyal-demokrat partilerin hizmetinden hiçbir şekilde vazgeçmiyor.

Dış çelişkilerin şiddetlendiği ve içerdeki sınıf ilişkilerinin olağanüstü gerginleştiğini Almanya'da, Reicswehr [Alman Ordusu —ÇN], "Çelik Miğfer" ve Nasyonal-sosyalistlerin yardımı ile von Papen-Schleicher hükümeti tarafından, sosyal-demokrasinin ve Merkez'in [Merkez Partisi —ÇN] yolunu hazırladığı faşist diktatörlüğün bir biçimi kuruldu. Bu diktatörlüğün daha da gelişmesi veya yıkılması, işçi sınıfının, tüm biçimleri ile faşizme karşı devrimci mücadelesine bağlıdır.

Daha dünya itisadi krizi başlamadan önce faşizmin kurulduğu ülkelerde, yığınların artan devrimci atılımının etkisi altında faşizmin bir dağılma *süreci* görülmektedir (Polonya, Yugoslavya, İtalya).

2— Şu anki dünya iktisadi krizinin sebep olduğu yıkımlar, dünya kapitalizminin iktisadi ilişkilerinin çöküşü ve pazarlar uğruna mücadelenin şiddetlenmesi, egemen uluslar arasında dizginlerinden boşanmış bir *milliyetçiliği* ve *şovenizmi* teşvik etmektedir. Almanya'da, Versay barışının alçaltıcı ve yağmacı şartlarına karşı biriken nefretten, aynı şekilde, Alman kapitalizminin daha da gerilemesi ve çökmesi perspektifi karşısında duyulan korku ile kudretsiz bir intikam isteğinin bağlantısından şovenist ruh hali ve heyecan dalgası çıktı. Şovenizm, Fransa'da sınır güvenliği sloganı altında, İngiltere'de "imparatorluğun bir-

liği" teorisi maskesi altında, Japonya'da pan-Asyacılık sloganı maskesi altında, İtalya'da fazla nüfus maskesi altında vs. ortaya çıkmaktadır. Heryerde şovenizmin tehlikeli ideolojisine karşı sıkı bir mücadele, tek tek her ülkede şovenizmin özel biçimleri ve kendine özgü karakterleri gözönüne alınarak enternasyonalizm için bir mücadele geliştirmek gereklidir.

3— *Faşizm* ve *sosyal-faşizm* (sosyal-demokratizm), kapitalizmin, burjuva diktatörlüğün korunması ve sağlamlaştırılmasını savunuyorlar, ama onlar buradan değişik taktik sonuçlar çıkarıyorlar. Şu an her bir ülkenin egemen burjuvazisinin durumu son derece çelişik olduğundan ve onu sık sık iç ve dış düşmanlara karşı mücadeleyi kararlılıkla zincirlerinden boşandırma yolu ile daha ihtiyatlı bir yol arasında manevralar yapmaya zorladığından, bu çelişik karakter faşizm ve soyal-faşizmin tavırlarının değişikliğine de yansımaktadır. Sosyal-faşistler, burjuva sınıf şiddetinin daha ılımlı ve "kanunlara uygun" kullanımını tercih ediyorlar, çünkü onlar, burjuva diktatörlüğün temelinin daraltılmasına karşılar; onlar, onun "demokratik" maskelenmesi ve korunması için çalışıyorlar, yoksa onlar *işçi yığınlarını* kandırma özel görevlerini yerine getirmede zorlanırlardı. İşçileri, sermayenin saldırısına ve büyüyen faşizme karşı devrimci eylemlerinden alıkoyan sosyal-faşistler aynı zamanda, faşistlerin onun koruması altında güçlerini örgütleme imkanına sahip oldukları siperi oluşturuyorlar ve faşist diktatörlük için yolu açıyorlar.

4— Tekelci sermayenin iktisadi politikasının, iktisadi krizin özel koşullarına ve zorluklarına belli bir uyumu gerçekleştiği ölçüde finans oligarşinin kriz siyasetinin ihtiyaçlarına göre *sosyal-demokrasinin ideolojik uyumu* da gerçekleşmektedir. Sosyal-demokrat önderler, tek tek sanayi dallarının *devletleştirilmesi* üzerine eskimiş sloganlarını yeniden günışığına çıkarıyorlar. Gerçekte kapitalist ülkelerde özel işletmelerin devletleştirilmesi artmamakta; tersine devlet ve kamu işletmelerinin özel sermayeye peşkeş çekilmesi gerçekleşmektedir. Sözümona devlet müdahalesinin olduğu yerlerde, devlet sübvansiyonları

ve diğer hükümet önlemleri sayesinde özel tekeller üzerinde devlet kontrolü değil, bilakis özel tekellerin devlet üzerinde kontrolü kurulmaktadır. II. Enternasyonal'in önderleri, finans-oligarşinin bu siyasetini sadece gizlemekle kalmıyorlar, bilakis onları "sosyalizm" adına doğrudan destekliyor ve bunu gerekçelendirmek için yeni teoriler yaratıyorlar. Onlar burjuvazi için hatta, en gerici çalışma planları tasarımlarını bile hazırlıyorlar ve bunu kapitalizm içinde sosyalizmin kurulması üzerine şarlatanca planları ile gizliyorlar.

5— Sosyal-faşistlerin kitleler üzerindeki etkisi hemen hemen bütün ülkelerde geriledi, ama onlar tarafından uygulamaya koyulan manevralar o ölçüde güçlü ve çok yönlü örgütleniyor (grevleri boğmak için onların başına geçmek, tek tek durumlarda gösterişli genel grev ilanları, faşizme karşı, barış için, Sovyetler Birliği'nin savunulması vb. için sahte mücadeleler). Bu manevralar içinde "sol" sosyal-demokrat gruplar olağanüstü bir gayret gösteriyorlar, aynı zamanda Komünist Partilere ve Sovyetler Birliği'ne karşı azgın bir kışkırtma kampanyası başlatıyorlar. Komünistler ancak, sosyal-faşistlerin manevra politikalarının çok çeşitli biçimlerini tüm somutluğu içinde gözönünde tutarlarsa, gerçekten onların maskelerini düşünmeyi ve tecrit etmeyi başarabilirler. Ama esas darbe sosyal-demokrasiye, burjuvazinin bu temel sosyal dayanağına karşı indirilirse, proletaryanın esas sınıf düşmanı burjuvazi başarılı bir şekilde yenilebilir ve yok edilebilir. Ve ancak komünistler, *sosyal-demokrat önderler ile sosyal-demokrat işçileri kesin olarak ayırırlarsa,* sık sık onları sosyal-demokrat işçilerden ayıran duvarları, tabandan devrimci birleşik cephe adına parçalayabilirler.

IV— Devrimci Kabarışın Gelişimi ve Proletarya Diktatörlüğü Uğruna Mücadelenin Hazırlanması

1— KEYK XI. Plenumu'ndan bu yana devrimci kabarışın yükselişi özellikle şu ülkelerde görülüyor: *Çin'de* — anti-emperyalist mücadelede kitlesel atılım, sovyet hareketinin genişle-

mesi, kahraman Çin Kızıl Ordusunun büyük başarıları. *İspanya'da* — silahlı ayaklanma eğiliminin gelişmesi ile birlikte kitle hareketinin fırtına gibi yükselmesi. *Polonya'da* — kitlesel grev dalgası, köylülerin çok sayıda mücadele eylemi, sınır bölgelerinde ulusal-devrimci hareketin yeni bir yükseliş dalgası. *Almanya'da* — Komünist Parti'nin kitleler üzerindeki etkisinin artması, önderlerine rağmen sosyal-demokrat işçilerin faşist çetelerin terörüne karşı savunmaya geçmeleri. *İngiltere'de* — Savaş filosundaki denizcilerin grevi, 1931 sonbaharında işçilerin fırtınalı gösterileri, Lancashire'de grev hareketi. *Çekoslovakya'da* — Kuzey Bohemya'da madencilerin genel grevi, Karpat-Ukrayna'da işçilerin ve köylülerin devrimci hareketi. *Fransa'da* — Kuzey'de büyük grevler, askeri hava filosu manevralarının akamete uğratılması. *Amerika Birleşik Devletleri'nde* — büyük işçi grevleri, işsiz eylemleri, eski muhariplerin Vaşhington'a yürüyüşü, çiftçilerin mücadeleye kararlı eylemleri. *Belçika*'daki genel grev, büyük bir uluslararası önem kazanmaktadır. Kapitalist ülkelerin çoğunluğunda grev mücadeleleri, polis ve grev kırıcı çetelere karşı verilen şiddetli çarpışmalar ile birlikte yürümektedir. *Japonya'da* — asker ve polis terörünün çerçevesini kıran işçilerin, köylülerin, askerlerin ve öğrencilerin mücadele eylemleri. *Hindistan'da* — şehirlerde ve kırda devrimci kaynamaların genişlemesi, şiddetli kitle grevleri. Bir dizi ülkede proletaryanın mücadelesi ile köylülüğün devrimci kitle eylemleri içiçe geçmektedir.

2— Geçen dönemde Komünist Partiler sağlamlaştılar. Almanya'da — son Reichstag seçimlerinde parti büyük başarılar elde etti, tabandan birleşik cephe temelinde parti tarafından yönetilen anti-faşist mücadele genişledi. Çin, Polonya ve Bulgaristan Komünist Partilerinin kitleler üzerindeki etkileri büyüdü. Fransa'da, Komünist Parti'nin parlamento seçimlerinde büyük oy kaybetmesine Üniter Sendika Federasyonu'nun sayısal olarak zayıflamasına rağmen devrimci savaş karşıtı harekette önemli atılımlar kaydedildi; bir dizi ülkede tek tek bölgelerdeki gelişim eşitsiz bir şekilde gerçekleşti (Çekoslovakya, İspanya,

Finlandiya). Tam bir dizi ülkede Komünist Partilerin kitle etkisinin zayıflığına rağmen tüm kapitalist dünyada, sayısız mücadele ve sınavda komünistler, acımasız terör şartları altında, proletaryanın cesur ve gerçek devrimci öncüleri olduklarını ispatladılar.

3— Kapitalist istikrarın sona ermesi, bir dizi kapitalist ülkede devrimci krizin şartlarının hızla yükselmesi, aynı şekilde yeni uluslararası durumun tamamı, bütün şiddetiyle Komünist Partilerin önüne şu anki temel görevin çözümü sorununu koymaktadır: İşçi sınıfının ve sömürülen kitlelerin, iktisadi ve siyasal mücadeleler süreci içinde yaklaşan iktidar uğruna mücadelelere hazırlanması... Tam da, devrimci krizin olgunlaşmasına kadarki sürenin az olması yüzünden, bir an bile kaybetmeden işçi sınıfının çoğunluğunu kazanmak için, işçi sınıfının devimci eylemini yükseltmek için bolşevik kitle çalışması *güçlendirilmeli* ve *hızlandırılmalıdır*. Devrimci hareketin karşıtları, örgütlü ve örgütsüz işçilerin muazzam bir bölümünün desteğini hâlâ kaybetmediler; onlara proletaryanın devrimcileşmesini engelleme olanağı veren bu durum, zaferin hazırlanması açısından ana tehlikeyi oluşturmaktadır. Buradan, KEYK X. ve XI. Penumları tarafından ön plana çıkarılan, işçi sınıfının çoğunluğunu kazanma görevini gerçekten yerine getirmeyi güvence altına alma zorunluluğu çıkmaktadır.

4— Bu görevin başarıyla yerine getirilmesi, işçi kitlelerinin olduğu her yerde, her Komünist Partisinin işçilerin *çoğunluğu* ile *sürekli, canlı bir bağ* kurmasını, geliştirmesini ve sağlamlaştırmasını gerektirir. Bunun için herşeyden önce şunlar gereklidir: a) işletmelerde, reformist ve diğer sendikalar içinde, aynı şekilde işsizler arasında bolşevik bir çalışmanın gerçekten kurulması, sosyal-demokrat ve reformist önderlerin ihanetinin sistematikman teşhiri, faşizmin etkisi altına girmiş işçilerin geri kazanılması; b) işçilerin günlük çıkarlarını savunulması ve her durumda kileleri gerçekten mücadele için harekete geçirebilecek *somut sloganları* ortaya atarak sınıf düşmanının her saldırısına karşı tepki gösterme yeteneği; *tabandan birleşik cephe-*

nin sistematik uygulanması, işçi sınıfı ile küçük köylülüğün ittifakının kurulması, hizmetlilerin ve şehir küçük-burjuvazisinin sömürülen yığınlarının proletaryanın önderliği altında mücadeleye ekilmesi; c) kitlelerle sıkı bağlara ve onların güvenine sahip kadroların yetiştirilmesi temelinde *bizzat Komünist Partinin sağlamlaştırılması.*

5— Partilerimizin pratiğinde süreli öne çıkan ve kile çalışmasının gelişmesini engelleyen bir dizi zaaf ve hataların ortadan kaldırılması zorunludur. Bu türden başlıca hata ve eksiklikler şunlardır: Parti fonksiyonerlerimizin çoğunluğunun, reformist ve diğer komünist-olmayan işçilerden kopukluğu, reformist sendikalarda çalışmaya karşı gerçek direniş; ajitasyon, basın ve özellikle sloganların soyutluğu ve şablonculuğu; işçilerin yakıcı günlük çıkarlarını pratik savunulması hususundaki beceriksizlik, aynı şekilde işçileri özellikle ilgilendiren aktüel olaylardan, değişik, duruma uygun mücadele biçimlerinin kullanılmasıyla gerçekten geniş kitlelerin eylemlerinin kurulması için proleter demokrasinin biçimlerinin ve yöntemlerinin cesurca kullanılmasının eksikliği, diğer yandan, birleşik cephe taktiğinin uygulanmasında ilkesel görüş ayrılıklarının oportünistçe örtbas edilmesi; işverenlere, devlet iktidarına ve faşistlere karşı mücadele ile, işçileri burjuvazinin sosyal-faşist ajanlarının etkisinde kurtarma mücadelesinin doğru bir şekilde birleştirilmesindeki beceriksizlik; grev taktiği ve stratejisindeki eksiklik ve hatalar; geniş kitlelerin görece basit eylemlerinin daha yüksek mücadele biçimlerine, geniş iktisadi ve siyasal grevlere ve büyük ölçekteki diğer devrimci eylemlere geliştirilmesindeki beceriksizlik.

6— XII. Plenum, komünist partilerin pratiklerindeki eksiklik ve hataların aşılmasını önemini ve acil gerekliliğini vurgular. Bir yandan, kendini sık sık teslimiyetçi ruh halinde, reformist işçi yığınlarının devrimcileştirilmesi olanağına inançsızlıkta gösteren sağ oportünist "kuyrukçuluk politikasından", diğer yandan, işçilerin ve köylülerin günlük mücadelelerinin önderliğini örgütlemek ve kazanmak yoluyla gerçekten devrim-

ci mücadeleleri genişlettikleri yerde, kitlelerin bolşevikçe eğitimi ve harekete geçirilmesi için gerekli olan zor çalışmanın yerine, devrimci mücadeleler başlatmak üzerine boş lafları geçirmek isteyen "sol" oportünist sübjektifizimden kararlılıkla uzaklaşmak zorunludur. Gerçek Bolşevik kitle politikası, esas tehlike olarak sağ oportünizme karşı ve Komintern çizgisinden "sol" sapmalara karşı uzlaşmaz bir mücadele içinde gerçekleşecektir.

Şimdiki durum, ani patamalara ve ani dönemeçlere gebedir. Bu her Komünist Partiyi, hızla ortaya çıkan devrimci olaylar karşısında mücadele biçim ve metodlarını hızla değiştirmek için hazır olmakla ve yığınlarla bağların yetersiz olduğu durumlarda bizzat mücadelenin seyri içinde işçilerin çoğunluğu ile bağ kurulmasını ve güçlendirilmesini gerçekletirmekle yükümlü kılar.

V— Komünist Enternasyonal Seksiyonlarının En Yakın Görevleri

1— Şu an, Komintern'in ve onun tüm kapitalist ülkelerdeki genel görevi; *1. sermayenin saldırısına karşı; 2. faşizme ve gericiliğe karşı; 3. yaklaşan emperyalist savaşa ve Sovyetler Birliği'ne müdahaleye karşı* somut mücadeledir!

Burjuvazinin saldırısına karşı bu mücadelenin doğru uygulanması, en sıkı biçimde *işçi sınıfının çoğunluğunun kazanılmasına, sosyal-demokrasinin* kitle etkisinin kırılması ve parçalanmasına bağlıdır. Bu görevin çözümünde Komünist Partilerin çıkış noktası olarak almak zorunda oldukları halka, geniş kitlelerin günlük iktisadi ve siyasi çıkarları uğruna mücadele, artan sefalete, haklardan mahrum bırakılmaya, şiddete ve teröre karşı mücadeledir. Yığınların en temel ihtiyaçları uğruna mücadele, onları kapitalizmin varlığının dolaysız temelleri ile çatışma içine soktuğundan, kapitalist istikrarın sona ermesi, reformizmin maddi temelinin şiddetli bir biçimde daralması ve sos-

yal-demokrasinin işçilerin çıkarlarına utanmazca ihaneti şartları altında bu, özelikle önemlidir. Komünist Partiler ancak yığınların günlük çıkarları için mücedeleye dayanarak, işçi sınıfının pozisyonlarını korumayı ve sağlamlaştırmayı ve bizzat onu mücadelenin gittikçe daha yüksek biçimlerine çekmeyi başarabilirler. Uygun şartların varlığı halinde bir kitle grevinin hazırlanması ve gerçekleştirilmesi, proletaryanın devrimci mücadelesi içinde en önemli ve en yakın halkalardan birini oluşturur. Proletarya diktatörüğünün sistematik olarak propaganda edilmesi ve proletaryanın başarılı bir şekilde sınıfsız sosyalist toplumu inşa ettiği *Sovyetler Birliği'nin* kitlelere tanıtması zorunludur.

2— En önemli Komünist Partilerin özel görevleri şunlardır:

Almanya KP: Tekelci sermayenin yağmacılığa karşı, faşizme karşı, sıkıyönetime kaşı, milliyetçiliğe ve şovenizme karşı, hayati çıkalarını korumak için emekçilerin milyonlarca kitlesinin harekete geçirilmesi ve iktisadi ve siyasal grevlerin başlatılması ile, proletarya enternasyonalizmi için mücadele ile, gösteriler ile yığınların genel greve yaklaştırılması; tayin edici sosyal-demokrat yığınların kazanılması, sendikal çalışmadaki zayıflıkların enerjik bir biçimde bertaraf edilmesi. KPD'nin[Almanya Komünist Partisi —YN] temel sloganı, faşist diktatörlüğün sloganının ("Üçüncü Reich"), aynı şekilde sosyal-demokrat partinin sloganını ("İkinci Cumhuriyet") karşısına koymak zorunda olduğu slogan "işçi ve köylü cumhuriyeti" sloganıdır, yani Avusturya halkına ve diğer Alman bölgelerine de kendi istekleriyle katılma olanağının tanındığı, "Sosyalist Sovyet Almanya" sloganıdır.

Fransa KP: İşçi ve köylü kitlelerin günlük çıkarlarının savunulmasına dönüş (ücretlerin kısılmasına karşı, sosyal sigorta için, derhal bir işsizik yardımı için, vergi baskısına karşı vb.), bu savunmanın, Versay'a karşı, Alsas-Loren'in ezilmesine

karşı, sömürgelerdeki baskıya karşı, Fransız emperyalizminin savaş politikasına karşı mücadele ile birleştirilmesi. Partiyi, Üniter Sendikaları ve Komünist Gençlik Birliği'ni bu doğrultuda yönlendirerek, sabırlı kitle çalışması ie genç kardoların sekterliğini aşarak, onları geniş bir seçim ve alttaki kitlelerin güvenini kazanma temelinde yeniden eğiterek Parti, sabırlı ve yorulmaz bir şekilde sendikalist ve sosyalist işçileri reformist, parlamentarist ve pasifist hayallerden kurtarmak için mücadele etmelidir.

Polonya KP: İktisadi ve siyasal grevler cephesinin genişletilmesi; PPS'in kitle etkisinin yok edilmesi; tüm Polonya'da köylü eylemlerine önderlik edilmesi; büyük işletmelerde, demiryollarında, orduda partinin çalışmasındaki zaafların aşılması. Uygun şartların varlığı durumunda Parti, genel grevi uygulamak için inisiyatifi ele almak zorundadır. Caniyane anti-Sovyet savaş politikasına karşı şehirde ve kırda geniş kitlelerin harekete geçirilmesi. Polonya işçilerinin, köylülerinin ve küçük-burjuvalarının milliyetçi önyargılarına karşı sıkı bir ideolojik mücadele.

Çekoslovakya KP: Tabandan birleşik cephe temelinde iktisadi ve siyasal mücadelelerin daha da geliştirilmesi ve bu mücadelelerin, Fansız emperyalizminin uşağı olarak Çek hükümetinin rolünün teşhiriyle birleştirilmesi. Sosyal-demokrasiye karşı mücadelenin güçlendirilmesi, bütün pasiflik ve kuyrukçuluk politikası eğilimlerinin sistematik olarak aşılması, mücadelenin önderliğinin kazanılması ve Komünist Partisi'nin ve Kızıl Sendikaların mücadele süreci içinde kazanılan kitle etkilerinin örgütsel olarak sağlama alınması.

İtalya KP: Faşistlerin toplantılarını kullanarak, izinsiz işletme toplantıları örgütleyerek, faşist sendikalara eğitim ve kooperatif örgütlerine girerek, grevler ve gösterileri örgütleyip yönlendirerek emekçilerin günlük çıkarlarını savunma temelin-

de faşist diktatörlüğe karşı yığın mücadelesini başlatarak derin illegaliteden çıkmalıdır; bütün gücüyle illegal yığın çalışmasını güçlendirmelidir.

İspanya KP: Sovyetler biçiminde proletarya ve köylülerin diktatörlüğü yolunda yürüyerek, sekterce kendi içine kapanıklığı ve anarşizan çalışma alışkanlıklarını aşarak, işyeri komiteleri, işsiz komiteleri, köylü komiteleri, seçilmiş asker komiteleri biçiminde emekçilerin kitle hareketinin örgütsel dayanak noktalarını yaratmak zorundadır.

İngiltere KP: İşçi kitlelerini tabandan birleşik cephe temelinde 1) burjuvazinin ücretlere ve işsizlik yardımına yeni saldırılarına karşı, 2) Japon ve Fransız emperyalizminin Sovyet düşmanı saldırganlığını destekleyen ve teşvik eden hükümet politikasına karşı, 3) İngiliz sömürgelerinin ve İrlanda'nın bağımsızlığı için mücadeleye seferber ederek reformist sendikalarda ve işletmelerde çalışmaya dönüşün kararlılıkla uygulanması.

Birleşik Devletler KP: 1) Sosyal sigorta için, ücretlerin kısılmasına karşı, derhal işsizlik yardımı için; 2) mahvolmaya doğru giden çiftçilere yardım edilmesi için; 3) Zencilerin hak eşitliği ve "Siyah Kuşak"ın kendi kaderini tayin hakkı için; 4) Çin halkının ve Sovyetler Birliği'nin savunulması için mücadeleyi önplana çıkararak kitleleri harekete geçirmek zorundadır. Partinin ve Sendikal Birlik Ligası'nın çalışmasındaki değişiklik üzerine kararın hayata geçirilmesi zorunludur.

Japonya KP: Savaşa ve Çin topraklarının işgaline karşı mücadelesini, işçilerin ve köylülerin gerçek bir kitle hareketine dönüştürmek ve bunu, en sıkı biçimde yığınların yakıcı günlük çıkarları uğruna mücadele ile birleştirmek görevine sahiptir. İşçi ve köylü özsavunma komiteleri, aynı şekilde köylülerin icar ödemelerine karşı ve kiracıların topraklarından kovulmasına

karşı bir dizi köyün ortak eyleminin örgütlenmesi zorunludur; yığınlar, köylülerin çıkarına çiftlik sahiplerinin topraklarına karşılıksız elkoyulması için devrimci mücadelenin zorunluluğu üzerine aydınlatılmalıdır.

Çin KP: 1) Çin'in bağımsızlığı ve birleştirilmesi için Japon ve diğer emperyalistlere karşı ulusal-devrimci mücadele sloganı altında kitlelerin harekete geçirilmesi; 2) Sovyet bölgelirinin genişletilmesi ve birleştirilmesi, Kızıl Ordu'nun güçlendirilmesi; 3) Kuomintang iktidarının devrilmesi için mücadele; 4) Kızıl Sendikaları kitle örgütlerine dönüştürmek için kararlı mücadele ve Kuomintang sendikalarında örgütlü işçilerin kazanılması; 5) Partizan hareketinin genişletilmesi, bunun yanında Mançurya'da [Japon işgal bölgesi —ÇN] köylü komiteleri yaratma, vergi ödemeyi reddetme ve hükümet kararlarını boykot etme, emperyalizmin ajanlarının mülklerine elkoyma, seçilmiş bir halk iktidarını örgütleme sloganları atılmalıdır; 6) Sovyet bölgelerinin kazanımlarının ve Çin işçilerinin ve köylülerinin Sovyetler Birliği ile kardeşçe ittifakı sloganının kitleler içinde yaygınlaştırılması.

Hindistan KP: Komünist Partinin siyasal ve örgütsel olarak sağlamlaştırılması, Bolşevik kadroların eğitilmesi, reformist sendikalarda sıkı mücadele, geniş bir anti-emperyalist cephenin geliştirilmesi, kitlelerin Ulusal Kongre'nin etkisinden kurtarılması, genel grevin ajitatif ve örgütsel olarak hazırlanması; vergi, kira borç ödemelerini reddetmek için köylü hareketinin en geniş biçimde desteklenmesi; tarım devriminin temel sloganlarının ve görevlerinin kitleler içinde yaygınlaştırılması.

3— Örgütsel alanda KE Seksiyonlarının en önemli görevleri şunlardır: a) işletmelerdeki komünist hücrelerin itinayla gizlenmesi, bunun fedakar ve cesur bir kitle çalışması ile birleştirilmesi; ... c) bütün biçimleriyle provakasyona karşı kararlı mücadele; d) gerektiğinde partilerin illegaliteye geçişini güvence altına almak için gereken önlemleri zamanında almak; e) gazeteleri kitleleri ilgilendiren bütün sorunları basit, işçiler tara-

fından anlaşılan bir dille ele alan gerçek kitle organlarına dönüştürmek; f) parti çalışmasının bütün dallarının yönetimi alanında *ultra-merkeziyetçiliğin* salt emirlerle iş yapmanın merkezi aygıtlarının şişirilmesinin, partinin yerel ve alt kademelerinin güçlerden tecrit edilmesinin kararlı bir şekilde bertaraf edilmesi için çalışılmalıdır.

KEYK, Komünist Gençlik Birliği'nin gerçek bir kitle örgütüne dönüştürülmesinde ısrarlıdır ve bütün Komünist Partileri, gençlik arasındaki kitle çalışmasını iyileştirmek ve Komünist Gençlik Birliği'nin çalışmasında partinin önderliğini güçlendirmeyi garanti altına almakla yükümlü kılar. Aynı şekilde Komintern, sportif birliklerin ve Kızıl Yardım'ın gerçek kitle örgütlerine dönüştürülmesinde ısrar eder. Proleter kadın kitleler arasındaki çalışmanın küçümsenmesine kesinlikle bir son verilmek zorundadır; bu çalışma, şimdiki zaman içinde olağanüstü önemde bir çalışma olarak görülmelidir. Kadın delege toplantıları temelinde kadın işçilerin hareket geçirilmesi ve bu çalışmanın tüm partinin bir çalışması olarak görülmesi zorunludur. Yeni kazanılan parti üyelerinin ve yeni *kadroların* eğitimi alanında, hem parti eğitim okullarının, hem de bu parti üyelerinin en geniş kitleler arasında günlük devrimci çalışmanın içine sokulmasının gerçekleştirilmesi gerekir.

Parti-içi demokrasi, bolşevik özeleştiri, alt parti örgütlerinde en önemli siyasal sorunların ele alınması, onların çalışmalarının somut yönetilmesi, tüm parti faaliyetinin temeli haline gelmek zorundadır. Bunlar aynı zamanda, parti saflarında demirden bolşevik disiplinin uygulanması ve sağlamlaştırılmasının önşartlarıdır.

Marksizm-Leninizmin bütün tahriflerine karşı uzlaşmaz mücadele, Stalin yoldaşın mektubunda yer alan direktifler doğrultusunda parti teorisinin saflığı için, komünizmin, proletarya diktatörlüğünün, ve Sovyet iktidarının ilkelerinin propaganda edilmesi.

Kriz, kapitalist sistemi temellerinden sarstı. Sovyetler Birliği'nde sosyalizm, dünya ölçüsünde önemli tarihsel zaferler kazanıyor. Sosyalist devrimin güçleri büyüyor ve tüm dünyada yükseliyor, ama aynı zamanda uluslararası karşı-devrim gittikçe daha sertleşen bir saldırı düzenliyor. Emperyalist hükümetler, halkları caniyane yağma savaşlarının en caniyanesine sürüklemeye hazır.

Dünya burjuvazisinin bu meydan okumasına karşı KE seksiyonları, bolşevik çalışmalarını kararlı, en kapsamlı biçimde güçlendirerek cevap vermelidir. Onlar, geniş kitlelerin devrimcileştirilmesini hızlandırmak, tabandan birleşik cephe temelinde emekçilerin sınıf mücadelesini başlatmak ve yönetmek, işçi sınıfını siyasal kitle grevlerine çekmek, işçi sınıfının çoğunluğunu kazanmak ve sömürülen sınıfların ve boyunduruk altındaki halkların tüm hareketini sosyalist dünya devrimi yoluna yöneltmek zorundadırlar.

13. PLENUM (28.11.— 12.12.1933)

FAŞİZM, SAVAŞ TEHLİKESİ VE KOMÜNİST PARTİLERİN GÖREVLERİ

KUUSİNEN Yoldaşın KEYK 13. Plenumuna Sunduğu Rapor İle İlgili Kabul Edilen Tezler

Son KEYK (XII.) Plenumunda tespit edilen görece istikrarın sona ermesinden sonra, kapitalizmin genel krizinin gelişimi bütün dünyada kapitalist sistemin daha şimdiden ilerlemiş olan sarsıntısına varmıştır.

Uluslararası proletaryanın ve ezilen halkların kalesi olan Sovyetler Birliği, sosyalist inşasını geliştirir ve iktidarını gittikçe daha fazla sağlamlaştırırken, kapitalist dünyanın ekonomisinde bir parçalanma oluyor. Yoksulluğun, yıkılışın, açlığın halkası gittikçe daha fazla daralıyor. Emekçi sınıfların soyulması, diğer halklara karşı yağmacı savaşlar ve faşist şiddet yoluyla burjuvazi, ekonomik sömürü yöntemlerini son sınırına dek güçlendiriyor. Ama aynı zamanda emekçi yığınların devrimci kızgınlığı ve sömürücü sınıfların katlanılmaz boyunduruğunu yıkmaya hazırlıklı oluşları gittikçe daha fazla artıyor.

Hem kapitalist ülkelerdeki iç sınıf çelişkilerinin hem de uluslararası çelişkilerin olağanüstü gerilimi, devimci krizin objektif koşullarının öyle olgunlaştığını gösteriyor ki, dünya şim-

diden yeni bir devrimler ve savaşlar nöbetine son derece yaklaşmış durumdadır.

1— Faşizm Ve Devrimci Krizin Olgunlaşması

Faşizm, finans-kapitalin en gerici, şovenist emperyalist unsurlarının açık terörist diktatörlüğüdür.

Faşizm, tekelci sermaye için küçük-burjuvazi içinde kitle tabanını sağlama almaya çalışır ve bunun için yollarından çıkmış, savrulmuş köylülere, büyük şehirlerde zanaatkarlara...* yönelir. O [faşizm —ÇN], işçi sınıfı içine girmeye de çabalar. Faşizmin büyümesi ve Almanya'da ve bir dizi diğer kapitalist ülkelerde iktidarı ele geçirmesi

a) devrimci krizin ve sermayenin iktidarına karşı geniş kitlelerin isyanının büyümesi;

b) kapitalistlerin diktatörlüklerini parlemantarizmin eski yöntemleri ve burjuva demokrasisi ile genelde koruyamayacak durumda olmaları;

c) dahası, parlamentarizm yöntemleri ve bir bütün olarak burjuva demokrasisinin, hem iç politikada (proletaryaya karşı mücadele) hem de dış politikada (dünyanın emperyalist yeniden paylaşımı için savaş) kapitalistlerin önünde köstek olması;

d) bundan dolayı sermayenin, ülke içinde açık terörist diktatörlüğüne ve dış politikada emperyalist savaşlara doğrudan hazırlık olan sınırsız şovenizme geçme zorunda kalması demektir.

Burjuva demokrasisinin kucağında büyüyen faşizmde kapitalistler, kapitalizmi çöküşten kurtaracak olan bir araç görüyorlar. Sırf işçileri yanıltmak ve silahsızlandırmak için, sosyal-demokrasi burjuva demokrasisinin faşistleşmesini inkar ediyor ve demokrasi ükeleri ile faşist diktatörlük ülkelerini ilkesel olarak karşı karşıya koyuyor. Diğer yandan faşist dikta-

* Burada elimizdeki kopyada bir kopukluk var. —Ç.N.

törlük her ülkede burjuva diktatörlüğünün kaçınılmaz bir aşamasını oluşturmaz. Onu engelemenin olanağı, mücadele eden proletaryanın, en çok sosyal-demokrasinin yıkıcı etkisiyle felce uğrayan güçlerine bağlıdır.

2— Tüm burjuva partilerinin, bunlar arasında sosyal-demokrasinin de, burjuva dktatörlüğünü faşistleştirmeye rota tutması, bu çizginin gerçekleştirilmesinde kaçınılmaz olarak kendi aralarında faşistleşmenin biçimleri ve yöntemleri üzerine görüş ayrılıklarına neden olur. Proletaryaya karşı pratikte polisiye şiddetin her biçimini uygulamaktan geri kalmayan tek tek burjuva grupları, aynı şekilde sosyal-faşistler, burjuva diktatörlüğünün faşistleştirilmesinin uygulanmasında parlamenter biçimlerin korunmasından yana çıkıyorlar. Ama faşistler burjuva demokrasisinin bu eski, sarsılmış biçimlerinin tamamen veya kısmen kaldırılmasında, faşistleştirmenin açık faşist diktatörlüğün kurulması ve faşist çetelerin terörü yoluyla gerçekleştirilmesinde ısrar ediyorlar. Faşizmin iktidarı aldıktan sonra diğer burjuva partilerini defeder, böler, çökertir (örneğin Polonya) veya tasfiye eder (Almaya, İtalya). Faşizmin siyasal tekel olma çabası, egemen sınıfların saflarında, faşistleşmekte olan burjuvazinin durumundaki iç çelişkilerin ortaya çıkardığı uyumsuzluları ve anlaşmazlıkları güçlendirir.

3— Almanya'da faşist diktatörlüğün kurulması bütün dünya önünde *Almanya sosyal-demokrasisinin yüzünü* ortaya çıkarmıştır.

1918 proleter devriminin kanla bastırılmasından, kesintisiz hainlik ve grev kırıcılığı zinciri tüm koalisyon hükümetleri, devrimci işçilere karşı vahşi kanlı polis mahkemeleri "ehven-i şer" adına Hindenburg'a oy verilmesi yolundan geçerek faşist Hitler çeteleri ile işbirliği için yağcı gayretine kadar, — işte Alman sosyal-demokrasisinin, II. Enternasyonal'in önder partisinin hizmet karnesi budur.

Alman sosyal-demokrasisi, SPD'nin izinden giden tüm II. Enternasyonal partilerinin bayraktarıydı ve bayraktarıdır.

Sosyal-demokrasi, açık faşist diktatörlük ülkelerinde de, proletaryanın devrimci birliğine, aynı şekilde Sovyetler Birliği'ne karşı savaşarak ve işçi sınıfını bölme yoluyla kapitalizmin varlığının uzamasında burjuvaziye yardım ederek hâlâ burjuvazinin temel sosyal dayanağı rolünü oynamaya devam ediyor. Fakat ülkelerin çoğunluğunda daha şimdiden çöküş sürecinde bulunmaktadır. Sosyal-demokrat işçilerin radikalleşmesi, sosyal-faşist önderler arasındaki ihtilafları güçlendiriyor. Açık neo-faşist gruplar oluşmakta, yeni bir İkibuçukuncu Enternasyonal'de birleşmeye çalışan "sol" parçacıklar ayrışmaktadır. Karşı-devrimci burjuvazinin hizmetçisi Troçki, acınacak entrikalarla boşuna IV. Enternasyonal'in kurulmasına ve Sovyet düşmanı iftiralar yayarak sosyal-demokrat işçilerin komünizm saflarına geçmelerini engelllemeye uğraşıyor.

Emperyalist ülkelerin en güçlü antagonizmasının zemini üzerinde sosyal-demokrasinin uluslararası örgütü çöküyor. II. Enternasyonal'in krizi bir gerçektir.

4— Finans oligarşinin krizi aşmaya ilişkin ekonomi politikası (işçilerin soyulması, kapitalistlere ve toprak sahiplerine yapılan sübvansiyon) kapitalizmin istikrarını yeniden tesis edecek durumda değildir, bilakis tersine kapitalist ekonomi mekanizmasının daha fazla çöküşüne (para sisteminin, bütçenin düzensizliği, devletin iflası, tarım krizinin daha fazla derinleşmesi), kapitalizmin temel çelişkilerinin son derece şiddetlenmesine hizmet etmektedir.

Bu durumda tüm kapitalist devletler hiçbir zaman varolmamış ölçüde savaş üretimini geliştiriyor ve endüstrinin bütün dallarını ve tarımı da savaşın ihtiyaçlarına göre ayarlıyorlar. Bu yolla yaratılan yıkma ve yok etme araçlarına karşı "talep" son yılda açık enflasyonla (ABD, İngiltere, Japonya), aşırı dampingle (Japonya) ve gizli enflasyon (Almanya) ile bağ içinde bir dizi ülkede tek tek endüstri dallarında (özellikle demir ve metal endüstrisinde, kimya ve tekstil endüstrisinde) bir üretim artışına neden oldu. Fakat üretimin üretici olmayan amaçlar

için böylesi teşvikine veya üretimin enflasyon temelinde böylesi spekülatif sıçrayışlarına bir dizi diğer endüstri dallarında bir durgunluk veya düşüş eşlik etmektedir (makine yapımı, inşaat endüstrisi ve kitle ihtiyaç maddeleri üretimi) ve gelişim seyri içinde zorunlu olarak devlet maliyesinin daha büyük düzensizliğine ve kapitalizmin genel krizinin daha fazla şiddelemesine yol açacaktır.

Dış pazarlar ve sömürge pazarları için amansız mücadele şimdiden uluslararası ekonomik savaş biçimini aldı.

5— Bu yüzden, dünyanın şimdiki durumu üzerine, sanki kapitalizm durumunu sağamlaştırmayı başarmış, sanki genel krizini aşma yolundaymış gibi sosyal-demokrat bir değerlendirme yapmak tamamen yanlıştır. Devrimci krizden kısmi istikrara geçiş sırasında meydana gelen kapitalist devletlerin faşistleşmesinin ilk dalgasından farklı olarak bugün kapitalist dünya kapitalist istikrarın sonundan, faşizmin gelişmesine ve emekçilerin devrimci dünya hareketine başka bir perspektif açan, devimci krizine geçmektedir.

Burjuvazi devrimci hareketi bastırmak için en vahşi teröre başvursa bile, bu kapitalizmin yıkılmasında emekçilerin en ileri tabakalarının gözünü uzun zaman korkutamaz ve onları aktif eylemlerden alıkoyamaz; sosyal-demokrasinin peşinden giden işçilerin çoğunda bile kızgınlık uyandıran bu terör, onları komünist ajitasyon ve propaganda için daha duyarlı yapıyor. Eğer burjuvazi salanan diktatölüğünü sımsıkı, derli toplu bir iktidar yaratmak için faşist tarzda reorganize ederse, bu şu an sadece kendi sınıf terörünü değil, bilakis kendi iktidarını da dezorganize edecek unsurların da güçlenmesini beraberinde getirecektir: burjuva yasallığının otoritesinin geniş kitlelerin gözünde yıkılmasına, burjuva kampındaki iç sürtüşmelerin büyümesine ve burjuvazini temel sosyal dayanağı sosyal-demokrasinin çöküşünün hızlanmasına götürecektir. Eğer burjuvazi, niha-

yet saldırgan savaş politikası ile dış dış politik durumunu sağlamlaştımaya çalışırsa, o uluslararası çelişkileri ve bundan kapitalizm için doğan tehlikeleri son sınırına kadar güçlendirecektir.

6— Bundan dolayı şimdi, kapitalist ülkelerdeki devrimci krizin hızla olgunlaşan objektif eğilimini görmemek sağ oportünist bir hata olurdu. Ama hem ekonomik hem politik bu eğilimlerin varolması ve etkide bulunması hiçbir şekilde devrimci gelişimin, karşıt güçlerin mukavemetine çarpmadan kendiliğinden ya da engelsiz yükseleceği anlamına gelmez. Burjuvazinin faşist hiddetlenmesi yüzünden devrimci gelişme, aynı zamanda hem zorlaşacak hem de hızlanacaktır. İflas etmiş kapitalizmin egemenliğinin ne kadar yakın zamanda proleterya tarafından yıkılacağı, işçi sınıfının çoğunluğunun mücadeleye hazır olmasına, sosyal-demokrasinin kitle üzerindeki etkisinin, Komünist Partinin başarılı çalışmasıyla yıkılmasına bağlıdır.

Antagonist sınıf güçlerinin büyük gerginliğinin yaşandığı şimdiki durumda, tek tek kapitalist ülkelerde devrimci kitle hareketinin büyümesi eskiden olduğundan daha az sürekli veya düzgün bir karakter taşıyabilir. *Çin*'de — savaş, müdahele ve devrim. *Japonya*'da — devrimci güçlerin artması ve askeri faşist güçlerin büyük sınıf çarpışmalarına seferber edilmesi. *İspanya*'da — devrimin karşı-devrim ile mücadelesi. *Birleşik Devletler*'de — işçilerin kitle grevleri dalgası ve çiftçilerin krizden çıkışın burjuva programına karşı isyanı. *Almanya*'da şu an...* büyüyor; orada kitlelerde müthiş bir devrimci enerji birikiyor, ve yeni devrimci kabarış şimdiden gelişiyor. Almanya'da durumun gerginleşmesi komşu ükelerde sınıf ilişkilerini son derece şiddetlendiriyor, *Çekoslovakya*'da, *Avusturya*'da, *Baltık Ülkeleri*'nde, *İskandinavya* ülkelerinde, *Hollanda*'da, *Belçika*'da, *İsviçre*'de. *Polonya*'da — işçilerin kite grevlerine, Polonya köylerindeki büyük devrimci hareketler eşlik ediyor.

* Elimizdeki kopyada burada bir kopukluk var. — Ç.N.

*Bulgaristan'*da — işçi sınıfının çoğunluğunu, teröre rağmen kararlı biçinde Komünist Partisinin arkasında duruyor. *Romanya'*da — barikat savaşlarıyla bilikte demiryolu işçilerinin büyük grevi.

Dünya proletaryasının ana kalesi olan *Sovyetlerin* güçlü *ülkesi*, son ekonomik zorlukları aşan ve emekçi kitlelerin refahını yeni, daha yukarı bir aşamaya yükselten, muzaffer işçi sınıfının ülkesi, muazzam sosyalist zaferleriyle aynı zamanda bütün ülkelerin emekçilerine devrimci mücadelelerinde ilham veriyor.

Kapitalizmin temelleri derin, çözülemez çelişilerinden dolayı şimdiden yıkılıyor. Dünya ekonomik krizi kapitalizmin genel kiriziyle sıkı sıkıya birbirine geçiş ve kapitalist dünyanın tüm temel çelişkilerini o ölçüde şiddetlendirmiştir ki, her an, ekonomik krizin devrimci krize dönüşümü demek olan bir değişikik başlayabilir. Uluslararası proletaryanın önünde, kapitalist dünyanın bu krizini, proleter devrimin zaferine dönüştürme büyük görevi duruyor.

II—Emperyalistler Tarafından Yeni Dünya Savaşına Hazırık

Burjuvazinin, sadece kendi ülkesinin emekçileri üzerindeki sömürünün artırılmasıyla krizden çıkmanın olanağı bulunmadığı şeklinde gelişen kanaati, emperyalistleri, esas kartlarını savaş lehine oynamaya sevk ediyor. Uluslararası durum yeni bir dünya savaşının arifesini gösteren tüm belirtilere sahip.

1— Yeni dünya savaşının yangını Büyük Okyanus havzasında tutuşuyor. Burjuva-junker monarşisinin derin iç kirizi tarafından harekete geçirilen Japon askeri kliği, Çin'e karşı fetih savaşma devam ediyor ve Kuomintang'ın yardımıyla Kuzey Çin'i boyunduruğu altına aldıktan sonra, Moğol Halk Cumhuriyeti'ne karşı darbe indirmeye hazırlanıyor. İngiliz emperyalizmi ellerini Çin'in Güneydoğu vilayetlerine, Tibet'e, Seçuan'a,

Fransızlar Yünnan'a uzatıyorlar. Japonya'nın faşist askeri kliği, Çin'deki anti-emperyalist ve tarım devrimine karşı hücum boğasıdır. Amerikan, Japon ve İngiliz emperyalizmi, Kuomintang'ın, Çin'deki tek halk iktidarına, Çin Sovyetlerine karşı 6. seferininin arkasında durmaktadırlar. Çin'deki Sovyet devrimini zaferleri, Mançurya'daki partizan savaşı, Japonya'daki devrim güçlerinin artması ve sömürge halkların kurtuluş hareketi, emperyalistlerin cephe gerisinde yeni bir cephe açıyor. Çin'deki Sovyet devrimi, dünya devriminin önemli bir faktörü haline geldi.

2— Japon askeri kliği, Alman ve İngiliz emperyalistleri ile *Sovyetler Birliği'ne karşı* doğudan ve batıdan karşı-devrimci bir savaş çıkartmak için kırıştırıyor. Japonya'nın faşist askeri kliği Sovyetler Birliği'ne karşı aralıksız olarak provakasyonlar politikası güdüyor, Sovyet topraklarının işgalini planlıyor ve Sovyetler Birliği'ne karşı karşı-devrimci savaşın öncüsü olarak ortaya çıkıyor. Aynı zamanda nasyonal-sosyalistler, uluslararası burjuvaziye Sovyetler Biliği'ne karşı paralı askerler olarak kendilerini beğendirmek istiyorlar; İngiliz, İtalyan ve Polonya emperyalizmiyle entrikalar çeviriyorlar (Alman-Polonya görüşmeleri). Sovyetler Birliği'ne karşı savaşın baş örgütleyicisi olarak, Fransız emperyalizminin yerine şimdilerde İngilizler geçiyor.

Sovyetler Birliği, boyuneğmez ve sağlam barış politikası ile tüm emekçilerin yararına önemli başarılar elde etti (bir dizi saldırmazlık anlaşmaları, bir dizi yeni tanımalar, saldırganın saptanması, İngiliz ambargosunun zorunlu kaldırılışı). Sovyetler ülkesi, emperyalist haydutların saldırısına karşı barış ve zayıf devletlerin bağımsızlığının yegane kalesidir. Sovyetler Birliği proleter politikası ile gittikçe daha fazla, tüm dünyanın emekçilerinin ve ezilen halkların güvenini kazanıyor. Sovyetler Birliği iktidarının güçlü gelişmesiyle yeni savaşın çıkması önünde engel olurken, böylelikle en gerici, en saldırgan emperyalist grupların kendisine karşı yeni bir kudurma nöbetine neden oluyor.

3— Avrupa'da savaşın esas kışkırtıcısı olarak Almanya'nın faşist hükümeti, Danzig'de, Avusturya'da, Saar bölgesinde, Baltık ülkelerinde, İskandinavya'da karışıklıklar çıkarmayı provoke ediyor ve Versay'a karşı mücadele bayrağı altında Alman emperyalizmi yararına Avrupa'nın kanlı yeniden düzenlenmesi için bir blok oluşturmaya çalışıyor. Emperyalist çelişkilerin esas nesneleri için bir blok oluşturmaya çalışıyor. Emperyalist çelişkilerin esas nesneleri için ateşli bir şekilde başlarında Fransa'nın, ya İtalya'nın ya da onların arkasında entrikalar çeviren İngiltere'nin bulunduğu emperyalist bloklar oluşturuluyor. Avrupa, her an patlamaya hazır bir barut fıçısı haline geldi.

İngiltere ve Bireşik Devletler, Avrupa'da savaş öncesi alarmı ve Uzak Doğu'daki olayları kullanarak dünya hegamonyası uğruna emperyalist final mücadelesi için Atlas Okyanusu ve Büyük Okyanus'taki hazırlıklarını güçlendiriyorlar.

4— Bu durumda *sosyal-demokrasi*, kendi burjuvazisinin emperyalist çıkarlarını desteklemekte hiçbir şeyden kormuyor ve bunu Sovyetler Birliği'ne karşı uluslararası sermayeye uşaklık hizmeti ile birleştiriyor.

Japonya'da sosyal-demokrasi ve sendika önderleri, General Araki'nin yaptığı gibi, Japon emperyalizminin Asya'da uygarlaştırma misyonu olduğunu ilan ediyorlar ve kendi burjuvazisinin Çin'deki haydutça istilalarını "soyalizmin çıkarları" ile haklı çıkartıyorlar. İngiltere'de nasyonal labouristler (milliyetçi İşçi Partililer) konservatiflerle (Mahafazakârlar) beraber İngiliz emperyalizminin soygun politikasını yürütüyorlar. İşçi Partisi, hükümete karşı göstermelik muhalefetle işçileri kandırıyor ve esasta aynı emperyalist politikayı sürdürmek için bakanlık görevleri almayı amaçlıyor. Fransız sosyalistleri (Çekoslovakya, Polonya vd.'nin sosyal-demokrasi gibi), "demokrasinin savunulması" ve "Alman faşizmine karşı savunma" adı altında ulusun "kutsal birliğini" gerçekleştiriyor ve Almanya'ya karşı sa-

vaş hazırlıklarına aktif katılıyorlar. Alman sosyal-demokrasisi, Reichstag'da açıktan bir savaş serüvenine hazırlanan Alman faşizminin ulusal cephesi lehine oy verdi.

Aynı zamanda II. Enternasyonal ve Amsterdam Enternasyonali, politikalarını savaş öncesi duruma uyduruyorlar ve kendi burjuvazilerinin çıkarlarını sağlama almayı amaçlıyorlar ve esas darbeyi Sovyetler Birliği'ne karşı yöneltiyorlar. Onlar ikiyüzlülükle, "savaşa karşı genel grev ve boykotla cevap vermeye" hazırmış gibi yapıyorlar, ama peşinen, sadece Milletler Cemiyeti tarafından saldırgan olarak nitelendirilen devlete karşı çıkacaklarını açıklıyorlar; faşist Almanya'ya karşı yalancıktan boykot yapıyorlar, bunu gerçekten yerine getiren işçileri ise kovuşturuyorlar; pasifizm, savaşa ve faşizme karşı mücadele sloganı altında Sovyetler Birliği'ne karşı karşı-devrimci savaş için kapitalist ülkelerin kamuoyunu hazırlamada öncü olarak ortaya çıkıyorlar.

***

Burjuvazi kapitalizmin çöküşünü cani emperyalist savaşla ve muzaffer sosyalizmin ülkesine karşı karşı-devrimci bir seferle ertelemek istiyor. Uluslararası komünizmin büyük tarihi görevi, *kapitalizmin çöküşünü hızlandırmak için, daha çıkmadan önce savaşa karşı en geniş kitlelerin harekete geçirilmesinden* oluşuyor. Savaştan önce devrimin zaferi için sadece bu bolşevik mücadele, savaşla bağıntı içinde devrimin zaferinin garantisini yaratır.

III— Komünist Partilerin Görevleri

Burjuvazinin, kitlelerin galeyanını, huzursuzluğunu, kızgınlığını, diktatörlüğünü sağlamlaştırma çıkarına *faşistleştirme* ve *savaş* kanalına aktarmaya çalıştığı, devrimci dünya krizinin olgunlaşması koşullarında komünistlerin esas görevi, kitle hareketini, sömürücü sınıfların diktatörlüğünü devirme mücadelesine yöneltmekten oluşuyor.

A— Faşist İdeolojiye Karşı Mücadele

Komünistler:

Her ülkede kitlelerin gözünde şovenizmin maskesini düşürmek için *günlük somut* bir çalışma yürütmeli ve onun karşısına proleter enternasyonalizmini koymalıdır.

Emperyalist anavatanlarda tüm kararlılıkla sömürgelerin bağımsızlığı ve bağımlı ulusların her türlü ulusal baskıdan kurtuluşlar için çalışmalıdırlar. Ulusal çelişkilerin merkezlerinde, emperyalist işgal ve şiddet politikasına karşı (Yukarı Silezya, Saar bölgesi, Kuey Bohemya vs.) komünistler, kendi kaderini tayin hakkı için mücadele etmelidirler; bütün bu bölgelerde, aynı şekilde Avusturya ve Danzig'de onlar, kendi yerli burjuvazisinin şovenizmine ve Alman faşizminin "3. Reich"ına katılmaya karşı çıkmalıdırlar.

Sovyetler Birliği'nde ulusal sorunun çözümü ve Ekim Devrimi ile kurtulan halklar tarafından ulaşılan muazzam ekonomik, sosyal ve kültürel başarıları geniş olarak herkesin anlayacağı şekilde kamuoyuna duyurmalıdırlar.

B— Burjuva Devlet İktidarının Faşistleştirilmesine Ve Savaşa Karşı Mücadele

Sözümona "demokratik" ülkelerin faşistleşmesine karşı mücadelede Komünist Partiler, herşeyden önce, Komünist Partileri pasifliğe mahkum eden, faşist diktatörlüklerin ve emperyalist savaşların *kaçınılmaz* olduğu şeklindeki kaderci, bozguncu yaklaşımı ve faşistleşmenin ve emperyalist savaş tehlikesinin gelişme hızının oportünist şekilde küçüsenmesini reddetmelidirler.

Faşist diktatörlüğün emekçiler için nasıl bir ekonomik ve politik köleleştirme anlamına geldiği üzerine aydınlatmada, kitlelerin önünde, faşistlerin ne sosyalist ne de yeni bir toplum düzeninin taşıyıcıları olmadıkları, bilakis kapitalistlerin uşakları ve eket yalayıcıları olduları gerçeğinin açığa vurulmasında komünistler, sendikaların, işçi basınının, işçi yurtlarının, grev öz-

gürlüğünün, işçi toplantılarının savunulması için kitleleri zamanında seferber etmeli, protestolar, yürüyüşler, grevler düzenlemeli ve faşist terör çetelerini püskürtmek için özsavunma savaş birliklerini kurmalıdırlar.

Faşist diktatörlüğe karşı mücadelede komünistler;

a) emekçilerin *günlük* ekonomik ve politik çıkarlarının savunulmasından yola çıkarak, faşizmin demagojisinin ve provokasyonlarının (Reichstag yangını, Reichstag seçimlerindeki sahtekalık vs.) maskesini düşürererek, grevler çıkararak ve proletaryayı politik kitle grevlerine yaklaştırarak işçileri, köylüleri ve şehirli emekçileri dolandıran faşist diktatörlüğe karşı kitleleri harekete geçirmelidirler;

b) tüm *faşist kitle örgütlerine* girmeli ve çalışma kamplarında devrimci çalışma yürütmeldirler; bunun yanında devrimci işçilerin faşist sendikalardan bireysel olarak ayrılmalarına karşı mücadele etmeli, bununla beraber işçilerden faşist sendikalara girmelerini talep etmemelidirler. Faşist örgütlerin içinde devrimci çalışmayı devam ettirmenin yanısıra komünistler, tüm kitle hareketlerini, faşist sendikalardaki hoşnutsuzluğun kitlesel ifadesini, bağımsız sınıf birliklerinin kurulması ve güçlendirilmesi için kullanmalıdırlar;

c) *Köylülere* kendi iktisadından somut örnekler vererek, faşizmin politikasının toprak sahiplerinin ve büyük çiftçilerin çıkarına olduğunu ortaya koymalı emekçi köylüleri faşist örgütlerden ayırmak, kırdaki bütün çalışmanın ana kaldıracı olarak *tarım proletaryasını* bağımsız sendikalarda örgütlemek için, kır faşist kitle örgütlerine girmelidirler.

Savaşa karşı mücadelede komünistler, şimdiden emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürmeye hazırlanmalı ve bunun yanında her ülkede güçlerini emperyalizmin *savaş mekanizmasının esas nesnelerine* yoğunlaştırmalıdırlar.

Komünist Partiler, ajitasyonu arttırmanın yanında mutlaka *kitle eylemlerinin* pratik örgütlenmesini (savaş yürüten ül-

kelerin siparişlerinin yerine getirilmesinin engellenmesi, savaş manevralarına karşı yürüyüşler, birlik ve cephane nakliyatı sevkiyatını kabul etmeme vs.) ve *orduda ve donanmada siyasi aydınlatma çalışmasının güçlendirilmesini* amaçlamalıdırlar.

KEYK 13. Plenumu, KE'nin bütün seksiyonlarını, dünyanın bütün işçi ve emekçilerini emperyalistlerin karşı devrimci komplosuna karşı Sovyetler Birliği'ni fedakarca savunmaya, Çin Devrimini ve onun Sovyet iktidarını emperyalist müdahaleye karşı savunmaya çağırır.

C— Sosyal-Demokrasiye Karşı, Tabandan Birlik Cephesi İçin

Sosyal-demokrasiye karşı mücadelede komünistler, işçilere, sosyal demokrasinin ve II. Enternasyonal'in en son iflasının tarihi kaçınılmazlığını göstermelidirler; sosyal-demokrasinin ikiyüzlü, haince tüm safsatalarının kitleler önünde açığa çıkarılıp parçalanmasıyla komünistler, sosyal-demokrat işçileri Komünist Partisinin önderliği altındaki aktif devrimci mücadele için kazanmalıdırlar.

KEYK 13. Plenumu, KEYK Prezidyumunun birleşik cephe çağrısını ve KEYK Siyasi Sekreterliği'nin İngiliz Bağımsız Partisi ile yazışmasındaki tavrını tamamen onaylar. Emperyalist savaş ve Ekim Devrimi döneminde işçi sınıfını ihanetiyle bölen sosyal-demokrasi, tüm ülkelerdeki II. Enternasyonal'in direktiflerine uyarak, Komünist Partilerin birleşik sınıf eylemleri yapma önerilerini reddetti, Amsterdam ve Paris'te oluşturulan faşizme karşı birlik hareketini rahatsız etti, sürekli olarak faşizm ve savaş karşısında proletaryanın bölünmesini derinleştirmek için gayret sarfetti.

KEYK 13. Plenumu, Komünist Enternasyonal'in bütün seksiyonlarını ısrarlı bir şekilde sosyal-demokrasinin hain liderlerine karşı ve onlara rağmen sosyal-demokrat işçilerle birleşik mücadele cephesinin gerçekleştirilmesi için mücadele etmeye çağırır.

Plenum, 1 Nisan 1933 tarihli KEYK Prezidyumunun Almanya'daki durum üzerine kararını ve *Thälmann* yoldaşın başında bulunduğu Almaya KP MK'sının faşist darbe sırasında ve öncesinde yürüttüğü siyasi çizgiyi tamamen onaylar. Plenum, Almanya Komünist Partisi'nin faşist diktatörlüğekarşı bolşevik, kahramanca mücadelesinin önemini vurgular.

D— Kitle Çalışmasının Ve Komünist Partilerin Sağlamlaştırılmasının Görevleri

Bu temel görevlerin yerine getirilmesi, Komünist Partilerin tüm kitle çalışmasının, özellikle bu çalışmanın hâlâ en zayıf parçasını oluşturan işletmelerde ve sendikalarda çalışmanın gerçek bir değişikliğini gerektirir. Komünistler, emekçiler arasındaki müthiş kaynama karşısında, kitlelerin hissiyatına kulak vermek, *slogan* ve *talepleri* hareketin bugünkü seviyesini çıkış noktası alarak ve aynı zamanda işçilere devrimci çözüm yolunu gösterecek biçimde formüle etmekle yükümlüdürler. Bunun anlamı şudür:

a) Ajitasyon ve basının içeriğini ve dilini proletaryanın ve emekçilerin en geniş katmanlarına göre ayarlamalı; ajitasyon ve kitle eylemlerinde (yürüyüşlerde, grevlerde ve diğer kitle eylemlerinde) komünist partisinin *çehresi* gösterilmelidir;

b) *en kısa sürede işletmelerdeki* çalışmalarda kesin bir dönüşüm gerçeleştirilmeli, parti örgütlerinin güçleri en önemli işletmelerde yoğunlaştırılmalı ve günlük sınıf mücadelesi yönetiminin siyasi seviyesi işletme hücreleri aracılığıyla yükseltilmelidir;

c) *sendika çalışmasının* ve özellikle *reformist sendikalardaki* ve faşist ve Hıristiyan sendikal kitle birliklerindeki çalışmanın oportünist, teslimiyetçi küçümsenmesine, KEYK'in 12. Plenumu tarafından verilen sendikalarda çalışma ile ilgili direktiflere uygun olarak bir son verilmelidir;

d) *işsizler arasında* gerçek bir *kitle çalışmasının* geliştirilmesi, bu amaçla sosyal sigorta için, belediye yardımlarının değişik biçimleri için yorulmak bilmez bir mücadele yürütülmelidir;

e) *kırda devrimci çalışma* güçlendirilmeli, büyük toprak sahiplerinin ve büyük çiftçilerin "yekpare köy" sloganının karşısına emekçilerin sınıf sloganlarını ve Sovyet devriminin tarım programı koyulmalı; köylülüğün tüm kısmi talepleri uğruna mücadele geliştirilirken, aynı zamanda proletaryanın ve köy yoksullarının çıkarlarına karşı gelen büyük çiftlik sahiplerinin taleplerine karşı çıkılmalı; tarım işçileri, yoksul köylüler ve yarı-proleter köy unsurları arasında dayanak noktaları oluşturulmalı (tarım işçileri sendikaları, köylü komiteleri) ve küçük ve orta köylülüğün esas kitlesi kazanılmalıdır;

f) *kadınlar* arasındaki kitle çalışması güçlendirilmeli ve aynı zamanda şimdiden savaş sırasında bir dizi olay için harekete geçirilmiş yoldaşların yerine geçebilecek partiye bağlı bir kadın örgütlenmesi oluşturulmalı ve eğitilmelidir;

g) *Gençlik Birliğinin içine* kapalılığı aşılmalı ve işçi gençlik kitlelerine doğru gerçekten yönelme ele alınmalı, devletin mecburi askerileştirilme ve faşistleştirme sistemine karşı mücadele edilmelidir; Komünist Partiler, Komünist Gençlik Birliklerine, burjuva ve reformist gençlik kitle örgütleri (kültürel, sportif vd.) içindeki çalışmalarının geliştirilmesinde ve işletmelerde gençlik hücrelerinin kurulmasında her biçimde yardımcı olmakla yükümlüdür.

KEYK 13. Plenumu, tüm Komünist Partilerin en önemli görevi olarak; alman *kararların*, özellikle *kitle çalışması* üzerine olanların *yerine getirilmesini* sürekli ve doğrudan kontrol etmek, saflarını örgütsel olarak sağlamlaştırmak, kendini *illegaliteye hazırlamak*, her parti örgütünün ve her parti üyesinin *disiplinini* ve mücadele yeteneğini yükseltmek olduğunu tespit eder.

Bütün durum Komünist Partilerden, kadrolarının aynı zamanda illegaliteye hazırlanmasını, provakasyonlara *karşı mücadelenin ciddiyetiyle* örgütlenmesini, *kitlelerle en iyi bağların* azami şekilde korunması ile *en sıkı gizlilik* yöntemlerinin birleştirilmesini, illegal örgütlerin yapısındaki ve çalışmasındaki *şematizmin* aşılmasını talep eder.

Ancak parti örgütlerinin tüm çabalarının illegal işletme hücrelerinin oluşturulmasına ve yoğunlaştırılması ve bütün kitle örgütlerinde komünist fraksiyonların çalışmasının güçlendirilmesi kitlelerle bağı ve aynı şekilde azami gizliliği ve etkiyi sağlayabilir.

Tüm bu görevlerin yerine getirilmesinde komünistler, kitle çalışmasının geliştirilmesi için bütün legal olanakları kullanmalı ve legal çalışmayı illegal çalışma ile birleştirmelidir.

KEYK 13. Plenumu, KE'nin tüm seksiyonlarından oportünizmin her biçiminin ve sağ oportünizmin (Guttmann, Remmele, Neumann, Alman devriminin perspektiflerinin değerlendirilmesinde diğer ülkelerdeki bozguncular) kökünün kazınmasını talep eder, yoksa Komünist Partileri, işçi kitlelerini Sovyet iktidarı için muzaffer mücadelelere götüremezler.

E— Krizden Çıkışın Devrimci Yolu İçin, Sovyet İktidarı İçin!

1— Komünist partiler, tüm kararlılıkla kitlelere kapitalizmin krizinden devrimci çıkış yolunun görevlerini göstermelidir.

Canlı canlı çürüyen kapitalizmi kurtarmak için faşistlerin ve sosyal-faşistlerin şarlatanca reçetelerinin tersine komünistler, kitlelere kapitalizmin hastalıklarının iyileşemez olduğunu göstermek zorundadırlar; bundan dolayı komünistler, emekçilerin günlük taleplerini tüm gücüyle savunarak, açlık ve sömürü altında acı çeken kitlelere yorulmak bilmez şekilde, emekçilerin güçlerini sermayenin egemenliğine karşı saldırmak ve onu

yıkmak için birleştiremedikleri sürece, sermayenin devam edecek saldırılarının darbeleri altında berbat durumlarının daha da kötüleşeceğinin tüm gerçeğini göstermek zorundadırlar.

Kapitalizmin genel krizinden, Ekim Devrimi'nin gösterdiğinden başka hiçbir çıkış yolu yoktur: Sömürücü sınıfların proletarya tarafından devrilmesi, kapitalistlerin bankalarına, fabrikalarına, işletme ve maden ocaklarına, taşıma araçlarına, evlere, mal stoklarına ve toprak sahiplerinin, kilisenin, hanedanlıkların topraklarına el konulması.

2— *Büyük Sovyet ülkesinin yaşayan örneği* güçlü bir şekilde tanıtılmalı ve bütün kapitalist ülkelerdeki emekçilere ve ezilenlere açıklanmalıdır; her burjuva devlet gittikçe daha fazla toplumsal-ekonomik asalak olarak halkın iktisadi gücünü yiyip bitirirken, kapitalizmin anarşi ve krizden kurtulmuş olan Sovyet ekonomisinin nasıl engellenmeden üretici güçlerini sosyalist plan ilkelerine göre geliştirecek durumda olduğu, Sovyetler Birliği işçi ve emekçilerinin bu gelişmeyle ve bunun gelişme hızıyla nasıl doğrudan ilgilendikleri, aynı zamanda proleter Sovyet iktidarının örgütü ve toplumun egemen üretim örgütü olan devletinin, nasıl sürekli toplumsal zenginliği ve böylelikle bütün emekçilerin refah düzeyini yükselttiği gösterilmelidir.

Sovyetler Birliği işçilerinin ve kollektif köylülerinin sınıf mücadelesinin ve sosyalist inşanın tüm cephelerindeki büyük zaferlerinin deneyimleri ışığında, değişik ülkelerde emekçilere *Sovyet sisteminin onlara kendi ülkelerinde ne getireceğini gösterecek* bir program gelişirilmelidir. Burada Sovyet iktidarı altında işsizliğin ve yarın korkusunun nasıl ortadan kaldırılacağı; köy emekçilerinin feodalizmin tüm kalıntılarından, her türlü kölelikten nasıl kurtulacakları; tüm topraksız ve az topraklı (toprak yoksulu) köylülere nasıl toprak sağlanacağı, yoksul köylülerin ve kooperatiflerinin ve kolhozların nasıl desteklenecekleri ve işçi gençliğin ve tüm emekçilerin kültürel gelişimi için bütün olanakların nasıl yaratılacağı vs., özellikle öne çıkarılmalıdır.

İşçilerin ve yarı-proleterlerin kitle örgütünün temelini oluşturduğu Sovyet iktidarı, önceden kapitalizm tarafından ezilen kitlelerin, demokrasiden gerçekten ve geniş olarak yararlanmasını olanaklı kılar.

Sovyet iktidarı proletarya diktatörlüğünün devlet biçimidir.

Sovyet iktidarı, burjuva-demokratik devrimin sosyalist devrime doğru gelişmesini güven altına alan (Çin vb.) proletarya ve köylülüğün devrimci -demokratik diktatörlüğünün devlet biçimidir.

O, emekçiler için demokrasi, fakat sömürücülere karşı sıkı bir diktatörlüktür.

3— Komünist Partilerin kitle çalışmasında ısrarla *iktidar* sorunu üzerine durulmalıdır. Komünist Enternasyonal'in temel sloganı *Sovyet iktidarıdır.*

Sovyetler Birliği örneği, *Bolşevizmin* örneğidir. Sosyalist devrimin zaferi ancak, devrimci proletaryanın uluslararası bağlarının güçledirilmesiyle mümkündür. Bolşevizm yolu, bütün milliyetlerin ve ırkların proleter güçlerinin birleştirilmesi yoludur, onların, ezenlere ve sömürenlere karşı Sovyet proletaryası ile omuz omuza birlikte mücadelesinin yoludur.

KEYK Plenumu Komünist Enternasyonal'in tüm seksiyonlarını, olayların her değişiminde uyanık olmakla ve bir dakika bile kaybetmeden tüm güçlerini, iktidarı almak için önümüzde duran belirleyici öneme sahip mücadelelere hazırlamakla yükümlendirir.

3— BİRLEŞİK CEPHE

VI. Dünya Kongresi'nde kabul edilen Komünist Enternasyonal Programı, devrim öncesi bütün dönem için, sermayeye karşı proletaryayı sınıfsal harekete geçirmenin temel aracı ve işçi sınıfının çoğunluğunu komünizm için kazanmanın yöntemi olarak proleter birleşik cephe taktiğini tespit eder.

VI. Dünya Kongresi, birleşik cephe taktiğini ve işçi kitlelerinin günlük çıkarları için mücadeleyi Komünist Enternasyonal Programı'nın bir parçası olarak, Komünist Enternasyonal'in daha Lenin'in önderliği altında I.ve II.Dünya Kongrelerinde ve KEYK 1. Plenumunda saptamış olduğu politikayı tutarlılıkla sürdürdü: Proletarya devriminin zaferinin, proletarya diktatörlüğünün kurulmasının temel şartı olarak işçi sınıfının çoğunluğunu kazanma uğruna mücadele siyaseti.

Devrimden önceki tüm dönem boyunca kitleleri harekete geçirmenin sürekli bir aracı olan birleşik cephe taktiğinin biçimleri, sınıf mücadelesinin andaki koşullarına bağlıdır. Bu yüzden VI. Dünya Kongresi aynı zamanda, kapitalist sistemin savaş sonrası genel krizinin üçüncü döneminin başlangıcını karakterize eden yeni şartlar altında, birleşik cephe taktiğini uygulamanın biçimlerini tespit etti.

Bir yandan işçi sınıfının solculaşması, diğer yandan sosyal-demokrasinin önderliğinin daha da sağa çark etmesi, bur-

juva devlet aygıtıyla daha da içiçe geçmesi, işçi sınıfı üzerindeki etkisini korumak için gittikçe daha fazla kullandığı "sol" manevraları güçlendirmesinin yanında sosyal-demokrasinin nihayet sosyal-faşist yöntemlere geçişi—kapitalizmin savaş sonrası genel krizinin yeni döneminde işçi hareketini karakterize eden işçi sınıfının mücadelesinin özel koşulları bunlardı.

Sınıf mücadelesinin keskinleşmesi ve devrimci dalganın yükselişiyle aynı zamanda sosyal-demokrat siyasetin bu gelişimi, VI. Dünya Kongresi tarafından saptanan ve KEYK X. Plenumu tarafından daha da geliştirilen birleşik cephe taktiğinin biçimlerinin değiştirilmesini gerekli kıldı. Birleşik cephe taktiğinin biçimlerinin değiştirilmesi, ağırlığın *tabandan* birleşik cepheye, sosyal-demokrat işçilere doğrudan çağrı yapılmasına kaydırılmasından yatıyordu.

Birleşik cephe taktiğini uygulamanın yeni biçimlerine geçişte Komünist Enternasyonal, sağ oportünist unsurların şiddetli direnişiyle karşılaştı. Bunlar, kapitalist stabilizasyon koşulları altında devrimci perspektiflerini gittikçe daha fazla kaybetmişlerdi ve birleşik cephe taktiğini sosyal-demokrat partiler önünde teslim olma siyasetiyle değiştirme girişiminde bulundular. Devrimci hareketin bütün sorunlarında Komintern çizgisinden sapan sağcılar, çoğu durumda doğrudan burjuva devletin polis şiddetini kullanan sosyal-demokrasinin hain önderleriyle kaba bir blok kurmaya varacak olan ve işçi sınıfının mücadelesinin örgütlenmesinde ve önderliğinde bağımsız inisiyatiften vazgeçiş anlamına gelen bir birleşik cephe taktiği uygulamayı önerdiler. Sağcıların önerdiği taktik, gerçekte sınıf mücadelesinden vazgeçmeye götürürdü.

Komünist Enternasyonal'in siyasetinin doğruluğu, VI.Dünya Kongresi'nden sonraki gelişme tarafından tamamen onaylandı. Dünya iktisadi krizinin başlangıcından önceki 1928/29 yılları, hemen hemen bütün kapitalist ülkelerde proleter kitle mücadelelerinin yaygınlaşmasının işaretini taşıyorlardı. Ruhr madencilerinin ve Almanya'daki metal işçilerinin mü-

cadeleleri, Lodz'daki tekstil işçilerinin, Fransa, Çekoslovakya ve diğer ülkelerdeki bir dizi iktisadi mücadeleler, reformist bürokrasinin grev kırıcı siyasetinin yanında Komünist Partilerin önderliği altında geliştiler. Almanya'daki işyeri temsilciliği seçimlerinde Devrimci Sendikal Muhalefetin (DSM) kendi bağımsız adaylarını göstermesi, ona, o günkü koşullar altında büyük başarılar kazandırdı. Sosyal-demokrat emniyet müdürü Zörgiebel'in devrimci işçilerin üzerin ateş açtırıp kan gölüne çevirdiği Berlin'deki 1 Mayıs 1929, sosyal-demokrat siyasetin sosyal-faşist bir siyaset olarak karekterize edilmesinin doğruluğunu bir kez daha ispatladı.

KEYK'in X. Plenumu, tüm bu mücadelelerin tecrübelerini toparladı, sağ oportünistlerin ve bir dizi sorunda sağcıları destekleyen uzlaşmacıların siyasi ve taktik yaklaşımlarını şiddetli bir eleştiriye tabi tuttu ve tezlerinde VI. Dünya Kongresi tarafından saptanan taktiği daha da geliştirdi.

Ne var ki bu çizginin uygulanmasında Komintern, bir dizi seksiyonda "sol" sekter unsurların direnişiyle karşılaştı. "Sol" sekter yaklaşım, özü itibariyle, birleşik cephe taktiğinin biçimindeki değişikliğin bir bütün olarak birleşik cephe taktiğinin ortadan kaldırılması demek olduğu iddiasına çıkıyordu. Sekter unsurlar, sosyal-demokrat politikanın sosyal-faşist politika olarak doğru bir şekilde karakterize edilmesini, faşizm ile sosyal-demokrasiyi aynılaştırarak tahrif etmeye çalıştılar. Bundan başka onlar, sosyal-demokrat işçileri sosyal-faşistler olarak göstererek sosyal-faşist önderlerle sosyal-demokrat işçiler arasındaki farkı silmeye çalıştılar. Reformist sendikaların merkezi aygıtını ele geçirmenin mümkün olmadığı gerekçesiyle onlar, reformist sendika örgütlerindeki çalışmadan tamamen vazgeçme ve —KEYK X. Plenumu'nun yeni sendikaların kurulmasına ancak özel koşullar altında, başarılı bağımsız sınıf mücadelelerinin sonucu olarak izin verdiğini dikkate almadan— yeni bağımsız sendikalar yaratma genel rotasını tutma üzerinde ısrar ettiler. Bu "sol" eğilimler de, hiç de az olmayan ölçüde birleşik cephe taktiğinin uygulanışını engelledi, böylelikle, özellikle X. Ple-

num'dan sonra, VI. Dünya Kongresi'nin çizgisinin uygulanması iki cepheli —esas tehlike olarak sağ sapmaya karşı ve "sol" sekterizme karşı— şiddetli mücadeleyle güvence altına alınmak zorunda kaldı.

***

Dünya iktisadi krizine, işçi sınıfının hayat seviyesine karşı kapitalist saldırının olağanüstü şiddetlenmesi eşlik ediyordu, bu grev dalgası sonucunu doğurdu, bu yüzden burjuva devlet aygıtının faşistleştirilmesi bir dizi ülkede hızlandı.

Dünya iktisadi krizinin geliştiği yıllarda, burjuvazi krizden çıkış yolunu savaş ve faşizmden ararken, Komintern, seksiyonlarına tam zamanında, *bütün araçlarla kitleleri krizden devrimci çıkış yolu için mücadeleye hazırlama* görevini verdi. X. Plenum'da olduğu gibi XI. Plenum'unda da KEYK, işçi sınıfının çoğunluğunu kazanmayı, çözümü için Komünist Partilerin güçlerini yoğunlaştırmak zorunda olduklarını temel görev olarak koydu.

> "Şu an tüm Komünist Partilerin önünde duran temel görev, *burjuvazi üzerinde zaferin* vazgeçilmez önkoşulu olarak *işçi sınıfının çoğunluğunun kazanılmasından*, işçi sınıfının proletarya diktatörlüğü uğruna kesin mücadeleler için *hazırlanmasından* oluşmaktadır." (KEYK XI. Plenumu'nun Tezleri.)

Komintern, krizden devrimci çıkış yolu platformunu somutlaştırmada partilere en aktif yardımda bulundu. 1930'da KEYK, yığınların kazanılmasında KPD'ye güçlü bir silah olarak hizmet eden, toplumsal ve ulusal kurtuluş programının hazırlanmasında KPD'ye yardım etti. Komünist Enternasyonal keza aynı şekilde mücadele yöntemlerinin ve krize devrimci çıkış yolu için eylem programlarının somutlaştırılmasında diğer seksiyonlara da (Fransa, İngiltere, Polonya KP vd.) sürekli yardım etti.

Dünya iktisadi krizinin derinleşmesi, sermayenin saldırısı, büyüyen faşist tehlike ve savaş tehlikesi, *işçi sınıfının birleşik cephesi sorununu,* proletarya için *merkezi, dolaysız, ertelenemez yaşamsal sorun* haline getirdi.

Dünya iktisadi krizinin daha da keskinleştiği yıllarda, heşeyden önce krizden en çok etkilenen ülkelerde, *Almanya'da* ve *Avusturya'da, sosyal-demokrasinin bir krizinin unsurları* da olgunlaştı. Bir yanda sosyal-demokrat partilerin ve reformist sendikaların başındakiler ve diğer yanda krizin darbelerine muhatap olan sosyal-demakrat partilerin ve sendikaların üye kitleleri arasındaki zıtlıklar önüne geçilemez biçimde keskinleşti. Bu durumda sosyal-demokrasi —özellikle de Komünist Partilerin işçi yığınları üzerinde artan etkisi sonucu— işçilerin durumunu iyileştirmede bizzat kapitalizmin çıkarı olduğuna işçileri artık eskiden olduğu ölçüde, hızla değişen aldatma manevralarının yardımıyla ve devletin şiddet agıtını kullanarak engelleyemiyordu. Sosyal-demokrat partilerde ve reformist sendikalarda örgütlü işçiler, olayların tüm gidişatı tarafından gittikçe daha fazla, komünist işçilerle birleşik cephe yapmaya itildiler. Ama sosyal-demokrasi, hâlâ çoğu durumda birleşik cephe yönündeki bu artan güdüyü engellemeyi başarıyordu.

Daha 1930/31'deki ilk kriz yıllarında güçlü bir şekilde hissedilen sosyal-demokrat işçilerin artan huzursuzluğu, 1932 yılında Almanya'da ve kısmen de Avusturya'da sosyal-demokrasi içinde derin bir ideolojik krizin başlamasına, bir kaynaşmanın başlamasına yol açtı. *"Ehven-i şer" politikası*ndan duyulan hoşnutsuzluk nerdeyse geneldi. Faşizme karşı mücadele sorunu, sosyal-demokrat ve komünist işçiler arasındaki tartışmaların merkezine kaydı. Sosyal-demokrasi, "ehven-i şer" siyasetini, burjuva demokrasisinin —ya da sosyal-demokrat önderlerin söylediği gibi, "bir bütün olarak demokrasinin"— korunmasını ancak bu siyasetin garantilediği gerekçesiyle savundu. Sosyal-demokrasi, faşizme karşı sahte bir mücadeleyle işçileri kandırdı; hatta zaman zaman o, Avusturya Sosyal-Demokrat Partisi örneğinde olduğu gibi, gerektiğinde faşizme karşı silahlı mü-

cadele yürütme sözü verdi. Gerçekte sosyal-demokrasi adım adım faşizm önünde teslim oldu ve faşizme iktidarın yolunu açtı.

Komünist Enternasyonal, VI. ve VII. Dünya Kongreleri arasındaki tüm dönem içinde kitlelere, faşizm tehlikesi arttığı ölçüde, o kadar ısrarlı bir şekilde sosyal-demokrasinin faşizmin yol hazırlayıcısı olma rolünü gösterdi.

Sosyal-demokrasinin bu çizgisi, ifadesini özellikle berrak biçimde, faşist diktatörlüğün kuruluşuna karşı KPD'nin mücadelesinin tayin edici aşamalarında proleter birleşik cephenin Almanya Sosyal-Demokrat Partisi tarafından sabote edilmesinde bulmuştur. Prusya'da devlet darbesi hazırlanırken, KPD daha Mayıs 1932'de sosyal-demokrat işçilere bir dizi çağrıyla, gericiliğin planlarını anti-faşist birleşik mücadele cephesini kurarak engelleme çağrısı yaptı.

16 Haziran 1932'de Komünist Partinin Berlin Brandenburg bölge yönetimi, "Kahrolsun faşist gericilik" sloganı altında Berlinli işçilerin ortak bir kitle gösterisini düzenlemek talebiyle ADGB'nin [Genel Alman Sendikalar Birliği —ÇN] yerel komitesine, SPD'nin bölge yönetimine ve Reichsbanner'in [SPD'nin kitle örgütü —ÇN] eyalet yönetimine başvurdu. KPD'nin bu önerisi, gerçi değişik bahanelerle, ama yine de gayet kesin bir şekilde reddedildi.

Faşistler Prusya Meclisindeki başkanlık mücadelesini yeni bir saldırı için kullandıklarında, KPD MK, nasyonal-sosyalist bir başkanın seçilmesini önlemek önerisiyle hem SPD'ye hem de Merkez'e [burjuva liberal bir parti —ÇN] başvurdu. Bunu yaparken KPD MK kendini aşağıdaki şu iki koşulla sınırladı:

"1— Toplantı, gösteri ve basın özgürlüğünün tesis edilmesi ve radyonun Prusya'daki devrimci işçilere açılması.

2— Prusya'daki Papen hükümetinin faşist kararnamelerinin her ikisinin de uygulanmaması."

KPD MK'nın bu yazısında şöyle deniyor:

"Komünistlerin tüm işçi sınıfının ve bütün emekçilerin çıkarları doğrultusuda öne sürdükleri bu iki minimum talebi Sosyal-Demokrasi ve Merkez yerine getirirlerse, KPD, Nasyonal-sosyalistleri ve Alman milliyetçilerini dıştalayarak SPD ve Merkez temsilcilerinden oluşturulacak bir meclis başkanlığı için oy vermeye ve kendi adaylarını göstermekten vazgeçmeye hazırdır. KPD'nin bu iki talebini kabul ederek, naziler ve Alman milliyetçilerinin yeralmadığı bir meclis başkanlığı seçimini mümkün kılmak SPD ve Merkez'e bağlıdır."

Fakat KPD'nin bu önerisi reddedildi ve hatta "Vorwäts" [SPD'nin yayın organı —ÇN] bu öneriyi "işçi düşmanı" olarak tanımladı.

Ama bu redde rağmen 22 Haziran'da KPD yeniden, ortak hareket etme önerisiyle SPD'ye ve Merkez'e başvurdu. Prusya Meclisindeki komünist fraksiyonun açıklamasında şöyle deniyordu:

> "Bu iki fraksiyon bizim koşullarımızı reddetmesine ve böylelikle emekçi kitlelerin taleplerine karşı düşmanlıklarını göstermesine rağmen, yine de biz komünistler, eğer bu iki fraksiyon, biz komünistlerle birlikte seçimlere aktif olarak katılarak, nazilerin ve Alman milliyetçilerini Meclis Başkanlığında herhangi bir şekilde yer almalarını engellemeye hazır olduklarını açıklarsa, SPD ve Merkez'in adaylarına oy vermeye hazırız.
>
> Biz burada, SPD ve Merkez'in komünist bir başkan yardımcısı için oy vermeleri koşulunu öne sürmüyoruz. Biz, komünistler, Almanya'da faşizmin yolunu hazırlayan Merkez'in ve SPD'nin politikasına karşı sertçe mücadele etmemize rağmen, yine de sırf faşist bir Başkanlık Divanının seçimini engellemek için iki partinin adaylarına oy vereceğiz."

Nasyonal-sosyalist planlara karşı birlikte hareket etmek için yapılan bu yeniden öneriye ne SPD ne de Merkez cevap verdi.

Birkaç hafta sonra Papen, Prusya'da devlet darbesini gerçekleştirdi. KPD, ortak bir genel grev yapma önerisiyle derhal SPD ve ADGB'ye başvurdu. Ama sosyal-demokrasi bu öneriyi reddetti, işçileri "ağırbaşlılığa" davet etti, onları 31 Temmuz'daki seçimlerle ve Prusya hükümetinin Papen hükümeti tarafından anayasanın zedelenmesine dair bir şikayet dilekçesiyle başvurduğu Yüce Divan'ın vereceği kararla avuttu. Hatta SPD önderleri, KPD'nin birleşik cephe önerisini provokatörlerin bir eseri olarak niteleldiler. Komünistlerin önerisine cevaben yazılan SPD'nin çağrısında şöyle deniyordu:

> " 31 Temmuz'da kesin sözünü söyleyerek şu anki duruma bir son vermek Alman halkının elindedir."

Ve ADGB çağrısında şöyle diyordu:

> "En son siyasi olaylar, Alman işçilerini, hizmetlilerini ve memurlarını büyük telaşa sürükledi. Buna rağmen onlar, ağırbaşlılıklarını korumalıdır. Prusya'daki durum henüz kesin olarak neticelenmedi. Yüce Divan'a çağrı yapıldı, tayin edici cevabı Alman halkı, özellikle Alman işalanları 31 Temmuz'da verecektir."

ADGB Berlin Komitesi'nin bir çağrısı, sendika üyelerini, genel grev çağrısı içeren bildiriler dağıtan "provokatörleri" tespit etmeye çağırdı.

Hitler'in iktidara gelmesinden birkaç gün önce SPD, KPD'nin birleşik cephe kurulması doğrultusundaki diğer çabalarına aynı şekilde cevap verdi.

27 Ocak 1933'de Breitscheid "Vorwäts"de şöyla yazdı:

> "KPD yönetimi ve onun sistemi (KPD'nin etkisi altında olan örgütler kastediliyor —Redaksiyon) ile birleşik cephe olmaz."

Hitler'in iktidara geldiği 30 Ocak 1933 günü KPD yeniden, faşizme karşı mücadelede birleşik cepheyi kurmak ve genel grev yapmak önerisiyle Sosyal-Demokrat Partiye ve reformist sendikalara başvurdu.

Sosyal-demokrasi önderliği bu öneriye 31 Ocak'ta "Vorwäts"de şu kelimelerle cevap verdi:

> "Şimdiki gibi zamanlarda koşullar ve taktik çok hızlı değişir. Bugün genel grev yapmak, işçi sınıfının cephanesini boş yere harcamak demektir. İşçi sınıfının tüm düşmanlarının birleşmesine karşı sadece tek cevap vardır: işçi sınıfının birleşmesi! Olan olmuştur. Yeni bir mücadele dönemi başlamıştır... Bu yüzden dalaşmalara, özel parolalara ve özel eylemlere gerek yoktur. Sahte birleşik cephe manevraları değil, bilakis işçi sınıfının gerçek birliği..."

Tek tek ülkelerde proletaryanın birleşik mücadele cephesini sabote etme politikası, II. Enternasyonal tarafından aynı demagojik bahanelerle ve sosyal-demokrat ve komünist partiler arasındaki "saldırmazlık antlaşması" çağrılarının yardımıyla örgütlendi ve gerekçelendirildi.

***

Hitler'in iktidara gelişiyle birlikte, birleşik cepheyi kurma uğruna mücadele yeni bir aşamaya girdi. Komünist Enternasyonal 5 Mart 1933'de bir çağrı yayınladı, orada şöyle deniyordu:

> "Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesi, Alman işçi sınıfına saldıran, dünya gericiliğinin bütün güçlerini zincirlerinden boşandıran faşizm karşısında tüm Komünist Partilerden, sosyal-demokrat işçilerle birleşik mücadele cephesinin kurulması için sosyal-demokrat partiler aracılığıyla bir kez daha girişim yapmaları talebinde bulunur. Bu öneriyi KEYK, sınıf mücadelesi temeli üzerinde işçi sınıfının birleşik cephesinin, sermayenin ve faşizmin sal-

dırısını geri püskürteceğine ve her türlü kapitalist sömürünün kaçınılmaz sonunun olağanüstü hızlandıracağına olan tam inancıyla yapmaktadır."

Komünist Partiler, KEYK'in bu önerisine uydular; somut mücadele talepleri temeli üzerinde sosyal-demokrat ve komünist partilerin eylem birliğini sağlamak için sosyal-demokrat partilerin yönetim kurullarına başvurdular.

Komünist Enternasyonal'in bu önemli siyasi adımı, Hitler'in iktidara gelmesinden sonra tüm uluslararası durumda meydana gelen dönüş üzerine kuruluydu. Bu dönüş ifadesini, uluslararası ilişkilerin şiddetlenmesinde, bir dizi ülkede sınıflar arasındaki güçler dengesinin değişmesinde ve Alman sosyal-demokrasisinin yıkılışı ve II. Enternasyonal'in artan kriziyle meydana gelmiş olan işçi hareketi içindeki kaymalarda buluyordu. Objektif durumdaki bu dönüş, uluslararası işçi sınıfının bilincini değişik ülkelerde aynı anda ve aynı biçimde etkilemedi. II. Enternasyonal bu zaman boyunca hâlâ, *sosyal-demokrat işçilerin ve reformist sendikalarda örgütlü işçilerin anında ve güçlü direnişine yol açmadan,* komünist partilerin faşizme karşı, sermayenin saldırısına karşı ve Alman faşizminin açık savaş hazırlıklarına karşı mücadele için birleşik cephe önerilerini geri çevirecek durumdaydı. Komintern'in 5 Mart tarihli çağrısına cevabında *II. Enternasyonal Sekretaryası* şöyle diyordu:

"Uluslararası temelde görüşmelere gösterilen bu hazırlığı, Komünist Enternasyonal'in çağrısında bulmak mümkün değildir. O, tek tek ülkelerde görüşmeler yapmayı tavsiye etmekle yetinmektedir. Tek tek ülkelerdeki bu tip görüşmeler, bizim bu zamana kadar ki tecrübelerimize göre, ne yazık ki komünistler tarafından kolayca manevra karakterine büründürülebilirler ve böylelikle durumun zehirlenmesine ve işçi hareketi içinde güvensizliğin azalması yerine artmasına yol açabilirler. Biz bu yüzden, SİE'ye [Sosyalist İşçi Enternasyonali/II. Enternasyonal —ÇN] bağlı partilerden, tek tek ülkelerde bu tip komünist önerileri ele almak için mümkün olduğunca Sosyalist İşçi

Enternasyonali Yürütme Komitesi Komintern'in yeni platformuna tavır takınıncaya kadar beklemeye çağırmayı görevimiz biliyoruz."

II. Enternasyonal Yürütme Komitesi 18 Mart'ta biraraya geldi, fakat başka bir tavır takınmadı, bilakis Sekratarya'nın cevabını tasvip etti. SİE Yürütme Komitesi'nin kararında tekrar, ancak iki Enternasyonal arasındaki görüşmelerin bir anlaşmaya götürülebileceği vurgulandı, ve bu yüzden;

"Sosyalist İşçi Enternasyonal'i, Enternasyonal ile etkili bir temas hiçbir olumlu sonuç vermediği sürece, kendine bağlı partilere her türlü özel görüşmelerden kaçınmalarını tavsiye eder."

II. Enternasyonal önderliğinin birleşik cepheye karşı menfi tavrı, Almanya'da faşist zaferin dış politikadaki etkileriyle teşvik edildi. II. Enternasyonal önderliği, Alman faşizmine karşı uluslararası bir "demokratik cephe"nin kurulması aldatmacasıyla işçi sınıfının kendi faşizmine karşı, kendi ülkesinde sermayenin saldırısına karşı doğrudan eylem birliğinden, aynı şekilde Alman faşizmine karşı kapsamlı uluslararası eylemlerden alıkoymayı başardı.

Komünist Partiler faşizme karşı mücadele için birleşik cephe önerileriyle başvurdukları II. Enternasyonal'in tüm seksiyonları, değişik biçimde menfi cevaplar verdiler. Labour Party, [İngiliz İşçi Partisi —YN] işçilere faşist diktatörlüğe olduğu gibi komünist diktatörlüğe de karşı mücadele çağrısı yapmakla yetindi. Çekoslovakya'daki sosyal-demokrat partiler, birleşik cephe görüşmelerinin başlaması için Çekoslovakya Komünist Partisi'nin burjuva demokrasisi temeline gelmesini önşart koştular. Avusturya Sosyal-Demokrat Partisi red tavrını, proleter birleşik cephenin ancak uluslararası ölçekte gerçekleştirilebileceğiyle gerekçelendirdi. Danimarka sosyal-demokrasisi cevabında şöyle dedi:

"Sosyal-Demokrat Partinin Yürütme Kurulu, Danimarkalı işçilere ve onların örgütlerine, kendilerini kötü yolda kullandırtmama, bilakis tersine bu yeni kötü maskelenmiş bölücü girişimi reddetme çağrısı yapmak zorundadır." ("Social-Demokraten", 26 Mart 1933.)

II. Enternasyonal'in diğer seksiyonları da, örneğin Fransız Sosyalist Partisi, birleşik cephenin önce uluslararası ölçekte yaratılmak zorunda olduğu gerekçesine dayandılar.

Birleşik cephe sorununu yeniden tartışan Ağustos 1933'teki II. Enternasyonal'in Paris Konferansı, SİE Yürütme Komitesi'nin daha Mart'taki oturumunda savunulan reddedici tavrı korudu. Konferansın çağrısında şöyle deniyor:

"Tarihteki tecrübeler yüzünden işçi sınıfı içindeki bölünmenin devam etmesi haklı çıkarılamaz. Bu yüzden SİE, uluslararası birliğe değil, bilakis sadece işçi sınıfı içindeki kavgaya hizmet eden tüm birleşik cephe manevralarını reddeder; bununla birlikte o, işçi sınıfının parçalanmış güçlerini yeniden birleştirmek için elinden gelen herşeyi yapacağına olan tam inancı yeniden ilan eder."

Komünist partiler hâlâ , ifadesini tek tek ülkelerde birleşik cephenin kurulmasının yasaklanmasında bulan II. Enternasyonal'in sabotajını kıracak durumda değillerdi. 30 Ocak 1933'ten sonra bazı komünist partilerin belli bölümlerinde ortaya çıkan yenilgi ruh halleri de, birleşik cepheyi oluşturmak için başarılı mücadeleyi zorlaştırdılar. Çekosyovakya'da *Guttmann* parti çizgisinin karşısına kendi oportünist, bozguncu çizgisini koydu. Almanya'da *Remmele* ve *Neumann*, "faşizm çağı" üzerine, "faşistleşme sürecinin zorunluluğu" vb. üzerine özü itibariyle sosyal-demokrat teoriler savundular. Bir dizi komünsit partisinde "sol" maske altında ortaya çıkan ve işçileri faşist tehlikeye karşı harekete geçmekten alıkoyan faşizm ile burjuva demokrasisinin eşitlenmesi de bir diğer oportünist eğilimdi.

Devrimden önceki tüm dönem boyunca kitlelerin harekete geçirilmesinin temel aracı olarak birleşik cephe taktiğinin önemini anlamama da bir başka engelldi.

KEYK XIII. Plenumu, tek tek komünist partilerde ortaya çıkan bu hata ve eksiklikleri mahkum etti ve tek tek ülkelerin koşullarına uygun olarak birleşik mücadele cephesinin kurulması uğruna güçlü mücadele için somut direktifler verdi.

Bir yandan çeşitli ülkelerde faşizmin artan saldırıları ve öte yandan Hitler Almanya'sına karşı II. ve Amsterdam Enternasyonali'nin şatafatla ilan edilen mal boykotunun pratikteki başarısızlığı, sosyal-demokrat işçilere, Hitler'e karşı uluslararası mücadelenin ancak her bir ülkede işçilerin birleşik mücadele cephesi temeli üzerinde kendi faşizmlerine karşı, kendi burjuvalarına karşı yürütebileceği şeklindeki komünist iddianın doğruluğunu ispatladı.

Muazzam bir etki bırakan ve uluslararası işçi sınıfı içinde birleşik cephe lehine bir hissiyat değişikliğine yol açan en önemli faktörlerden birisi de Leipzig davası ve bu davada Dimitrov yoldaşın kahraman ve devrimci onur dolu davranışıydı. Dimitrov yoldaşı savunmak üzere sadece komünist örgütler değil, bilakis sosyal-demokrat parti ve reformist sendikalar içindeki işçiler de ortaya çıktılar, böylece faşizme karşı mücadelenin muazzam, gerçek bir birleşik cephesi oluştu.

Geniş işçi kitlelerinin hissiyatında değişikliğe yol açan bir diğer önemli faktör, 1934 Şubat günlerinde Avusturya sosyal-demokrasisinde yaşanan çöküştü. Burada çöken sadece, "işçi sınıfının fedakârlıkları olmadan sosyalizmi inşa etmenin batılı yöntemi"ni bulmakla övünen bir sosyal-demokrat parti değildi; tam da, eylem birliği için komünist partisinin bütün önerilerine, proletaryanın birliğini kendisinin canlandırdığı şeklinde cevap veren sosyal-demokrat partinin çökmesi gerçeği, "büyük ve muazzam bir sosyal-demokrat partinin" birliğinin henüz işçi hareketinin birliği anlamına gelmediğini gözle görülür bir şekilde ispatladı. Avusturya Sosyal-Demokrat Partisi'nin çökü-

şü, tüm dünya işçi sınıfına, II. Enternasyonal içindeki krizin daha da derinleştiğini gösterdi ve birleşik cephe taktiğinin muazzam önemini daha da ispatladı.

Fransa'daki Şubat olayları, birleşik cephe uğruna mücadelenin yayılmasında büyük bir rol onadı. FKP, *Fransız ve herşeyden önce Paris proletaryasının anti-faşist mücadelesinde önderliği ele geçirmeyi* başardı. Bu mücadele partiye önemli başarılar kazandırdı ve işçilerin devrimci birleşik cephede biraraya geldiklerinde nasıl muazzam bir güç oluşturduklarını gösterdi.

İngiltere Komünist Partisi ve Komünist Gençlik Birliği, ILP (Bağımsız İşçi Partisi) ve ILP Gençlik Birliği'yle birleşik cephe kurmak için ısrarlı bir mücadele yürüttü.

İngiltere Komünist Partisi, birleşik cephe kurma mücadelesinde, sadece ILP ile anlaşmalar şeklinde değil, bilakis sendika ve Labour Party üyelerinin de katıldığı mücadele eylemleri örgütlemekte de bir dizi önemli başarı kazandı. Bu ortak eylemler, faşist Mosley çetelerinin provokasyonlara karşı ve hükümetin faşistleştirilmesine (İsyan Yasası, İşsizlikYasası vb.) karşı yönelmişlerdi. Labour Paty önderliğinin yasağına rağmen birçok durumda onbinlerce işçi Komünist Partinin çağrısına uydu. İngiltere Komünist Partisi, yerel seçim kampanyası sırasında birleşik cephe için yürüttüğü ısrarlı mücadele sayesinde bir dizi başarı daha kazandı.

Avusturya ve Fransa'daki Şubat olaylarından sonra bir dizi ülkede birleşik cephe uğruna yeni bir kampanya dalgası yükseldi. Bu durumda Mayıs ve Haziran 1934'de bir dizi komünist partinin merkez komitesi ve Kızıl Sendikaların merkezleri; *Alman faşizminin yeni terör yasalarına karşı* (sözümona Halk Mahkemesi üzerine yasa vb.) *Thälmann'ın ve zindanlardaki tüm Alman ve Avusturyalı anti-faşistlerin kurtarılması için ortak kitle toplantıları, gösteriler vb. örgütlemek* önerisiyle sosyal-demokrat partilerin ve reformist sendikaların yönetici organlarına başvurdular. Bu önerilerin gerçekleştirilmesi uğruna

mücadeleyle birlikte komünist partiler, eylem birliği uğruna mücadelenin yeni bir aşamasını başlattılar.

İskandinav ülkeleri, İsviçre, Çekoslovakya ve ABD'de sosyal-demokrat önderler, komünist partilerin önerilerini kaba bir şekilde reddettiler. Sosyal-demokrat partilerin yönetimleri tarafından önerilerinin şiddetle reddedilmesine rağmen, İsviçre ve Çekoslovakya Komünist Partilerinin eylem birliği uğruna yürüttükleri çetin ve sürekli mücadele, bu Komünist Partilerin çalışmasını yeni bir aşamaya çıkardı; onların sistematik mücadelesi, sosyal-demokrat örgütlerin alt kademeleriyle ve reformist sendikaların yerel yönetimleriyle anlaşmalar yapılmasını sağladı ve *hem sosyal-demokrasiyi hem de reformist sendikaların yönetimlerini eylem birliğinin üzerine kamuoyuna tartışmaya zorladı.*

Fransa Komünist Partisi, eylem birliğinin gerçekleştirilmesinde önemli başarılar elde etti. Sosyalist Parti'nin merkez yönetiminin eylem birliğine karşı yönelen sabotaj çabaları kitlelerin baskısıyla kırıldı. Sosyalist ve Komünist Parti'nin Paris örgütleri arasında bir anlaşma imzalanmasından sonra 2 Temmuz'da Paris'te, Thälmann'ın kurtarılması için hem Komünist Parti'nin hem de Sosyalist Partinin temsilcilerinin konuşma yaptıkları, 24.000'den fazla insanın katıldığı iki kitle mitingi yapıldı. Fransa'da birleşik cephe uğruna mücadele, 27 Temmuz 1934'te imzalanan, her iki partinin de kendilerini, emperyalist savaşa karşı, faşizme karşı ve sıkıyönetimlere karşı ortak mücadele ile yükümlendirdikleri antlaşmayla önemli bir sonuç daha verdi.

Avusturya'da da Komünist Partisi, işçi hareketinin birliği uğruna mücadelesinde önemli bir başarı kazandı. Avusturya'daki Komünist Partisi Merkez Komitesi ve Devrimci Sosyalistler Merkez Komitesi, 19 Haziran 1934'te ortak bir çağrıyla 1 Ağustos anti-savaş günü dolayısıyla işçi sınıfına şu sloganlar altında seslendiler: Her türlü emperyalist savaşa karşı! Sovyetler Birliği'ni savunmak için! Proleter tutukluları kurtarmak için!

Cellat rejimini devirmek için! İşçi sınıfının devrimci diktatörlüğü için! İki parti de kendilerini, *proletaryanın devrimci diktatörlüğünü kurmak için ortak mücadele etmek*le yükümlendirdiler.

***

Ekim 1934'de İspanyol işçi sınıfının kahraman silahlı mücadelesiyle, uluslararası ölçekte birleşik cephenin kurulması için mücadelenin yeni bir aşaması başladı.

Bizzat İspanya'da sosyalistler, komünislerle birleşik cepheyi birçok kez reddettiler. İlk kez 1934 sonbaharındaki yeni devrimci atılım, sosyal-demokrat önderleri işçi kitlelerinin birleşik cephe isteklerine uyarak taviz vermeye zorladı. Eylül'de İspanya Komünist Partisi Merkez Komitesi Plenumu, İşçi İttifakı'na (Alianca Obrera) girme kararı aldı ve Partiye, bu ittifakı birleşik cephenin bir mücadele organı haline dönüştürme görevi verdi. Komünist Partisi, birleşik cephe hareketine büyük bir atılım kazandırmayı ve Eylül'de birçok yerde silahlı mücadeleler patlak verdiğinde, özelikle de Asturya'da, bu mücadelelerin başına geçmeyi başardı.

Gericiligin silahlı güçlerine karşı İspanyol işçilerinin birkaç hafta süren çarpışmaları, tüm işçi hareketi için uluslararası çapta önemli bir dersti. Asturya'nın şanlı maden işçilerine karşı monarşist-faşist karşı-devrimin hırsı, vakit geçirmesizin uluslararası işçi hareketinin dayanışma eylemlerini derhal gerekli kılmıştı.

Hem Amsterdam Sendikalar Enternasyonali, hem de o zamanlar Southport'ta toplantı halinde bulunan İngiliz İşçi Partisi'nin kongresi, İspanyol proletaryası için sempati gösterilerinde bulundular, ama bunlar platonik sempati kelimelerinin ötesine geçmedi. Lafların ardından eylem gelmedi.

KEYK derhal, "hem savaşan İspanol proletaryasını desteklemek, hem de diğer kapitalist ülkelerin hükümetleri tarafından Lerroux hükümetinin desteklenmesine karşı mücadele için

derhal ortak eylemler" düzenlemek önerisiyle II. Enternasyonal önderlerine başvurdu. Tüm uluslararası proletaryanın gerekli ortak eylemini derhal pratiğe geçirmek için KEYK, somut patformda hiçir önkoşul koymadan en minimal ve en acil taleplerle yetindi. KEYK teklifinde şunları şunları önerdi: vakit geçirmeksizin ortaklaşa halk mitinglerinin ve gösterilerinin örgütlenmesi; Lerroux hükümetini desteklemek için yapılan silah ve asker sevkiyatının birlikte engellemesi önerisiyle uluslararası sendika örgütlerine ortak başvuru; İspanya'da devrimci proleterlerin barbarca yok edimesini protesto etmek üzere parlamentoların olağanüstü toplantıya çağrılması için sosyalist ve komünist partilerin ortak tavır koyması; savaşa İspanyol proletaryası için ve monarşist-faşist takibatların kurbanları için derhal maddi yardımın örgütlenmesi.

KEYK adına Cachin ve Thorez yoldaşların 15 Ekim 1934'de Brüksel'deki bir görüşmede II. Enternasyonal'in temsilcileri Vandervelde ve Adler'e ilettikleri bu acil önerilere, onlar kaçamaklarla cevap verdiler.

Daha Brüksel görüşmesinden önce, II. Enternasyonal'in idare komisyonu bir çağrısında şöyle diyordu:

> "Son on yılın trajik öyküsünden sonra işçi sınıfının ortak uluslararası eylemlerinin örgütlenmesi zor bir sorundur, SİE'nin Kasım toplantısının gündeminde olan bir sorundur. Fransa'daki deneyim, ortak bir eylemin başarıya ulaşmasını güvence altına almak için çok zaman alan görüşmelerin gerekli olduğunu öğretti. Ve tek tek ülkelerin büyük farklılığı yüzünden uluslararası alanda zorluklar daha da büyüktür."

Böylelikle daha bu çağrıda, Keyk'in birleşik cephe teklifine II. Enternasyonal'in reddedici cevabı önceden verilmiş oldu. Ancak daha kararlı ortak eylemler talep eden sosyal-demokrat işçilerin baskısı altındadır ki ve bazı ülkelerde daha önceden birleşik cephenin kurulmasının başarılmış olmasını dikkate alarak SİE yönetimi, komünist öneriyi açıktan açığa reddetmeye

cesaret edemedi, ve kesin cevabını Kasım 1934'de Yürütme Komitesi'nin toplantıya çağrılmasına kadar uzattı.

II. Enternasyonal'in Kasım ortasında Paris'te toplanan Yürütme Komitesi, KEYK'in birleşik cephe önerisi üzerine şiddetli tartışmalar yürüttü. 17 Kasım'da kabul edilen karar, İspanyol proletaryasını savunmak üzere eylem birliğine dair tek kelime içermiyordu; II. Enternasyonal, KEYK'in uluslararası eylem birliği önerisini fiilen reddetti, ama aynı zamanda seksiyonlarına koyduğu komünistlerle bireşik cephe anlaşmaları yapma yasağını kaldırmak zorunda kaldı. O böylelikle halihazırda Fransa, İspanya, Saar bölgesi ve Avusturya'da sadece fiilen değil, bilais sosyal-demokrat partiler ile komünist partiler arasında eylem birliğine dair resmi anlaşmalarla zaten yarılmış olan bir yasağı kaldırdı.

Komünist Enternasyonal, Hitler'in iktidara gelmesinden sonra 5 Mart 1933'te, birleşik cephe uğruna mücadeleyi tüm kararlılıkla güçlendirme çağrısını yaptığında, II. Enternasyonal'in yanıtı, tüm seksiyonlarına komünistlerle tek tek ülkeler çerçevesinde eylem birliği anlaşmaları yapmalarını yasaklamak olmuştu. Ne var ki II. Enternasyonal, ortaklaşa mücadele eden komünist ve sosyal-demokrat işçilerin mücadeleye kararlılıkları karşısında ve Komintern ve seksiyonlarının mücadelede eylem birliğini tüm araçlarla gerçekleştirme inatlı iradesi karşısında geri adım atmak zorunda kaldı. Böylece, uluslararası eylem birliğine karşı yönelen SİE Yürütme Komitesi'nin Kasım kararı yine de, tek tek ülkelerde zaten gerçekleştirmiş olan eylem birliğininin bir ilk başarısını oluşturuyordu. Bu kararla, II. Enternasyonal'in bir dizi seksiyonunun, işçi kitlelerinin eylem birliğini parçalamak için severek ileriye sürdükleri rahat bir bahane düşmüş oldu. Aynı zamanda ama bu karar II. Enternasyonal'in tek tek seksiyonları arasındaki çelişkilerin keskinleşmesine yol açtı, çünkü şimdi bunların eli serbest bırakılmıştı. II. Enternasyonal'in krizi böylelikle o güne kadar olduğundan daha açık bir şekilde su yüzüne çıktı.

İki süreç cereyan ediyor. Bir yanda İsveç, Danimarka ve Norveç sosyal-demokrasisi, hakeza Çekoslovakya ve Belçika sosyal-demokrasisi, burjuva devletlerin hükümetlerinde bulunuyor; İngiliz İşçi Partisi buna hazırlanıyor, ve Hollanda'da sosyal-demokrasi, hükümete katılmasını mümkün kılmak için elinden geleni yapıyor. Polonya, Macaristan ve Romanya'da sosyal-demokrasinin liderleri birleşik cepheye karşı çıkıyorlar. SPD Parti Başkanlığı, burjuvaziyle ve Reichwehr generalleriyle gelecekte bir işbirliği fırsatını elden kaçırmamak için komünistlerle eylem birliğine bütün araçlarla karşı çıkıyor.

Öte yandan kendi ülkelerindeki kitlelerin baskısı altında Fransız, İspanyol, İtalyan ve II. Enternasyonal'in daha bir dizi seksiyonu, SİE Yürütme Komitesi çoğunluğu tarafından birleşik cephenin reddedilmesiyle eşzamanlı olarak, kendilerinin birleşik cepheden yana olduklarını açıkladıkları bir *özel açıklama* ile ortaya çıkmak zorunda gördüler kendilerini. II. Enternasyonal'in krizinin keskinleşmesi, ifadesini çeşitli seksiyonlarının liderlerinin bu çelişkili davranışında açık bir şekilde buldu.

Kitlelerin baskısı henüz, çoğu ülkelerde birleşik cephenin kurulmasına karşı sosyal-demokrat parti önderlerinin direnişini kırmaya şimdilik yetmedi. Fakat kitlelerin artan mücadele birliği, keza komünist partilerin sosyal-demokrat parti önderlileriyle yaptıkları tek tek anlaşmalar, birleşik cephe taktiğinin, parti mensubiyetine bakmaksızın tüm işçilerin yekpare sınıf cephesine katılmak için gerçekten doğru araç olduğunu gösteriyor.

Sosyal-demokrat partilerle yaptıkları tüm anlaşmalarda komünist partiler, anlaşma ve ortak eylem sınırları dışındaki tam bağımsızlıklarını, siyasi faaliyetlerdeki, ajitasyon ve propaganda faaliyetlerindeki özgürlüklerini daima vurguladılar.

Komünist partiler, birleşik cephenin kendileri için bir manevra olmayıp, bilakis ortak sınıf düşmanına karşı proletaryanın çıkarlarını savunmak için ortak mücadeleyi örgütlemenin bir aracı olduğunu daima ilan ettiler. Onlar, birleşik cephenin

kurulmasıyla bertaraf edilemeyecek olan, sosyal-demokrasiye karşı ilkesel tam karşıtlıklarını daima açıkça vurguladılar. Reformizm ile komünizm arasındaki karşıtlık "orta çizgide" yapılan bir uzlaşmayla bertaraf edilemez, bu karşıtlık ancak kitleler kendi pratik deneyimleri temelinde o taktiğin mi, bu taktiğin mi doğru olduğuna kendileri kanaat getirdiklerinde çözülebilir. Komünistler, devrimci taktiklerinin doğru taktik olduğundan emindirler, ve tam da bu yüzden onlar, işçi sınıfını burjuvaziye sınıf işbirliği reformist taktiğinin değil, bilakis ancak devrimci taktiğin, ancak proletaryanın burjuvaziye karşı kararlı uzlaşmaz mücadelesinin onu iktidarı ele geçirmeye ve sosyalizmin zaferine götürebileceğine pratikte ikna edecek olan eylem birliğinden yanadırlar.

4— FAŞİZME KARŞI MÜCADELE

Burjuvazinin, krizden kapitalist bir çıkış yolu bulmak, emperyalist savaşın hazırlığını güvence altına almak ve gelecekteki savaşın cephe gerisini sağlamlaştırmak için gösterdiği çabalar, rapor dönemi içinde sermayenin işçi sınıfına ve tüm emekçi katmanlara karşı şiddetli saldırısına ve kapitalist ülkelerde yeni bir faşistleşme dalgasına sebep oldu.

Komünist Enternasyonal'in VI. Dünya Kongresi, bu yeni faşist dalganın, kapitalizmin görece istikrarın sarsılmasıyla bağıntı içinde, devrimci hareketin atılımı ve yeni emperyalist savaşın hazırlığıyla bağıntı içinde ortaya çıkacağını öngördü. Faşizmin ve özellikle burjuva devletin faşistleşmesinin temel sorunları. İtalya, Macaristan, Polonya, Bulgaristan vb. yerlerdei faşist karşı-devrimin dersleri temelinde Komintern Programında ilkesel olarak açıklığa kavuşturuldu. Faşizmin sınıfsal karakterinin ve perspektiflerinin değerlendirilmesine sosyal-demokratlar karşı çıktılar ve Komintern tarafından faşizmin, tekelci sermayenin açık diktatörlüğü olarak karakterize edilmesini çürütmeye çalıştılar. Bunu yaparken onlar, Komintern saflarındaki sağ ve "sol" oportünistler tarafından desteklendi. Faşiz-

min esas olarak küçük-burjuva kitle hareketine dayandığına atıfta bulunarak sosyal-demokratlar ve Komintern saflarındaki oportünistler, faşizmin sınıf karakteri sorunu ile faşist kitle hareketinin sınıfsal bileşimi sorununu birbirine karıştırdılar. Hem sağ hem "sol" oportünistler, faşist diktatörlüğün Bonapartizmin bir tekrarı olduğunu ispatlamaya çalıştılar. Faşist diktatörlüğü burjuvazinin doğrudan diktatörlüğü olarak karakterize eden Komintern Programının tersine onlar, faşizmi sermayenin "dolaylı" diktatörlüğü olarak gösterdiler. Bu görüşe göre faşist devlet iktidarı, güya "burjuvazi de dahil bütün sınıfları" kendine tabi kılarmış. Bu, faşizmin sınıf karakteri sorununda sosyal-demokrat önderlerin çoğunun da takındığı tavrın tam aynısıydı.

İşçi yığınlarını, Komünist Enternasyonal'i ve onun seksiyonlarını, faşizmin doğru değerlendirilmesi ve onunla mücadelenin doğru taktiğinden saptırmak için yapılan bir başka çaba da, burjuvazinin bir iktidar biçiminin —burjuva demokrasisi—, burjuvazinin diğer iktidar biçimiyle —faşist diktatörlük— ilkesel olarak karşı karşıya konulmasıydı. Komintern'in bazı seksiyonlarında, kaptalist toplumun sosyalizme doğru gelişmesinde faşizmin zorunlu bir aşama olduğu ve proletarya diktatörlüğünün yerine geçebileceği şeklinde görüşler ortaya çıktı.

Komintern ve onun organları tarafından yapılan faşizmin Marksist-Leninist tahlilinin karşısına çıkarılan tüm bu teorilerin ortak yanı, faşist devlet iktidarını sınıflar üstüne çıkarmak ve onun sadece proletaryayı ve emekçilerin sömürülen tabakalarını değil, bilakis burjuvaziyi de ezdiği ve iktidardan mahrum bıraktığını iddia etmekti.

Komünist Entenasyonal'in ideolojik ve siyasi mücadelesi, bu teorilere ve onların taktik sorunlarına karşı, pasifliğe ve faşist saldırının gerisinde kalmaya karşı yöneldi. VI. Dünya Kongresi'nden beri KEYK, sürekli olarak faşizmin, burjuvazinin açık, doğrudan diktatörlüğü olduğunu vurguladı. Fakat faşist diktatörlük tüm ülkelerde burjuva diktatörlüğünün kaçınılmaz bir aşaması kesilikle değildir. Sosyal-demokrat önderlerin,

faşizmin tarihte yeni bir dönemi, bir "karşı-devrim çağını" açtığı iddiası doğru değildir ve objektif olarak tekelci sermayenin faşist saldırısı karşısında proletaryayı silahsızladırmaktan başka bir amaca sahip değildir.

Faşist saldırı en güçlü biçimde, kapitalizmin genel krizinin en derin biçimde etki gösterdiği ve bu yüzden dünya iktisadi krizinden en ağır biçimde etkilenen ülkelerde (Almanya, Avusturya, Baltık ülkeleri, Balkan ülkeleri vb.) yayıldı. Bununla birlikte savaş sonrası krizin üçüncü döneminin seyri içinde "galip ülkelerde" (Çekoslavakya, Fransa, İngiltere vb.) de faşist hareketler ortaya çıktı ve dünya iktisadi krizi en dip noktasına eriştiğinde özellikle güçlendiler. İktisadi krizin şiddetlenmesiyle, doğrudan savaş hazırlığıyla ve Mançurya'da savaşın başlangıcıyla bağıntı içinde, Japonya'da da geniş bir faşist hareket gelişti. Almaya'da, Avustuya'da, Letonya'da faşizmin iktidara gelmesi değişik biçimlerde gerçekleşti; diğer ülkelerde (Finlandiya, Bulgaristan, Yugoslavya vb.), faşist güçlerin yeniden gruplaşması ve faşist iktidar aygıtının belli bir biçimde değiştirilmesi gerçekleşti.

Faşizmin tüm gelişmesi —özellikle Hitler hükümetinin iki yılı, Almanya'da 30 Haziran ve Avusturya'da 25 Temmuz—, Komünist Enternasyonal'in faşizmin sınıf karakterine ilişki iddiaların ve kapitalizmin genel kriziyle bağıntı içinde burjuvazinin önünde duran problemlerin burjuva devletin faşistleştirilmesiyle çözülemeyeceği şeklinde öngörünün aynı şekilde doğru olduğunu gösterdi. Sosyal-demokrasinin faşizmin karşısındaki pozisyonunun değerlendirilmesi, onun rolünün burjuva demokrasisinin faşist diktatörlüğe dönüşümünün yol hazırlayıcısı olarak değerlendirilmesi, özellikle Almanya'daki ve Avusturya'daki olaylar tarafından onaylandı.

Faşizmin yığınları kazanma ve işçi hareketine karşı mücadeledeki taktiği, rapor dönemi içerisinde Almanya'da özel bir

açıklıkla ortaya çıktı. Bu yüzden bu zaman içinde faşizme karşı mücadelenin somut taktik sorunları da ilk planda Alman tecrübesinin temeli üzerinde koyuldu.

1928 Mayıs seçimlerindeki yenilgisinden sonra Nasyonal-Sosyalist Parti'nin ilk başarılı eylemi, 1929 yılında Hugenberg tarafından örgütlenen Young Planı'na karşı referanduma ve halk oylamasına katılmasıydı. Bu kampanya, faşist hareketin ulusal demagojisiyle kent ve kır küçük-burjuvaları arasında kök saldığı ve "Almanya'nın ulusal kurtuluşu için mücadelenin" temsilcisi olarak geniş bir popülarite kazandığını gösterdi. Aynı zamanda, bir bölümü çaresiz işsiz emekçiler arasında toplanmış olan ve çoğunlukla gönüllü kıtası reislerinin ve eski Wilhelm subaylarının yönetimi altında bulunan, nasyonal-sosyalist saldırı birliklerinin terör dalgası geniş boyutlar kazandı.

Almanya Komünist Partisi, Alman Milliyetçileri'nin ve Nasyonal-Sosyalistler'in Young Planı'na karşı eylemlerine, başlangıçta çok beceriksiz ve sekter bir biçimde reaksiyon gösterdi. Berlin'de yayınlana "Kızıl Bayrak", Young Planı'na karşı oy verilmesini isteyen Alman Milliyetçileri'nin ve Nasyonal-Sosyalistlerin çağrısına cevap olarak: "Faşistleri nerede görürseniz vurun" sloganını attı. Bu slogan KPD Merkez Komitesi tarafından derhal geri çekilmesine rağmen, bu bazı parti örgütlerinde, Almanya'da faşist bir kitle hareketi için varolan imkanların, aynı şekilde ulusal sorunun öneminin ve faşist demagojiye karşı ideolojik mücadelenin gerekliliğinin küçümsendiğini gösterdi. Parti özellikle, nasyonal-sosyalizmin maskesini düşürme, onun hiçbir bakımdan sosyalizm olmadığını, bilakis kriz tarafından ümitsizliğe düşürülen emekçilerin ve küçük-burjuvaların antikapitalist hissiyatından demagojik bir şekilde yararlandığını ispatlama gerekliliğini küçümsedi. Bu hata ve eksiklikler ancak halk oylamasından sonra düzeltildi.

KPD yönetimi tarafından yayınlanan sosyal ve ulusal kurtuluş programı, yığınlar arasında geniş bir etki uyandırdı. Aynı zamanda Parti yönetimi, sosyal-demokrat İçişleri Bakanı Seve-

ring tarafından yasaklanmasına rağmen proleter özsavunma organı Kızıl Cephe Savaşçıları Birliği'ni, faşist teröre karşı gerçek bir mücadele silahı yapmak için önlemler aldı.

Buna rağmen Partinin bazı kesimlerinde faşist hareketin küçümsenmesi hâlâ varolmaya devam etti, ve bu ifadesini, Brüning hükümetinin açık faşist diktatörlük olarak tanımladığı ve böylelikle bir zaman için Partinin dikkatinin Nasyonal-Sosyalizm şahsında gerçek faşist tehlikeden saptırıldığı "Kızıl Bayrak"ın Aralık 1930'daki açıklamalarında buldu. KPD Merkez Komitesi, KEYK'in yardımıyla bu hatayı düzeltti, ve 1931'den itibaren Parti ve basını, Nasyonal-Sosyalistlere karşı mücadeleye konsantre oldu.

Bu zamandan itibaren Almanya Komünist Partisi, ajitasyonunda, Nasyonal-Sosyalistlerin "işçi politikası"nı enerjik şekilde teşhir etti. İktidarı almadan önce ve aldıktan sonra Hitler partisinin işçi sınıfının tayin edici katmaları arasında sözü edilecek bir etki kazanamaması durumu, büyük ölçüde KPD'nin ajitasyonunun sonucudur. Ne var ki Parti, sosyal ve ulusal kurtuluş programını kitleler arasına Nasyonal-Sosyalistlerin işçi düşmanlığını teşhir ettiği ölçüde taşımayı başaramadı. Bunun sonucunda Parti, işsizlerin sosyal-demokrat politikadan hayal kırıklığına uğrayan kesimlerinin, özellikle gençliğin bazı katmanlarının ve kent ve kır küçük-burjuvazisinin faşizm kampına geçmelerini engelleyemedi.

Parti köylülere yardım programını yayınladı, ama bunun geniş köylü yığınlarına ulaşmasını sağlayamadı. Sosyal-demokrasinin işçi sınıfını bölmesi proletaryanın mücadelesini önemli ölçüde zayıflattı ve böylece şehir küçük-burjuvazisini ve özellikle köylülüğü mücadeleye çekmesini engelledi. Bu yüzden onları burjuvaziden ve onun Nasyonal-Sosyalist ajanlarından koparma başarılamadı.

1931/32 yıllarında nazi terörünün artması, faşist saldırı karşısında Sosyal-Demokrat Parti ve reformist sendika önderlerinin geri çekilmesi, nasyonal-sosyalist hareketin Sosyal-De-

mokrat Parti ve reformist sendika önderleri tarafından, özellikle de sosyal-demokrat devlet fonksiyonerleri tarafından teşvik edilmesi, —öte yandan ise devrimci atılım dalgasının yükselmesi— pekçok sosyal-demokrat işçiye, faşizme karşı tek gücün Almanya Komünist Partisi olduğunu gösterdi.

Saldıran faşizme ve faşist saldırı birliklerinin terörüne karşı mücadelede Almanya Komünist Partisi, Alman işçi sınıfının birleşik cephesi taktiğini bu mücadelenin merkezî kaldıracı olarak gördü. Bu yüzden 1931'den beri birleşik cephe sorunu, faşizme karşı KPD'nin bütün mücadelesinin merkezinde durmaktadır. Bununla birlikte, işletmelerde ve sendikalardaki işçileri ortak mücadelede birleştirmek için yapılan bütün girişimler, sosyal-demokasinin ve reformist sendika bürokrasisinin sert direnişine çarptı. Buna rağmen Parti, 1932 Eylül ortasından Kasım ortasına kadar, Berlin taşıma işçilerinin muazzam grevinde ve 25 Ocak 1933'de Berlin proletaryasının Bülow Meydanı'ndaki gösterisinde doruğa ulaşan büyük bir gev hareketi geliştirmeyi başardı. Ne var ki Parti, ilk planda sosyal-demokrasinin direnişi sonucu, faşizme karşı genel bir grev hareketini başlatmayı başaramadı.

KEYK, Almanya Komünist Partisi'nin ve Alman proletaryasının mücadelesine sadece tavsiyelerle yardım etmekle kalmadı; daha Hitler iktidara gelmeden önce, Alman proletaryasına uluslararası desteği örgütledi. Hitler'in iktidara gelmesinden önce ve sonra Hitler faşizmine karşı işçi sınıfının enternasyonal düzeyde harekete geçirilmesi de keza sosyal-demokrat partilerin II. Enternasyonal'in direnişine çarptı. Alman sosyal-demokrasisinin önderleri Alman burjuvazisiyle işbirliğini sürdürme imkanını muhafaza etmek için ellerinden gelen herşeyi yaptıkları sırada, II. Enternasyonal ve Amsterdam Enternasyonali, Hitler Almanyası'nın mallarına karşı sözde boykot "ilan etti" ve tüm sosyal-demokrat basında Sovyetler Birliği'ne karşı bir kışkırtma kampanyası başlattı.

Alman proletaryasının Hitler diktatörlüğüne karşı onun önderliği altında kahramanca mücadele verdiği KPD Merkez Komitesi, bu mal boykotu "ilanı"na, boykotun gerçek anlamının kendi burjuvazisinin işlerini iyileştirmek olduğu gerekçesiyle karşı çıktı. "Boykot" ilanıyla sosyal-demokrat partiler, işçileri Alman faşizmine karşı gerçek mücadeleden alıkoymak ve kendi faşizmlerine karşı mücadeleden kaçmak istiyorlardı. KEYK'in ve tek tek komünist partilerin de basın organları, Alman ve kendi faşizmine karşı gerçek kitle mücadelesinden saptırmanın bir aracı olarak sözümona mal boykotunun gerçek karakterini teşhir ettiler. Bu savın doğruluğu, kendi burjuvazileri böyle bir ajitasyonu dış politik yön tayini nedenlerinden dolayı istenmeyen birşey olarak hiseder hissetmez, II. Enternasyonal ve Amsterdam Enternasyonali parti ve örgütlerinin mal boykotu için her türlü ajitasyonu durdurmalarıyla kısa zamanda ispatlandı. Bunun da ötesinde Danimarka ve İsveç'deki sosyal-demokrat hükümetler, komünist ve devrimci işçilerin aktif olarak katıldıkları anti-faşist komiteler tarafından örgütlenen gamalı haçlı [Hitler Almanyası'nın simgesi —ÇN] gemilerin boykot edilmesine karşı mücadele ettiler, bu boykota katılanları polis tarafından kovuşturdular ve örgütleyenleri mahkemeye verdiler.

Komünist Enternasyonal önderliği altında Alman faşizmine karşı uluslararası mücadele, Leipzig davası ve Dimitrov yoldaşın kurtarılması için mücadele ve aynı şekilde Thälmann yoldaşın ve zindanlardaki tüm diğer anti-faşistlerin kurtarılması için mücadele ile bağıntı içinde muazzam birleşik cephe kampanyasına yol açtı.

Dimitrov yoldaşın kahramanca tavrı, Reichstags yangını davasını komünizm ile faşizm arasında bir mücadele arenasına dönüştürdü. Dimitrov yoldaşın faşist mahkeme önündeki, aynı şekilde mahkeme önüne çıkan faşist başbuğlar önündeki, siyasi üstünlüğünün bilinciyle taşınan mükemmel tavrı, burjuva ve sosyal-demokrat basını, Dimitrov yoldaşın komünist dünya görüşünün tüm gücünü canlandırdığını kabul etmeye zorladı. Di-

mitrov yoldaşın tavrının kitleler içinde uyandırdığı hayranlık, sosyal-demokrat partileri, komünist önder Dimitrov'un korunması için geniş kitle eylemlerine karşı yeni bir direniş girişimi göstermekten uzaklaşmaya zorladı. Dimitrov yoldaşı kurtarma kampanyası, sadece işçileri değil, bilakis küçük-burjuvazinin, özellikle de ilerici aydınların geniş katmanlarını harekete geçirdi; bu kampanyaya, o zamana kadar komünist etkinin hiç uğramadığı örgütler bile katıldılar.

Leipzig davasından sonra uluslararası proletaryanın antifaşist mücadelesi, Alman işçi sınıfının önderi Ernst Thälmann yoldaşı ve hem Almanya ve hem de Avusturya'da zindanlardaki tüm anti-faşistleri kurtarma üzerinde yoğunlaştı. Başlarda bu kampanya, sosyal-demokrat parti yönetimlerinin oldukça güçlü direnişleriyle karşılaştı. Thälmann yoldaşın kurtarılması için hiçbir şey ifade etmeyen açıklamalarla aynı zamanda sosyal-demokrat basının bir bölümü, Thälmann yoldaşa karşı en pis saldırıları yöneltti. Thälmann yoldaşı ve zindanlarda çürüyen diğer anti-faşist savaşçıları kurtarma kampanyası, bir ajitasyon kampanyası çerçevesini çok aşmaktadır. O, sadece Alman faşizmine karşı değil, bilakis her ülkede faşizme karşı eylem birliğini yaratma mücadelesinin çıkış noktası haline geldi. Birçok ülkede, komünist ve sosyal-demokrat örgütlerin büyük ortak toplantıları ve gösterileri düzenlendi.

Avusturya Komünist Partisi, 1933 Mayıs'ındaki yasaklamasından sonra, varlığını ve mücadelesini sürdürmekle kalmayıp, illegalite içinde işçi sınıfıyla olan bağlarını korumayı ve sağlamlaştırmayı da başardı. Komünist Partisi, saflarındaki tek tek fonksiyonerlerin oportünist pasifliğine ve bozgunculuğa karşı başarıyla mücadele etti ve Avusturya işçilerinin tüm antifaşist eylemlerine aktif katıldı. 1934'deki Şubat çatışmalarında Avusturya Komünist Partisi, genel grev ve sovyet iktidarı için mücadele sloganını attı. Böylece silahlı mücadeleye büyük bir atılım kazandırdı ve ona gerçekten devrimci bir içerik vermeye çalıştı. Ne yazık ki bu çatışmalar sırasında Avusturya Komünist Partisi, sloganlarını gerçeğe dönüştürmek için henüz zayıftı.

Buna rağmen komünist örgütler ve onların üyeleri, Şubat çatışmaları sırasında Savunma Birlikçileriyle omuz omuza silahlı mücadele içinde yer aldılar ve yer yer silahlı mücadele operasyonlarını etkilemeyi başardılar. Avusturya proletaryasının Şubat yenilgisinden sonra Avusturya Komünist Partisi, Avusturya işçi sınıfının devrimci usurlarının ve özellikle Şubat savaşçılarının esas toplanma merkezi haline geldi. Bu, sadece burjuva demokrasisinin, reforizmin ve sosyal-demokrasinin iflası karşısında işçi sınıfının çoğunluğu içinde reformist ve demokratik hayallerin paramparça olması yüzünden değil, bilakis Şubat çatışmaları öncesi, sırası ve sonrasında Komünist Partinin taktiğinin doğruluğunun ispatlanması sayesinde, onun faşizme karşı mücadeledeki aktivitesi sayesinde gerçekleşti.

KEYK'in faşizm ve anti-faşist mücadeleye ilişkin tavrı, çağrılarında, özellikle 1 Mayıs, 1 Ağustos, 7 Kasım 1933 ile ilgili çağrılarında ifadesini buldu. Tüm plenum toplantılarında alınan kararlardan başka bu tavır, Heckert yoldaşın Almanya'daki olaylar üzerine Nisan 1933'teki raporuna ilişkin KEYK prezidyumunun kararında, bundan başka Dimitrov yoldaşın Avusturya işçilerine Açık Mektubu'nda (Nisan 1934) ve özellikle 5 Mart 1933 tarihli birleşik cephe çağrısında ve KEYK'in diğer dokümanlarında geliştirildi.

Anti-faşist mücadele, özellikle 1934 Şubat'ından sonra daha yüksek bir aşamaya ulaştı.

Fransa'da faşist örgütlerin ilerleyişi, tüm işçi sınıfının öyle güçlü bir protesto hareketine sebep oldu ki, anti-faşist mücadele 6—12 Şubat arasında Paris'te ve tüm ülkede tüm işçi hareketinin merkezi sorunu haline geldi. Tüm ülkedeki genel grev, Paris ve tüm önemli sanayi merkezlerindeki gösteriler gerçi Fransız mali sermayesinin sıkıyönetim hükümetini devirmeye yetmedi ama faşist kitle örgütlerini geri çekilmeye zorladı.

Toplantılarında ve kararlarında KEYK, komünist partilerin dikkatini faşizme karşı ideolojik mücadele zorunluluğuna,

aynı şekilde işçi sınıfının özsavunmasını örgütleme zorunluluğuna çekti. KEYK, kent ve kırdaki küçük-burjuva katmanlar arasındaki çalışma için de bir dizi direktifler hazırladı.

Yunanistan Komünist Partisi, işçi sınıfının geniş katmanlarını harekete geçirmeyi ve son olaylar sırasında kent-küçük burjuvazisinin ve köylülüğün bir bölümünü faşizme karşı mücadeleye çekmeyi başararak anti-faşist mücadelede büyük başarılar elde etti.

İsviçre Komünist Partisi, bir referandumda, işçi örgütlerinin köleleştirilmesini öngören bir kanun tasarısını düşürmeyi başardı.

Hollanda Komünist Partisi, Hollanda faşist hareketine karşı mücadelede büyük başarılar elde etti; sosyal-demokrat işçilerle ve yerel sosyal-demokratik ve reformist sendika örgütleriyle faşizme karşı birleşik cephe kurmayı başardı.

Polonya Komünist Partisi, Polonya faşizmine karşı enerjik bir mücadele yürütüyor.

Çekoslovakya'da Komünist Partisi de keza faşizme karşı mücadelede başarılar kaydetti.

İngiltere Komünist Partisi, Bağımsız İşçi Partisi'yle birlikte gösteriler sayesinde faşist Mosley hareketini savunmaya zorlamayı başardı.

1934 sonunda iktidarın Lerroux hükümetine geçmesiyle bağıntı içinde *İspanya*'nın devrimci proletaryası, faşist karşıdevrime karşı birleşik cephe içinde silahlı mücadele için ayaklandı. Sosyal-demokrat işçiler, Alianca Obrera vasıtasıyla gerçekleştirilen birleşik cephede komünistlerle birlikte ortak mücadeleye katıldılar. Bir dizi yerde mücadele, iktidar mücadelesine dönüştü. *Asturya*'nın devrimci maden işçileri Sovyet iktidarını kurmaya giriştiler. Anarşistlerin ihaneti, sosyal-demokrat önderlerin çoğunluğunun sabotajı ve sosyal-demokrasinin o za-

mana kadarki tüm politikası tarafından belirlenen proletaryanın ve köylülüğün yetersiz hazırlığı sonucu, İspanyol proletaryası geri çekilmeye zorlandı.

Komünist Entenasyonal, tüm ülkelerin emekçilerini, faşizmin en kanlı terörüne maruz kalan İpanyol proletaryasını desteklemeye çağırdı. Ortak yardım eylemleri önerisiyle II. Enternasyonal'e başvurdu. Ama II. Enternasyonal önderleri, bu öneriyi sabote ettiler, daha sonra da tamamen reddettiler.

Komünist partilerin anti-faşist mücadelesinin baş eksiği, faşizmin sınıf karakteri üzerine günlük, sert bir ideolojik ve ajitatif aydınatma çalışmasının olmaması, faşist çetelerin fiillerinin ve büyük sermayeyle bağlarının günü gününe teşhirinin olmamasıdır.

Komünist partiler ve onların örgütleri, aynı şekilde reformist sendika örgütlerindeki ve diğer kitle örgütlerindeki komünist fraksiyonlar, Temmuz 1933'te Paris'te yapılan Anti-faşist Kongreyi büyük bir aktiviteyle desteklediler. Bu Kongre, çeşitli ülkelerde muazam anti-faşist eylemler örgütlemenin çıkış noktası oldu, bu eylemlerde komünistler ve reformist ve diğer kitle örgütlerinin birçok fonksiyoneri, anti-faşist faaliyetlerini geliştiriyorlar.

Faşizme karşı mücadelenin birleşik cephesi, tam bir dizi ülkede (Fransa, İngiltere, İspanya, Avusturya vb.) emekçilerin geniş kitlelerini, özellikle erkek ve kadın işçileri bu mücadelenin içine çekti.

(Komünist Enternasyonal VII. Dünya Kongresi'ne Hazırlık Materyalleri, s. 44— 69)

KOMÜNİST ENTERNASYONAL YÜRÜTME KOMİTESİ'NİN FAALİYETİ ÜZERİNE HESAP VERME RAPORU

Wilhelm Pieck Yoldaşın Raporu

İkinci ve Üçüncü Oturum
Moskova, 26 Temmuz 1935

İki Gelişme Yolunun Tarihsel Sınanışı

Kadın ve erkek yoldaşlar! Komünist Enternasyonal VI. ve VII. Dünya Kongreleri arasında, emekçi kitlelerin kendilerini ezen ve sömürenlere karşı verdiği yedi zorlu ve kurban dolu mücadele yılı bulunmaktadır. Bu yedi yıl, tüm dünyada sınıflar arasındaki güç dengesinde büyük bir değişikliği beraberinde getirmiş ve proletaryaya son derece zengin devrimci deneyimler sağlamıştır.

VI. Dünya Kongremizin önünde şu tayin edici soru duruyordu: Uluslararası gelişme bizi nereye sürüklemektedir?

Bu soru, burjuva ekonomistleri ve politikacıları tarafından da sorulmuştu.

O sıralar, sanayi ve ticaretin savaş öncesi düzeyi aştığı ve

bir bahar yaşadığı, kapitalizmin görece ve kısmi stabilizasyonu dönemiydi.

Sosyal-demokratların uluslararası gelişimin perspektifi nedir sorusuna verdikleri yanıt neydi?

Kapitalizmin, yeniden bir miktar yoluna girmeyi başarmış, üretimin, teknik ve ticaretin artmış ve emperyalist güçler arasındaki ilişkilerin bütün bir uluslararası anlaşmalar sistemi tarafından düzenlenmiş olduğu dönemde, sosyal-demokrat önderler bundan, devrimler ve savaşlar çağının kapandığı, Bolşeviklerin teori ve pratiğinin iflas ettiği ve Sovyetler Birliği'nin uluslararası burjuvazi önünde teslim olmak ya da yok olup gitmek zorunda olduğu sonucunu çıkarmışlardı.

Ancak sosyal-demokratlar şu diğer sonucu da çıkarmışlardı: Eğer önümüzde bir "örgütlü kapitalizm", ebedi refah ve barışçıl gelişme çağı duruyorsa, o zaman Marksizmin sınıf mücadelesi ve burjuvazinin egemenliğini şiddet yoluyla yıkma teorisi miadını doldurmuştur, o zaman bunun yerine, sözde sınıflar üstünde duran devlet iktidarını güçlendirme yoluyla sosyalizme barışçıl geçiş, iktisadi barış ve koalisyon hükümetlerine katılma teorisini geçirmek gerekmektedir.

Ancak bu görüşü yalnızca resmi sosyal-demokrasi savunmuyordu. Etkisi bizim saflarımıza kadar bile sızmıştı. Bunlar, ulusylararası gelişmenin kapitalizmin stabilizasyonunun sağlamlaşmasına götürdüğü, kapitalizmin kendini yeni koşulların gereklerine uydurmayı başardığı, tekniğin gelişmesinin kapitalizmin yeni bir yükselmesi olanağını yarattığı teorisini savunan, Komünist Enternasyonal seksiyonlarındaki sağ unsurlardı. Sağcılar, Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin hızlı bir zaferinin beklenemeyeceğini, yakın gelecekte devrimci dalgada yeni bir yükseliş öngörülemeyeceğini de iddia ediyorlardı.

Sovyetler Birliği'ndeki gelişmenin seyri hakkındaki bu sosyal-demokrat ve sağ oportünist anlayışın tamamen tersine, Stalin yoldaş —tek başına bir ülkenin iç güçleriyle sosyalist

toplumu inşa edecek durumda olduğu ve Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin zaferinin büyük uluslararası öneme sahip olduğu Leninist teoisinden hareketle—, Sovyetler Birliği'ni sanayileşme yoluna, köylü ekonomisinin kollektifleştirilmesi yoluna yönlendirdi.

Kapitalist stabilizasyonun kalıcılığı ve sağlamlığına dair, kapitalizmin zaferi ve barışçıl ve krizsiz bir gelişme olanağına dair tüm sosyal-demokrat ve sağ oportünist anlayışların tersine, Stalin yoldaş daha Aralık 1927'de şu perspektifi koymuştu:

> "Stabilizasyonun kendisinden, üretim ve ticaretin artması, teknik ilerleme ve üretim olanaklarının artması olgusundan, dünya pazarı, bu pazarın sınırları ve tek tek emperyalist grupların etki ve alanlarının şu ya da bu ölçüde stabil kalmasından — işte tam da buradan, dünya kapitalizminin yeni savaşlara gebe olan ve her türlü stabilizasyonu soru işareti haline getiren en derin ve en keskin krizi doğurmaktadır."

Stalin yoldaş şöyle diyordu:

> Sacco ve Venzetti'nin katli gibi bir olay, işçi sınıfının gösteriler yapmasına vesile olabiliyorsa, bu hiç kuşku yok ki işçi sınıfı içinde, soluk alıp da kapitalist sistemin üstüne çullanmak için bir vesile, bir fırsat, kimi zaman dıştan bakıldığında gayet önemsiz görünen bir fırsat arayan ve arayacak olan devrimci enerjilerin birikmiş olduğunun bir kanıtıdır."

Stalin yoldaşın dünyada duruma ilişkin bu doğru ve Marksist-Leninist tahlili temelinde Komünist Enternasyonal VI. Dünya Kongresi, —sosyal-demokrasinin ve sağ oportünistlerin tesine— savaş sonrası dönemin başlamakta olan yeni üçüncü döneminin kapitalizmin tüm çelişmelerinin keskinleşmesi dönemi, yeni bir devrimci atılım ve kapitalizmin stabilizasyonunun sarsılması dönemi olduğu yön tespiti yaptı.

Barışçıl bir gelişme değil, bilakis önümüzde sınıf mücadelesinin keskinleşmesi ve yeni bir emperyalist savaş tehlikesinin artmasının durduğunu gösterdik.

Kim Haklı Çıktı: Biz mi Sosyal-Demokrasi mi?

Sosyal-demokrasi ve keza oportünistler iflas eti, teorileri sefilce karaya oturdu.

Komünist Enternasyonal VI. Dünya Kongresi'nin dünyadaki gelişmeye dair ortaya koyduğu pespektif, Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin muzaffer inşası ve kapitalist stabilizasyonun sarsılacağı perspektifi, gelişmenin tüm seyri tarafından doğrulandı.

Ardımızda kalan dönem, dünyadaki tüm gelişmede ani bir değişiklik dönemi oldu. Sovyetler Birliği'nde fırtınalı bir atılım ve sosyalizmin zaferi dönemi dönemi, kapitalist ülkelerde önüne geçilemez bir gerileme dönemi oldu: eşi benzeri görülmedik, derin bir ekonomik kriz, sonuçsuz bir çıkış yolu arayışı, kapitalizmin genel krizinin keskinleşmesi dönemi.

Sovyetler Birliği, dünyadaki tüm gelişmeyi artan ölçüde etkileyen, ekonomik ve politik bakımdan güç fışkıran bir sosyalist büyük güç haline geldi. Buna karşılık kapitalist dünya bu kriz tarafından zayıflatılmış ve sınıflar ve devletler arasında derin, aşılmaz çelişkiler —gelişmeleri sömürücü sınıfın egemenliğinin yıkılması için koşulları olgunlaştıran çelişkiler— tarafından temelleri sarsılmış bir durumdadır.

Bu yedi yıl boyunca, kapitalist ülkelerdeki emekçilerin devrimci hareketi durmak bilmeksizin gelişti. Kitlelere doğru sloganlar veren ve onları mücadeleye yönlendiren komünist partiler geliştiler ve giderek daha çok ülkede politik yaşamın önemli unsurları haline geliyorlar.

Kitlelerin reformizmden komünizme, kapitalizmi desteklemekten sosyalizmin uğruna mücadeleye doğru büyük tarihsel yön değiştirmesi başladı.

***

Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesi'nin faaliyeti üzerine raporumda iki büyük sorunlar kompleksini ön plana çıkaracağım: Komünistlerin kitleler arasındaki çalışmasının sonuçları ve parti çalışmamızın gelişimi.

Daha iyi görülebilmesi amacıyla rapor dönemini sınıf mücadelesinin gelişmesine ve devrimci hareketin her dilimde öne çıkan belirli biçimlerine göre üç mücadele dilimine ayıracağım:

1— Devrimci hareketin yeni atılımının olgunlaşması.

2— Krizin en çok keskinleştiği yıllarda devrimci hareket.

3— Sosyalist işçilerin komünistlerle birleşik cepheye yönelmesi.

1— Devrimci Hareketin Yeni Atılımının Olgunlaşması

VI. Dünya Kongresi'nin hemen ardından gelen olaylar, devrimci hareketin perspektiflerine ilişkin tahlilimizin doğruluğunu kanıtladı. *Çin*'de devrimin gelişmesi, *Endonezya*'daki ayaklanma, Sacco ve Venzetti'nin idam edilmesine karşı *Avrupa ve Amerika*'daki muazzam mitingler, 1926'da *İngiltere*'deki genel grev, *Viyana*'da 1927 Temmuz olayları ve 1927'den beri çoğu kapitalist ülkelerde grev hareketinin artması, başlamakta olan yeni devrimci atılımın belirtileridir derken haklıydık. Devrimci krizle arasında Çin seddi bulunmayan bu atılımın daha da yükseleceğini öngördük. Kongre Komünist Enternasyonal seksiyonlarının önüne, emekçilerin sömürücü sınıfına karşı yükselen mücadelesini örgütleme ve yönetme görevini koydu.

Proletaryanın Ekonomik ve Politik Mücadeleleri

Daha VI. Kongre'den birkaç ay sonra Avrupa'nın tüm ülkelerinde uzun süredir görülmeyen bir iktisadi grev dalgası yükseldi. *Lodz*'da, Lodz proletaryasının genel grevine dönüşen, Polonya işçi hareketindeki en büyük testil işçileri grevlerinden biri başladı. *Ruhr Havzasında* 200.000 işçi beş hafta süre ile ücret artışı için mücadele etti. Kuzey *Fransa*'da tekstil işçileri greve çıktılar. *Almanya, Polonya ve Fransa*'daki parla-

mento seçimleri, başlayan canlanmanın artan siyasi hareketlerin sinyalini veren, komünistlere verilen oylarda önemli bir artışı gösteriyordu.

Bu yeni devrimci atılım, hiçbir biçimde Avupa ülkeleriyle sınırlı değildir. O, ifadesini *Çin*'deki anti-emperyalist ve tarım devriminde, *Hindistan*'daki ulusal-devrimci ve işçi hareketinde buluyordu.

Hareket, geniş emekçi kitlelerinin 1921-1922 yılları arasındaki yenilgilerden sonra kendini toparladığını, rasyonalizasyon ve kapitalizmin genel kizinin yol açtığı durumlarının daha da kötüleşmesine katlanmak istemediklerini gösteriyordu. Kapitalist üretim gerçi güçlü bir artış kaydetti, ancak işçi sınıfının durumu gözle görülür bir biçimde kötüleşiyordu. Gerçi çalışan işçilerin bir bölümü savaş sonrasındaki ilk yıllara oranla daha yüksek bir ücret alıyordu, fakat buna karşılık sömürü, rasyonalizasyonla feci biçimde artmış ve işçilerin büyük bir bölümü üretim sürecinden dışlanmıştı.

Sosyalistler "refah"tan söz ediyorlardı, oysa işsizlik artmaktaydı. Sosyalistler "iktisadi demokrasi"den söz ediyorlardı, oysa işletmelerdeki aşırı yorucu iş dayanılmaz hale gelmekteydi. Sosyal-demokratlar iç zorluklarını aşan "örgütlü kapitalizm" konusunda gevezelik ediyorlardı, oysa sınıf çelişkileri günden güne keskinleşiyor ve sınıf mücadelesinin yükselmesine yol açıyorlardı.

Sosyal-demokrasi tüm dünya ülkelerinde kendini tamamen kapitalist ekonominin gelişmesinin hizmetine sundu. Kapitalist ekonominin sosyalizme doğru gelişeceği perspektifini, bu dönemde kapitalizmin gelişmesi ve başarılarından çıkarıyordu. "Ebedi refah".

"Krizlerin olmadığı bir gelişme" "örgütlü kapitalizm" ve işçiyle işvereninin iktisadi sorunların karara bağlanmasında "eşit haklara sahip hasımlar" olacağı "iktisadi demokrasi"nin mümkün olduğu teorisi buradan kaynaklanıyordu. Bu bazı ül-

kelerde sosyal-demokratlar tarafından "yapıcı sosyalizm" olarak adlandırılıyordu. Buna göre kapitalist ekonominin büyümesi, parlamenter demokrasi ve koalisyon hükümeti yoluyla güya sosyalizme götürecekti.

Bu anlayışlar tarafından yönlendirilen sosyal-demokrasi giderek daha fazla burjuva devletine yakınlaştı ve *Almanya, İngiltere* ve *Danimarka* da kapitalist hükümetlere katıldı. Sosyal-demokrasi tröstlerin yönetimleri ile de iç içe geçti, burjuvaziden denetim kurulu üyelikleri aldı. Bunun doğal sonucu sosyal-demokrasinin sınıf mücadelesinin kısıtlanması ve iktisadi barıştan yana tavır alması ve işçi grevlerini arkadan vurmaya çalışması oldu. İşçi sınıfının ekonomik çıkarlarını ilgilendiren tüm sorunlar devlet hakem mahkemeleri tarafından karara bağlanmalıydı.

Sosyal-demokrat önderliğin bu anlayışı ve işçi sınıfı karşısında burjuvazinin sahip oduğu iktidar konumu, eğer komünistler sosyal-demokrasinin burjuvazi ile bu işbirliğinin karşısına tüm keskinliği ile sınıf mücadelesini çıkarmış ve ekonomik ve politik mücadelelerde devrimci bir önderlik örgütlemeye çalışmış olmasalardı, kendiliğinden proletaryanın tamamen burjuvazinin keyfine terkedilmesi ve ekonomik mücadelesinde her türlü önderlikten mahrum kalmasına yol açacaktı.

Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesi'nin 1928 yılındaki IX. Plenumu'nun tespit ettiği üzere, emekçi kitlelerin yaşamsal çıkarlarını savunma, artan sömürü ve baskıya karşı mücadele yeteneklerini arttırma, bu mücadele için kitleleri toparlama zorunluluğu, komünistlerin önüne daha açık ve keskin biçimde "reformistlerin çizgisinden temelden ayrılan kendi özel politik çizgimizin" öne çıkarılması, "hem tüm genel politik sorunlarda (savaş, Sovyetler Birliği, Çin, Hindistan, Mısır vb. ye karşı tavır), hem de işçi sınıfının günlük mücadelesinin sorunlarında (hakem mahkemelerinin, ücret indirimlerine, iş gününün uzatılmasına kapitalistlerin rasyonalizasyon sorununda desteklemesine, 'sanayi barışı'na vb. karşı) bu çizginin öne çıkarılması" görevini koyuyordu.

Komünistlerin bu politik çizgisi ifadesini "sınıfa karşı sınıf" şiarı altındaki taktikte buluyordu — proleterler sınıfı burjuvalar sınıfına karşı.

"Sınıfa karşı sınıf" tatkiği, sosyal-demokrasinin burjuvaziyle blokuna karşı yönelikti ve sosyal-demokrasinin önderlerinin burjuvaziyle blokunun havaya uçurulmasını hedef alıyordu. Bu taktik, komünistlerin burjuvaziye karşı mücadele etmek üzere sosyalistler birleşik cephesine karşı yönelmiyor, tam tersine bunu önşart koşuyordu. Proletaryanın ekonomik ve politik mücadelelerinin devrimci önderliğinin yaratılmasını hedefliyordu.

KEYK'nin Şubat 1928 tarihli İngiltere'de " sınıfa karşı sınıf" taktiği hakkındaki kararı bunu çok açık söylemektedir. Orada şöyle denir:

> "İşçi sınıfının önemli tabakaları hâlâ reformist önderlerinin peşini izlediği ölçüde ve sürece ülke çapında olduğu gibi yerel çerçevede ve birleşik cephe önermek, kapitalistlerle birliği devrimci işçilerle birliğe yeğ tutan İşçi Partisi ve sendikaların önderlerini teşhir etmek amacıyla bir kez daha fırsata sahip olmak için mutlak zorunludur."

"Sınıfa karşı sınıf" taktiğimizin mutlak zorunlu ve en önemli temellerinden biri olan reformist ve komünist politika arasında keskin bir ayrım çizgisinin çekilmesi, hiçbir biçimde, komünistlerin seçimlerde seçim kampanyasını kendileri bağımsız yürüterek, örneğin İngiltere'de işçi sınıfının yakıcı talepleri için oy kullanan Labour adayları desteklemek, ya da Fransa'da, özel durumlarda gerici adayların seçilmesini engellemek için sosyalistlerle seçim anlaşmaları yapmak üzere yükümlülüğe girmelerini dıştalamaz. İşçilerin kapitalistlere karşı böyle bir birleşik cephesi kurulmaksızın işçilerin burjuvazi ile mücadelede yaşamsal çıkarlarını etkili bir şekilde savunmak imkansızdır.

"Sınıfa karşı sınıf" taktiğinin uygulanması komünist partileri sağlamlaştırdı ve işçi sınıfı önünde sınıf mücadelesini yürütmede bağımsız bir güç olarak ortaya çıkmalarını mümkün

kıldı. Komünistler İngiltere'de ilk kez bağımsız olarak tüm ülkede büyük kitle kampanyaları yürütmeye başladılar.

Komünistler Fransa'da bağımsız bir faktör olarak sol blokun karşısına çıktılar. Almanya Komünist Partisi'nin sosyal-demokrasiye sırt çeviren geniş kitelerin önemli gruplarını peşinden sürüklemesi, muazzam grev eylemleri ve gösteriler örgütlemesi ve güçlü bir devrimci sınıf mücadelesi cephesi kurması ancak bağımsız bi rçizginin kararlılıkla uygulanması sayesinde mümkün oldu.

Ancak bu başarılar, bu "sınıfa karşı sınıf" taktiğinin uygulanması sırasında bir dizi sekter hata yapılmış olmasını görmemizi engellememelidir. Komünistler *İngiltere*'de parlamento seçimlerinde İşçi Partisi önderlerinin karşısına bağımsız adaylar çıkarmak ve onlar için mücadele etmekle ne denli doğru yaptılarsa, küçük Komünist Partisinin tüm dikkatleri kendi adayları üzerinde yoğunlaştırması ve yerel sendikaların ve İşçi Partisi örgütlerinin işçi konferansları yoluyla adaylar göstermesi için pek az uğraşması da o kadar yanlıştı. Komünistlerin *Almanya*'da kendilerini kararlılıkla sosyal-demokrasiden ayırmaları ve Zörgiebel ve Severing'e karşı amansız bir mücadele yürütmeleri ne kadar doğru idiyse, buna karşılık komünistlerin kendilerini sosyal-demokrat işçilerden de ayırmaya başlamaları ve onları "küçük Zörgiebeller" olarak nitelemeleri de o kadar yanlıştı. 1928-1929 yılları koşullarında komünistleri Almanya, Fransa, İngiltere ve daha bir dizi ülkede birleşik cephe önerileri ile sosyal-demokrasinin yöneticilerine gitmemeleri ne kadar doğru idiyse, buna karşılık Komünist Enternasyonal'in kararlarını, sanki yoldaşlarımız sosyal-demokrasinin ve reformist sendikaların yerel örgütlerine de böyle önerilerle gitmemeliymişler gibi yorumlamak da o kadar yanlıştı.

"Sınıfa karşı sınıf" taktiğimizin bu yetersiz uygulanışı ve hatta onun, bu taktik birleşik cepheyi güya dıştalarmış anlamına gelen defalarca çarpıtılması sonucunda, seksiyonlarımız mücadelenin bu diliminde elde edilebilecek başarıları kazanamadı-

lar. Ancak grev hareketi yükselmeye başlayıp sosyal-demokrasi bu hareketin karşısına dikildiğinde, devletin uzlaştırma aygıtı harekete geçip grevleri boğmaya başladığındadır ki, komünistlerin devrimci taktiği geniş işçi kitlelerinin sempatisini kazandı. Seksiyonlarımız, bağımsız, işçilerin kendileri tarafından seçilen grev yönetimleri örgütlemenin işçilerin mücadelesi için ne büyük önem taşıdığını kavramaya başladılar.

Ne var ki komünistler burada, sendika disiplinini ileri sürerek ve üyelikten atmakla tehdit ederek komünistleri grev mücadelesini örgütlemekten alıkoymaya çalışan reformist sendika önderleri ile çatışma içine girdiler. Ama komünistler hiç bir koşul altında, bu sendika disiplinini tanımak yüzünden kitlelerin talepleri uğruna mücadeleden ve onların mücadelelerini örgütlemekten vazgeçmemeliydiler. Reformist önderlerin kontrolündeki sendika disiplinini yaralamaksızın ve bağımsız grev yönetimleri ögütelemeksizin ne Lodz grevi, ne Ruhr mücadelesi, ne de Çekoslovakya'daki güçlü grev hareketi olabilirdi.

Sosyal-demokrasinin güttüğü iktisadi barış politikası sırasında grev mücadelerinde komünist önderlik olmasaydı, o zaman burjuvazi daha ekonomik yüksek konjünktür yıllarında ücretleri düşürme, iş gününü uzatma ve iş koşullarını kötüleştirme planını çok daha büyük ölçüde uygulayabilirdi. Binlerce işçi, onların mücadelesine önderlik eden hiç kimseyi görmemiş olsaydı, düşkırıklığı ile sınıf mücadelesinden geri çekilirlerdi.

Böylece komünistler, 1914'de olduğu gibi işçi hareketinin şerefini, sosyalizmin şerefini bir kez daha kurtardılar.

Bir dizi büyük ve çok sayıda küçük grevin başına geçen, grev gözcüleri ve gösteriler örgütleyen ve kitleleri peşlerinden ekonomik mücadelelerden politik mücadeleye sürükleyen komünistler, burada en güçlü mücadeleci ruhu gösterdiler ve bizzat kendileri en büyük özverilerde bulundular. Böylece işçi kitleleri içinde ve işçilerin tüm kitle örgütlerinde önemli etki kazandılar.

Sekter Hataların Sonuçları

Ama burada da komünistler tarafından birçok sekter hata yapıldı. Onlar reformist örgütler içindeki ve örgütsüz işçiler arasındaki etkilerini örgütsel bakımdan kökleştirmeyi beceremediler. Grev mücadelesini örgütlemekle komünistler, bunu sosyal-demokrasi iktisadi barıştan yana çıkmasına ve "Mondizm" ve benzeri şeyler vaaz etmesine rağmen proletaryanının mücadele ruhunu yüselttiler. Fakat komünistler sık sık, grevcilerin çoğunluğu artık çalışmaya başladıktan sonra bile grevi sürdürmek hatasını işlediler. Böylece sık sık geniş işçi kitlelerinden kendilerini tecrit ettiler.

Grevlerin devrimci azınlık tarafından bağımsız yönetilmesi sloganıyla komünistler grevler çıkmasına ve devrimci sendika çalışmasının reformist sendika aygıtının zincirlerinden kurtulmasına katkıda bulundular. Ancak bu sloganın gerçekleştirilmesi sırasında devrimci azınlığın birinci vazgeçilmez görevi ihmal edildi — işyerinde çalışanların çoğunluğunun grev ilanına rızasını almak ve grevciler tarafından seçilen bir grev yönetiminin oluşturulmasını sağlamak.

Komünistler reformistlerin örgütsüzler karşısındaki geleneksel aristokratik ilişkisine karşı çıktıkları ve örgütsüz işçilerin grevlere ve grev yönetimlerine girmelerinden yana tavır takındıklarında doğru davranmalarına rağmen, özellikle Almanya'da bazı komünistler, örgütlü işçilerin önemini ve reformist sendikaların yanlızca örgütlü değil, örgütsüz işçiler üzerindeki etkisini de küçümseme hatasına düştüler.

Reformist sendika bürokrasisinin iktisadi mücadelelere tek başına karar verme hak iddiasını —onlar bunu yalnızca ekonomik mücadeleyi engellemek için kullanıyorlardı— kırma görevi, Kızıl Sendikalar Enternasyonal'i tarafından doğru konuldu.

Fakat 1929 başında toplanan Strasburg Konferansı'nın kararı bu amacın ötesine geçti, buna göre;

"Grev yönetimleri ve mücadele komisyonlarının görevi, *reformist sendikalara rağmen ve onlara karşı*, grev mücadelesinin bağımsız hazırlığı ve yönetimidir." Bu, "gerek lokavt hallerinde mücadele komisyonlarının, gerekse grev yönetimleri ve diğer mücadele organlarının seçiminde sosyal-demokrasiye ve sendika bürokrasisine bağlı kişilerin grev kırıcıları olarak reddedileceği" talimatı için de geçerlidir.

Mücadelelerin deneyimleri, reformist sendika yöneticilerinin kitlelerin artan grev isteğinin baskısı altında her zaman grevi reddetme gücüne sahip olmadıkları ve bu yüzden birleşik cephe taktiğinin mümkün ve gerekli olduğunu da öğretti. Saflarımızdaki oportünistler, grev sorununda gerçi reformist sendika ağalarını üye kitlelerinin baskısı altında bırakmak gerektiği, ama grevlerin sendika önderlerince reddi halinde bunların kararlarına uymak gerektiği görüşünü savundular. Bu oportünist görüşe karşı elbette mücadele etmemiz zorunluydu. Ancak üye kitleleri vasıtasıyla reformist sendika bürokrasisi üzerinde genelde bir baskı uygulamanın oportünist olduğunu varsaymak, gene bir hataydı, ki Bradlerci "sendika ağalarını zorlayın" sloganına karşı tavrımız Almanya'da ve daha sonra diğer ülkelerde bu şekilde yorumlandı. Devrimci azınlık bütün dikkatini grevlerin bağımsız yönetimi üzerinde yoğunlaştırdı, ama bunu yaparken, bu grev hareketlerindeki işçilerin çoğunluğu üzerinde sağlam bir etki kazanmaya katkıda bulunacak bir çalışma olarak reformist sendika önderleri tarafından yönetilen grev hareketine katılmak gibi bir görevi gözardı etti.

Bu sekter hatalara rağmen komünistlerin örgütlü işçi kitleleri üzerindeki etkisi çok büyük bir hızla arttı. Bu yüzden reformist sendika önderleri Almanya'da, İngiltere'de ve Amerika Birleşik Devletleri'nde ve daha bir dizi ülkede komünistleri sendikalardan dıştalamaya başladılar.

Almanya Komünist Partisi bu önlemlere karşı tamamen doğru bir mücadele taktiği benimsedi, yandaşlarına, reformist sendika önderlerinin önlerine koyduğu, sendika disiplinine

uyulacağına dair bir taahütnameyi imzalamak, böylelikle sendikalarda kalma olanağını elde etmek yöntemini tavsiye etti. Çıkarmalar karşısında ve reformist bölücü politika karşısında devrimci işçilerin duyduğu öfkenin büyümesi, bazı komünist fonksiyonerleri sözde radikal, ama tamamen sekter üyelik aidatlarını bloke etme çağrısı yapmaya sevk etti. Bu tabii reformist sendika önderleri tarafından derhal muhalefeti daha da güçlü biçimde dıştalamak için kullanıldı. Reformistler spor ve eğitim örgütlerinde de benzer bir bölücü politika uyguladılar.

Reformistlerin bu politikası, herşeyden önce *Almanya* ve *Polonya'da* devrimci sendika muhalefetinin örgütsel bakımdan sağlamlaştırılmasını gerektiriyordu. Gerçekten de 1928 ve 1929 yıllarında bazı başarılar elde edildi. Ancak bu yapılırken aynı zamanda DSM yeni sendikalara dönüştürülerek ve böylece reformist sendikaların üyelerinin ana kütlesinden kendini tecrit ederek gene sekter bir hata işlendi. Bir diğer hata da, başka ülkelerdeki seksiyonlarımızın KPD'nin bu kararını, kendi ülkelerinin tümüyle başka türden olan, somut durumunu gözönüne almadan, mekanik biçimde devralmaları oldu.

Sendika hareketindeki sekterlik bağlamında en bariz örnek *İngiltere'de* yapıldı, orada sağcı Genel Konsey üyelerinin şiddetli saldırıları ve sol sendika önderlerinin yalpalamaları karşısında komünistler öyle beceriksiz ve sekter bir taktik uyguladılar ki, azınlık hareketi gerçekten dağıldı. Ekonomik mücadelede bağımsız yönetime rota tutan komünistler, daha önceki sağ hatalar ve azınlık hareketinin örgütsel bakımdan yeterince kökleşmemesi yüzünden, çalışmalarının ağırlık noktasına sendika gruplarından tek tek üyelere ve sendikalardan örgütsüz işçilere kaydırmaya koyuldular ve gerçekte önemsiz olan güçlerini tüm sendika hareketinin karşısına çıkardılar. Bu hatalar, komünistlerin azınlık hareketini yeni sendikaların tohumları olarak değerlendirmeleri, işçileri sendikalara kazanmayı dur-

durmaları ve azınlık hareketine katılma çağrısı yapmaları yüzünden daha da büyüdü. Yoldaşlarımızın bu hataları reformist sendikaların en eski geleneklere sahip oldukları bir ülkede yapmış oldukları gözönünde bulundurulmak zorundadır. Bu durumda komünistlerin sendikal hareketten tamamen tecrit olması ve azınlık hareketinin dağılması kaçınılmazdı ve öyle oldu. Hatalarını görmüş ve buna uygun olarak sendikal taktiklerini değiştirmiş olan İngiliz yoldaşlarımız, ancak büyük zorluklarla sendikal harekette etkinliklerine tekrar kavuşabilmektedirler.

Tam da işçi kitlelerini eski sendikal örgütlere bağlayan geleneklerin gücünün küçümsenmesi ve çalışmamızın ağırlık noktasının Kızıl Sendikaların güçlendirilmesine ve devrimci sendikal muhalefetin inşa edilmesine kaydırılması, komünistlerin birkaç yıl boyunca reformist sendikalardaki çalışmayı —böylesi bir çalışma tamamen mümkün olmasına rağmen— ihmal etmesine yol açtı. Bu da sendikalardan örgütlü kitleler arasındaki etkimizin yayılması üzerinde elbette son derece engelleyici etki yapmak zorundaydı.

Ancak bütün bunlara rağmen, komünistlerin savaş öncesi dönemde, özellikle ekonomik grevin sınıf mücadelesinin esas biçimi olduğu dönemde, bir dizi ülkede sınıf mücadelesinin en belli başlı inisiyatörleri ve önderleri oldukları da bir olgu olarak kalmaktadır.

Komünist partiler bu zaman zarfında kendilerini politik bakımdan sağlamlaştırdılar ve kitleler üzerindeki ideolojik etkileri gözle görülür biçimde genişledi. Ancak onlar, ekonomik krizin başlamasıyla oluşan yeni durumda bütün kapsamıyla proletaryanın sınıf mücadelesi için yararalanacak durumda olan güç haline henüz gelmemişlerdi.

Ve böylece, buhranın en fazla keskinleştiği devrimci hareketi kapsayan, rapor döneminin ikinci mücadele dönemine geliyorum.

2— Krizin En Çok Keskinleştiği Yıllarda Devrimci Hareket

1929 sonbaharında *Amerika'da*, köylü ülkelerindeki tarım buhranı ve sömürgelerdeki krizle içiçe geçen ve alışılmadık bir hızla tüm kapitalist dünyayı saran sanayi krizi başladı..

Bu kriz emekçi kitlelere korkunç bir yoksulluk getirdi. Milyonlarca sanayi işçisi ve memur, işletmelerden, madenlerden ve mağazalardan çıkarıldı. Milletler Cemiyeti Çalışma Dairesi'nin bültenine göre işsizlerin sayısı, sadece 34 sanayi ülkesinde 1929'da 6.538.000'den 1932 yılında 29.042.000'e yükseldi. *Birleşik Devletler'de* 1932'de işsizlerin sayısı, resmi verilere göre 12 milyona, Hamilton Enstitüsü'ne göre ise hatta 17 milyona çıktı. 1932'de *Almanya'da* işsizlerin sayısı, resmi verilere göre yedi milyona ulaştı.

Bütün ülkelerde çalışan işçilerin ücretleri geriledi. Milyonlarca işçi, daha düşük ücretlerle kısa çalışmaya alındı. Kalifiye işçilerin yaşam standardı vasıfsız işçilerinkine, çalışan işçilerinki ise işsizlerinkine indirildi.

Alman işçileri, hizmetlileri ve memurların toplam ücretleri Devlet İstatistik Dairesi verilerine göre 1929 yılında 44,5 milyar Marktan 1932 yılında 26 milyar Marka düştü. Birleşik Devletler'de iş ücretlerinin toplamı 1929 yılında 17,2 milyar Dolardan 1932 yılında 6,8 milyar Dolara düştü.

Herhangi bir kapitalist ülkede hiçbir işçi ve memur, gelen güne güvenle bakamaz hale geldi. Milyonlar açlık ve soğuğa terkedildi. Milyonlarca kişi, gecelerini parklarda, meydanlarda ya da köprü altlarında geçiren dilenci ve evsiz barksızlar haline getirildi. Modern toplumun tüm zenginliklerini ortaya çıkaran işçi sınıfı, insan hafızası varolalı beri hiç görülmemiş bir sefalete battı.

Emekçi köylülerin sıkıntı ve sefaleti da daha az değildir. Geniş köylü kitlelerini yağmalamak için tekelci sermaye, tröstler ve bankalar, köylülerin ürettiği tarımsal ürünlerin fiyalarını

düşürüyorlar, ama aynı zamanda sanayi ürünlerinin fiyatlarını olduğu gibi tutuyorlar. Bankalar hiç sakınmadan kredi faizlerini ve ipotek borçlarını zorla topluyorlar. Devlet iflas eden bankalara ve tröstlere sübvansiyon ödediğinden, vergi yükü giderek ağırlaşıyor.

Bu köylülüğü yağmalama politikası, köylü ekonomisinin gerilemesini hızlandırıyor, onbinlerce köylü çiftliğini tamamen çökertiyor ve milyonlarca çiftliği sefil bir yaşama mahkum ediyor. Bir dizi ülkede feodal düzenin unsurları yeniden uygulamaya konuluyor ve sağlamlaştırılıyor. Köylülüğün en yoksul tabakaları tefecilerin kurbanı oluyor. Hacizci, çiftliğin sürekli "konuğu" haline geliyor. Polonya'nın, Kuzey-doğu Japonya'nın, Karpat-Ukrayna'nın tüm kırsal kesimleri açlık çekiyor. Yoksulluk ve sefalet Amerikan çiftçilerinin önemli bir bölümünün kaderi haline geliyor.

Durumun tüm bu korkunçluğu, depoların ve siloların tüm ülkelerde ağzına kadar tahıl dolu olduğu, lokomotiflerin tahıl yakılarak çalıştırıldığı, bu ürünlerin üreticileri, köylü açlık çeker ve yoksulluktan sürünürken, kahvenin denize döküldüğü akla getirilirse, daha da çarpıcı bir şekilde ortaya çıkıyor...

Kent küçük-burjuvazisi de aynı durumda bulunuyor, tröstler ve büyük kapitalistler onun yoksullaşmasından, küçükburjuva mülkiyeti eline geçirmek için yararlanıyor. Küçük-burjuva aydınları giderek daha fazla varlık imkanlarını yitiriyor. Binlerce öğretmen, doktor, avukat, özellikle mühendis ve tarım uzmanı, işsiz olarak acınası bir yaşam sürdürüyorlar. Kapitalistler artık onlardan kâr elde edemediği için, bilgi ve yetenekler hertürlü anlamını yitiriyor.

Fakat emperyalist tekellerin baskısı altında emek ürünlerinin fiyatlarını daha da fazla düşürülmesi ve sanayi mallarının yüksek fiyatlarıyla çökertilen *sömürge ve bağımlı ülkelerin halklarının* durumu daha da çaresizdir. Yüz milyonlarca sömürge köylüsü açlık çekiyor. Önceleri kökü kurutulmuş sayılan salgınlar, yeni bir şiddetle yeniden patlak veriyor ve fizikman

tükenmiş halkları eritiyor. *Çin'de, Hindistan'da, Çin Hindi'nde ve Afrika'da,* kendilerine hiçbir yardım sağlanmayan işsizlerin açlığı tarif edilemeyecek durumdadır.

Açlık çeken kitleleri hiçbir biçimde sakınmayan emperyalist burjuvazinin kâr hırsı emekçilerin kendilerini sömüren ve eziyet edenlere karşı giderek yükselen bir hareket dalgasını oluşturuyor. Bu hareket, emperyalistlerin sömürge ve bağımlı ülkelerdeki egemenliğini gittikçe daha çok tehdit ediyor.

Emperyalist Burjuvazi Çıkış Yolunu Savaşta Ve Faşizmde Arıyor

Emperyalist burjuvazi kendi ülkesinin emekçi kitlelerini ve yağmaladığı sömürge mülküne talan etmekle yetinemez. Sınıf mücadelelerinin keskinleşmesi, kârların küçülmesi, iflaslar, dış ticaretin gerilemesi, burjuvaziyi, yabancı ülkeleri fethetme ve yağmalama yoluyla kârlarını arttırmak üzere savaş hazırlığına sürüklüyor. Bu savaş hazırlığı, aynı zamanda ve ilk planda proleter devrimin ocağı, üssü ve kalesi olan *Sovyetler Birliği'ne* karşı yöneliyor. Böylece çılgınca bir silahlanma yarışı başlıyor. Japonya, Sovyetler Birliği'ne karşı savaş için bir ilerleme alanı yaratmak üzere Mançuraya'yı gaspediyor. Şanghay'ın proleter banliyösü *Çapey'i, Çin'i* kendi nüfuzuna tabi kılmak için yerle bir ediyor.

Paraguay'la Bolivya arasında savaş patlak veriyor.

Almanya'da finans-kapitalin en gerici, en şoven ve en milliyetçi unsurları faşist diktatörlük kuruyorlar. Onlar, "kan ve şeref efsanesi"ni "ırk teorisi"ni, savaş tutkunu Alman emperyalizminin bu teorisini propaganda ediyorlar. Sovyetler Birliği'ne karşı ve tüm dünyada Marksizmin kökünü kurutmak üzere haçlı seferi vaaz ediyorlar.

İtalyan emperyalizmi, Habeşistan'ı ilhak etmeye hazırlanıyor ve böylece yeni bir savaş ocağı yaratıyor.

Gerçekten de, burjuvazi için sözkonusu olan, kârlarını arttırmak, ya da dahası, kârlarının düşmesini durdurmak olduğunda, o en korkutucu, en dehşetli ve en kanlı cinayetlere hazırdır.

Ancak devrimci atılımın yükselişi ve emekçi kitlelerin Sovyetler Birliği'ne duydukları sempati ve öte yandan kitlelerin eşi görülmedik biçimde soyulması, yeni savaş için çılgınca silahlanma ve burjuvazi tarafından faşist güçlerin örgütlenmesi, muazzam sınıf mücadelelerinin gelmekte olduğunu gösteriyor. Bunlar aynı zamanda burjuvazinin güçsüzlüğünü de gösteriyor.

Bu mücadelelerin yaklaştığının ilk habercileri, daha 1930 ve 1931 yıllarında görülmeye başlandı. *İspanya'da* güçlü kendiliğinden kitle hareketi 1931 ilkbaharında faşist diktatörlüğü devirdi ve Kral Alfons'u sürdü. İspanya burjuva-demokratik devrimi başladı.

Çin'de anti-emperyalist ve tarım devriminin, ifadesini Sovyetlerin oluşturulmasında bulan ve muazzam bir Kızıl Ordu yaratan yeni bir dalgası kabardı.

Çin Hindi'nde köylü kitleleri emperyalist boyunduruğa karşı ayaklandı.

Ama en büyük emperyalist ülkelerde de emperyalist sistem derinden sarsıldı. KEYK XI. Plenumu daha 1931 ilkbaharında, *Almanya'da* devrimci kriz için koşulların olgunlaşmakta olduğunu, *Polonya'da* devrimci krizin unsurlarının artmakta olduğunu tespit etti. 1932 sonbaharındaki KEYK XII. Plenumu kapitalizmin geçici kısmi stabilizasyonunun sona erdiğini ve yeni bir evrimler ve savaşlar nöbetine geçildiğini tespit etti.

XII. Plenum bu tespiti yaparken devrimci atılımın daha da büyüyeceğini, Almanya'da ve Polonya'da devrimci krizin olgunlaşmakta olmasına, Çin ve İspanya'daki devrimlere, Japonya'nın Çin'e saldırısının başlamasına dayanıyordu. Plenum ayrıca Versay sisteminin altının iyice oyulmuş olmasına ve galip güçlerin Almanya'ya karşı anlaşmasının bozulmasına aynı bi-

çimde Çin'in ortaklaşa sömürülmesi konusunda İngiltere, Japonya, Amerika ve Fransa'nın anlaşmalarının bozulması dayanıyordu. Buna Sovyetler Birliği'nin politik, ekonomik ve askeri gücünün eş zamanlı sağlamlaşması koşullarında yeni bir emperyalist savaşın olgunlaşması ekleniyordu.

İşçi Sınıfı Çıkış Yolunu Devrimde Arıyor

Komünist Enternasyonal tüm emekçilerin dikkatini, *Sovyetler Birliği'nde* proletarya diktatörlüğünün kentte işsizlik ve kırda yoksulluğu tasfiye ettiğine, emekçi kitlelerin durumunun her geçen gün düzeldiğine, Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin zafer kazanmış oluğuna çekti.

Sovyetler Birliği, emekçi kitlelere sefalet, yoksulluk ve duyulmamış acılardan kurtulmanın biricik yolunu gösterdi. Faşizm ve savaştan kurtulmanın yolu budur.

Sovyetler Birliği'nin tüm dünya emekçilerine verdiği bu muazzam örneği bu kitlelere tanıtmak, bu örneğin verdiği büyük dersin onların kanlarına ve canlarına işlemesi — işte Komünist Enternasyonal'in seksiyonlarına verdiği görev buydu.

Bu örnek, işçi sınıfına —krizler kapitalizmin bir parçası olduğuna göre— bu krizin tüm yükünü acizane omuzunda taşıtmayı telkin eden; emekçi kitlelere, —savaşlar kapitalizmin bir parçası olduğu göre— onların bunları engelleyemeyeceğini telkin eden; emekçi kitlelere, —çürüyen kapitalizmin gelişmesi faşizme götürdüğüne göre bunun kaçınılmaz olduğunu telkin eden her türlü burjuva ve sosyal-demokrat sahtekârlık teorileri ile bağları koparmayı göstermeliydi.

Komünistlerin kriz sırasında ilk taktik görevi, mücadeleyi örgütleme yoluyla, krizin yükünün açlık çeken kitlelerin omuzlarına yıkılmasını önlemekti. Bu taktikle mücadelenin stratejik düğüm noktası *Almanya'da* yatıyordu.

Ama işçi sınıfı bu mücadeleye içten bölünmüş olarak girdi. En eski ve en büyük işçi partisi olan sosyal-demokrasi, bü-

tün ülkelerde reformist pas tarafından içten kemirilmişti. Ve kriz koşullarında burjuvaziyle sınıf işbirliği zemininde duruyordu. Yalnızca nispeten yeni, birçok ülkede henüz yeterince nüfuz sahibi olmayan Komünist Partisi uzlaşmaz sınıf mücadelesi zemini üzerinde duruyordu.

Burjuvazinin sınıf işbirliği mi, sınıf mücadelesi mi, — bu kavga hâlâ proletaryanın saflarını parçalıyor ve gücünü zayıflatıyordu.

Komünistler işçilerin ve köylülerin birçok büyük ve küçük eyleminin başında yürüyor ve onları mücadeleye çağırıyorlardı. Buna karşılık sosyal-demokrasi, kriz koşullarında işten çıkarmalara ve ücretlerin düşürülmesine karşı mücadele etmenin anlamsız olduğunu açıklıyordu.

İşsizlerin Mücadelesi

Sosyal-demokratların istememesine rağmen komünistler, emekçilerin haklardan en fazla yoksun bırakılan kitlesi olan *işsizlerin hareketini* bir dizi ülkede önemli bir basamağa yükseltmeyi başardılar.

Almanya, İngiltere, Polonya, Çekoslovakya, Avusturya gibi devlet işsizlik sigortasının bulunduğu ülkelerde komünistler, sigorta sisteminin kötüleştirilmesine karşı, yardım miktarlarının azaltılması ve yardım alma süresinin kısaltılmasına karşı, işsizlerin işsizlik sigortasından kriz yardıma geçirilmesine karşı mücadelenin başında bulunuyordu. İşsizlik sigortası devlet sisteminin bulunmadığı *Birleşik Devletler'de,* komünistler böyle bir sigortanın getirilmesi için bir kampanya başlattılar, sigorta için bir yasa tasarısı hazırladılar, bunu desteklemek üzere gösteriler, mitingler. kongreler örgütlediler ve bu konuda sendikaların ve ilerici aydınların desteğini kazandılar.

Bütün ülkelerde komünistler, işsizlerin kira ödeyememek yüzünden evlerinden çıkarılmalarına karşı belediye yönetimleri tarafından parasal ya da aynî yardım, patates, kömür vb. biçiminde ek bir yardım verilmesi için mücadelenin başında bulunuyorlardı.

Bu mücadele son derece zordu. Burjuva devletten ve onun organlarından işsizler yararına tavizler koparmak ancak bütün bu işsizler örgütleri ağının yaratılması ve birçok kez polisle şiddetli çatışmaların çıktığı büyük gösteriler sayesinde başarıldı.

Bu mücadele sonucunda bir dizi ülkede işsizlerin bir bölümünün talihinin kolaylaştırılması ve sosyal yasaların kötüleştirilmesine karşı ciddi bir direniş göstermek mümkün oldu. Ancak böylesi kötüleştirmelerin uygulanmasını engellemek başarılamadı.

Eğer işsizlerin ileri kısmının mücadelesinin inatçılığına rağmen, bu hareketi daha da yükseltmek ve en geniş emekçi kitlelerin mücadelesi haline getirmek başarılamasaydı, ve hatta 1932'de ülkelerin çoğunda işsizler hareketi tavsadıysa, bunun nedenleri şunlardı:

1— Sosyal-demokrasinin önderlerinin işsizlerin taleplerine ve hareketine karşı canice sabotajı ve doğrudan mücadelesi, işsizlerin muazzam kitleleri için durumlarında hissedilir bir iyileştirme sağlanmasını engelledi, bunun sonucunda işsizler düşkırıklığına uğradı ve pasifleşti.

2— Sosyal-demokrasi, işsizler hareketinin, işsizlerin sefaleti, yoksulluğu ve açlığı karşısında pasifçe duran fabrika işçilerinin grev hareketi tarafından desteklenmesini engelledi.

3— İşsizlerin ancak önemsiz bir bölümünü, aşağı yukarı yüzde 10 ila 20'sini aktif mücadeleye çekmeyi başarabildik, buna karşılık işsizlerin çoğunluğu pasif kaldı.

4— Kamuoyunu daha kuvvetli sarsabilecek ve işçilerin mücadelesini tüm halkın daha güçlü sempati duymasını sağlayabilecek olan tüm mücadele biçim ve yöntemleri denenmedi. Bazen hiçbir somut hedef gütmeyen salt siyasi gösterilerle sağlanamazdı bu. Hepimiz, *İngiltere* ve *Birleşik Devletler'deki* açlık yürüyüşlerinin tüm dünyayı nasıl etkilediğini anımsıyoruz. Ama gerçekten açlık çeken tüm işsizler karıları ve çocuklarıyla birlikte şu basit ekmek ve destek talebiyle sokağa dökülmüş olsaydı, tüm kamuoyu nasıl da daha çok etkilenirdi.

5— Komünistler, somut içerikleriyle işsizleri sermayeye karşı mücadele için hareket geçiren ve fabrikalardaki kitleleri de bu mücadeleyle birleştirebilecek türden sloganları yaygınlaştırmayı da beceremediler.

Sözkonusu talepler, işsizler yararına stokları kamulaştırmak, kapitalistleri özel olarak vergilendirmek, kapatılan ve kitlesel işten çıkarmalar görülen fabrikalara el koymak ve diğer benzeri taleplerdir. Gerçi bazı ülkelerde komünistler tarafından bu tür talepler ileri sürüldü, ama bu çoğu kez zamanında yapılmadı, bunların tanıtılması yeterince geniş ölçüde olmadı ve herşeyden önce: bunlar uğruna ciddi bir mücadele yürütülmedi.

6— Kamusal ve devletsel işsizlik yardımının tüm yolları aranıp bulunmadı. Burada Sovyetler Birliği'nde sadece bir örnek vermek istiyorum. 1921'de Sovyetler Birliği'nde açlık hüküm sürerken, halk kitleleri, en gerici hıristiyan kilisesinin ruhbanlarını, sakladıkları altın ve gümüşü açlık çekenlere yardım etmek üzere kitlelere devretmek zorunda bıraktılar. Almanya, Birleşik Devletler, Avusturya, Polonya ve diğer ülkelerde halk kitleleri, mülk sahiplerini, kiliseyi ve devleti açlıktan mahvolan işsizler yararına hazine dairelerini açmaya zorlamalıydılar.

Sosyal-demokrat önderlerin krizin tabii afet kuvvetindeki gücüne karşı hiçbir şey yapılamayacağına dair kaderci anlayışının tüm proletaryayı etkilediğine de kuşku yoktur. İşsizler hareketi yönetimlerinde gereğinden çok fazla ajitasyon ve gereğinden çok az gerçek bir mücadele örgütleme inisiyatifi vardı.

Binlerce ve onbinlerce işsizi örgütlemeyi pekâlâ başaran komünistler, bu hareketle milyonları kucaklama yeteneğini belli ki henüz kazanmamışlardı.

Almanya'da işsizlerin bir bölümünün, faşistler işsizler için yardım mutfakları açtıklarında onların ağına düşmesi, "halk topluluğu" politikasıyla yollarından döndürülmesi ve devrimci mücadeleye sırt çevirmesinin nedeni buydu. Başka ülkelerde de hareketin eylemliliği tavsadı.

Grev Hareketi

Şimdi kriz sırasındaki *grev hareketine* geliyoum. Eğer 1930'dan 1932'ye kadar, krizin ilk yıllarında komünistler fabrika işçilerini grev mücadelesine seferber etmeyi başaramadılar ve bunlar komünistlerin grev çağrılarına sağır kaldılarsa, bunun nedeni, reformist sendika önderlerinin her grev hareketine karşı uyguladıkları sabotajda ve kriz sırasında grev yapılamayacağını söyleyen sosyal-demokrat ideolojide yatıyordu. Komünistlerin kitleler halinde sendikalardan çıkarılmasıyla, bunların fabrikalardaki sendikalı işçiler üzerindeki etkileri de önemli ölçüde kısıtlanmıştı.

Ama nihayet 1932 yılında genede bir dizi ülkede işçiler giderek daha sık kendiliğinden mücadeleye atılmaya başladılar. Kitlelerin artan grev isteği sonucunda sendika önderleri grev mücadelelerine katılmak ve hatta grevlerin başına geçmek zorunda kaldılar.

Polonya'da ücretlerin düşürülmesini, işten çıkarmaları ve fabrika kapatmalara karşı 1930'da ilk önce 50.339 işçi, 1931'de 106.985, 1932'de ise artık 313.934 ve 1933'te 458.399 işçi greve çıktı. Bu sırada bir yığın durumda işçiler fabrikaların içinde barikatlar kurarak, bunların kapatılmalarını ya da işçilerin işten çıkarılmasını engellemek üzere işgal grevine başvurdular. Polonyalı işçilerin bu olağanüstü inatçılığı, patronları birçok durumda planlanan ücret indiriminden ve işten çıkarmalardan vazgeçmeye zorladı. Komünistler bu mücadelelerin örgütlen-

mesine mükemmel bir biçimde katıldılar. Böylece işçi sınıfına, kriz sırasında da sermayenin saldırısını geri püskürtmenin mümkün olduğu ispatlamış oldu. Bu aynı zamanda işçilerin mücadele ruhunu yükseltti ve bu mücadelenin örgütleyicileri olarak komünistlerin itibarını arttırdı.

İngiltere'de işçi sınıfı daha krizin başlangıcında sermayenin saldırısına karşı önemli bir direniş gösterdi. 1930'da 307.000 işçi, 1931'de 490.000, 1932'de 379.000 işçi grev yaptı. Tüm grevlerin yaklaşık yüzde 34'ü uzlaşmayla sonuçlandı. Burada da, kriz sırasında başarılı grevler yapmanın mümkün olduğu kanıtlandı.

Ama krizin özel bir derinliğe ulaştığı *Almanya* ve *Birleşik Devletler* gibi başka ülkelerde, işçi sınıfı krizin ilk yıllarında ücret indirimlerine karşı grev mücadeleleriyle az buçuk ciddi bir direniş koyacak durumda değildi. Birleşik Devletler'de ancak 1933'te 774.763 grevciyle grev hareketinde bir atılım başladı. Almanya'da grev hareketinde genel bir sessizlikten sonra ancak 1932 sonbaharında Berlin ulaşım işçilerinin güçlü grevi patlak verdi, bu grev büyük bir politik önem kazandı. Ama bu grev de sosyal-demokratlar tarafından boğuldu.

Komünistlerin krizin ta başından itibaren işçileri uyardıkları durum otraya çıktı: Sosyal-demokrat politika ve stratejinin proletaryanın mücadele güçlerini felce uğratması ve böylece proletaryanın sefaletinin korkunç derecede artmasına yol açması. Bu, işçilerin komünistlerin ücret indirimi ve işten çıkarmalara karşı mücadele çağrılarına, işsizlik yardımının sürmesi ve yükseltilmesi uğruna mücadeleye çağırmalarına uymamaları ve böylece, kapitalistlere emekçilerin durumunu daha da kötüleştirme ve onların zararına kendi durumlarını iyileştirme imkânı vermelerinin sonucuydu.

Sosyal-demokrasinin bu büyük mücadeleleri engelleme politikasına rağmen, emekçilerin ileri grupları tekrar tekrar sermayeye karşı politik mücadeleye atıldılar ve milyonlara ve on milyonlara doğru yolu gösterdiler.

Birleşik Devletler'de 6 Mart 1930'da yaklaşık bir milyon işçinin katıldığı büyük işsiz gösterisini, *Almanya'da* 1930'dan 1931'e kadar yapılan bir dizi büyük gösteriyi, 1 Eylül 1930'da *Budapeşte'de* yapılan güçlü işsiz gösterisini, 1932'de *ABD'deki* çiftçi grevlerini, 1932'de *Washington'a* yapılan büyük gaziler yürüyüşünü, 14 Nisan 1931'de *İspanya'daki* devrimi, 14 Eylül 1931'de *Invergordon'da İngiliz savaş donanmasındaki grevi, Şili'de* 1931 Eylül'ünde savaş donanmasındaki ayaklanmayı, 1932'de *Batı Ukrayna'daki* köylü ayaklanmalarını, 1933 Şubat'ında "De Zeven Provincien"savaş gemisinde Hollanda savaş donanmasında çıkan ayaklanmayı sadece anımsatmak yeterlidir.

Emekçilerin Kitle Mücadelesinin Örgütlenmesindeki Eksiklikler

Emekçilerin bu fırtınalı politik hareketleri neden kurtuluş mücadelesi için ciddi sonuç getirmeyen, salt soluk bir kıvılcım olarak kaldı? Neden bunlar burjuva devlete karşı siyasi bir kitle mücadelesine dönüşmedi? Nedenler şu dört ana zaafta yatıyor:

1— Bu hareketlerin büyük çoğunluğu, ciddi hazırlıklar olmadan, tüm güçler örgütsel bakımdan toparlanmadan, somut mücadele hareketleri olmadan kendiliğinden ortaya çıktılar. Yalnızca çok az bir bölümü, Komünist Partisinin çağrısı üzerine meydana gelen hareketlerdi.

2— Komünist Partisi gerçi bu hareketlere somut sloganlar vermeye, çerçevelerini genişletmeye ve onları kitlelerin bilincinin daha üst bir basamağına yükseltmeye çalıştı; ama sosyal-demokrasi ve reformist sendikalar tüm güçleriyle buna karşı durdular. Komünist partiler henüz, kendiliğinden politik mücadeleye atılan kitleleri örgütleyecek ve onlara sağlam bir önderlik verecek kadar güçlü ve etkin değillerdi.

3— Bu hareketlere komünistler, sosyal-demokratlar ve örgütsüzler katıldı. Kendiliğinden mücadeleye atılan bu kitleler ancak eğer komünist ve sosyal-demokrat örgütler arasında bir birleşik cephe kurulmuş olsaydı, uzun süre birlikte kalabilir ve

mücadeleye sürülebilirlerdi. Ama sosyal-demokrasi bu türden bir birleşik cepheye karşı çıktı ve bunu imkansız kıldı. Ayrıca, mücadeleyi yönetmek üzere kitlelerin kendi seçtiği, komünistler, sosyal-demokratlar ve örgütsüzlerden oluşan daimi organlar yaratmak gerekiyordu, kitleler içinde, giderek daha geniş kitleleri mücadeleye çeken ve böylelikle aynı zamanda tüm hareketin devrimci önderliğini garantileyecek yeterli otoriteye sahip organlar. Ancak böylesi organlar yaratılmamıştı.

4— Böyle daimi organlar fikri gerçi işsizler hareketi içinde ortaya çıktı. Ancak komünistler tarafından şurada burada yaratılan işsizler kent ve bölge komiteleri, ne yeterince geniş taban üzerinde örgütlenmişlerdi ne de kitleler arasında bu büyük görevi yerine getirecek yeterli otoriteye sahiplerdi. Bunlar hiçbir yerde, herhangi bir şekilde dikkate şayan bir siyasi merkez, tüm emekçilerin sempati odağı, tüm sınıfın davası haline gelmediler. Komünistler tarafından bile emekçilere bu organların anlam ve önemini ciddi bir şekilde açıklamak hiçbir yerde denenmedi. Bunun sonucu, burjuvazi ve sosyal-demokratların bu organları "sorumsuz", rastgele oluşumlar ve "katıksız komünist partizanlık" olarak damgalamaları ve böylece bunların komünist olmayan işçiler üzerindeki etkilerini zayıflatma olanağına kavuşmaları oldu.

Komünist partiler kriz koşullarında kitleleri yönetme konusunda son derece büyük ve zorlu görevler üstlenmek durumunda kaldılar; komünistler milyonları hesaba katmak ve emekçilerin tüm katmanlarını mücadele cephesine katmak zorundaydılar. Komünist partiler krizden önce çoğu ülkede sayısal bakımdan zayıf örgütler oldukları ve nisbeten dar işçi katmanları üzerindeki etkiye sahip oldukları için, bu görevin yerine getirilmesi daha da zordu.

Durumun hızla değişmesi ve kitlelerin hoşnutsuzluğunun muazzam ölçüde artması, faşist tehlikenin ve savaş tehlikesinin

artması, komünistlerden durumu, çeşitli parti, grup ve kişilerin rollerini sürekli gözden geçirmelerini, değişen duruma uygun sloganları zamanında ortaya atmayı talep ediyordu.

Durumun bu karmaşıklığı, muazzam bir örgütsel çalışmayı da gerektiriyordu. Komünistler bu görevin yerine getirilmesinde örnek bir çalışmanın kimi örneklerini ortaya koydular. Ancak fırtınalı ve politik bakımdan karmaşık gelişme karşısında bazen sloganlarını ortaya atmakta geciktiler, sınıfların güç dengesini her zaman doğru değerlendirmediler ve bazen daha kısa süre önce doğru olan, ama değişen durum yüzünden halihazırda eskimiş bulunan slogan ve mücadele yöntemlerinde ısrar ettiler.

Komünist partiler gerçi, VI. Dünya Kongresi'nin yeni bir devrimci atılımın gelmekte olduğuna dair temel tespitleri benimsediler. Ama bu arada bazen, devrimci atılımın devrimci krizden Çin seddiyle ayrılmadığını yeterince gözönünde bulundurmadılar. Bazen işçi kitlelerinin eski reformist önderlikten kopmaları ve devrimci mücadele tarafına geçmelerinin biçim ve türü bağlamında fazlaca basit hayallere kapıldılar.

Daima Kitlelerle Birlikte, Kitlelerin Başında Olmak

Bir dizi durumda komünistler kitlelerin siyasi olgunluğunu da abarttılar ve kitleleri siyasi mücadeleye eğitmek ve onları bunun gerekliliğine ikna etmek için zorlu ve güç bir çalışmaya gerek olmadığını zannettiler. Sovyet iktidarını propaganda etmenin ve kitlelere komünistlerin iktidarı ele geçirdiklerinde uygulayacakları programı açıklamanın yeterli olduğunu zannettiler ve yalnızca bununla işçileri kendi yönetimleri altına çekmek için harekete geçireceklerini sandılar. Bu yanlış hayaller, bazı komünist partilerin, programın propagandasını, kitlelere, onları verili aşamada mücadele için harekete geçirecek sloganları zamanında vermek göreviyle birleştirmek yerine, belli bir süre nerdeyse programımızın propaganda organlarına dönüşmesine yolaçtı.

Birçok komünistin bu hatalı anlayışları, herşeyden önce sendika sorununda ve ekonomik mücadelenin geliştirilmesinde kendini gösterdi. Reformist sendikalardan çıkartılan komünistler, reformist sendikalara karşı düşmanca tavır aldılar, bunun, biz reformist sendikalara karşı pasifistlikleri, grev sabotörlükleri, reformistlikleri yüzünden ne kadar çok mücadele edersek, kitlelerin o denli hızlı kendiliğinden onlardan kopacağını ve komünistlerin küçük sendikal kadro örgütlerine geçeceğini zannettiler.

Komünistler *Stalin* yoldaşın 9 Mayıs 1925'te Moskova Parti Aktifi Toplantısı'ndaki şu açıklamalarını dikkate almadılar:

> "Eğer komünist partiler, devrimi ileriye götürme yeteneğine sahip gerçek bir kitlesel güç haline gelmek istiyorlarsa, sendikalarla sıkı bağ kurmak ve onlara dayanmak zorundadırlar."

Stalin yoldaş, bazı komünistlerin "sıradan bir işçinin sendikalarda, ister iyi ister kötü olsunlar, gene de kendisinin iş ücretini, çalışma süresini vs. koruyan kalesini gördüğünü kavramadıklarına" işaret etti.

Tam da kriz zamanında, emekçi kitlelerin üzerine en büyük sefalet çöktüğünde, sıradan işçi, istediği kadar kötü olsun, sendikasının kendisine hakkını korumayı ve az da olsa maddi bir yardım sağlamayı güvence altına aldığını, bu sendikanın belli bir güç oluşturduğunu ve bu yüzden ondan kopmak istemediğini özellikle güçlü biçimde hissetti.

Komünistler bir dizi ülkede kitlelerin bu ruh halini dikkate almama, sendikalarda hiçbir çalışma yapmama hatasını işlediler ve sendikalara karşı tavırlarını zamanında değiştirmeyi ve tabandan birleşik cephe yerine örgütlerle birleşik cepheye geçmeyi beceremediler. *Almanya'da* tek tek bazı komünistler hatta, faşizmin saldırısı karşısında reformist sendikaların "yıkılması" gereğinden söz ettiler ve böylece komünistlerin örgütlü işçilerden izole olmasına katkıda bulundular.

Amerika'da komünistler uzun zaman boyunca Amerikan İşçi Federasyonu'nu (AF of L) katıksız kapitalist bir grev kırıcıları örgütü olduğunu açıkladılar, yalnızca onun önderi Greer'i gördüler, işçileri görmezlikten geldiler.

KEYK XII. Oturumu 1932 sonbaharında, "sendikaların kapitalizmin bir okulu olduğu" yollu olduça yaygın tezi mahkum etti. Almanya Komünist Partisi ancak 1932 sonbaharında komünistlere, işçi örgütlerini ve bunların servetlerini savunma sloganını verdi, ve bu, tüm sendika, kooperatif ve Sosyal-Demokrat Parti üyelerinin komünistlere güçlü bir sempati beslemelerine katkıda bulundu. Daha da büyük bir gecikmeyle, hatta Almanya'da ancak Hitler'in iktidara geçmesinden sonra, komünistler "Özgür Sendikaları Savunalım" berrak sloganını ve daha sonra da "Özgür Sendikaları Yeniden Kuralım" sloganını attılar. Diğer ülkelerdeki komünistlerin sendikalarda çalışmanın büyük önemini kavraması uzun zaman aldı.

Faşist tehlikeyi küçümsemek kadar büyük bir hata da, öte yandan hatta faşizmi henüz hiç varolmadığı bir yerde görmekti. Bu hata, bir dizi komünist yazarın, VI. Kongre'nin, burjuvazinin giderek artan bir ölçüde faşist iktidar yöntemlerine başvurmaya çalıştığına dair işaretleri mekanik bir tarzda kavramalarından kaynaklanıyordu.

Almanya'da komünistler oldukça uzun süre, sosyal-demokrat Hermann Müller hükümetinin faşistleştirme uyguladığı, Brüning hükümetinin zaten bir faşist diktatörlük hükümeti olduğu görüşündeydiler. Öte yandan onlar, Almanya gibi böyle yüksek düzeyde örgütlü bir işçi kitlesinin olduğu bir ülkede Hitlercilerin iktidarı ele geçirmesinin imkansız olduğu ve Hitlercilere doğru kendiliğinden akan küçük-burjuva kitlelerinin onlara aynı hızla sırt çevireceği varsayımıyla Hitler hareketini küçümsediler.

Avusturya'da Schober Hükümeti daha 1929'da faşist bir hükümet olarak ilan ediliyordu.

Çekoslovakya'da Masaryk-Benesch grubu komünistlerce faşist bir grup oarak damgalandı. Daha bir yığın böyle yanlış değerlendirme örneği bulunuyor.

Faşizmin özüne ilişkin bu yanlış anlayışlar, İtalyan ve Polonya faşizminin ciddi bir araştırmasının bulunmayışı, komünistlerin saldırıya geçen faşizm karşısında burjuva demokrasisinin kalıntılarını savunmak ve burjuvazi içindeki çelişkilerden yararlanmak üzere zamanında sloganlar ortaya atacak durumda olmamalarına yolaçtı.

Almanya'da komünistler ancak 1932'deki Prusya Meclisi'ne başkanlık seçimleri sırasında, faşistlerin seçilmesini engellemek için sosyal-demokrat ve Merkez adaylarına oy verecekleri açıklamasıyla ortaya çıktılar.

Komünistlerin 1926'dan sonra birçok diğer ülkeden daha fazla faşizmin incelenmesiyle uğraştıkları ve kitlelere burjuva-demokratik özgürlüklerin kalıntılarının tasfiyesine karşı mücadele sloganları verdikleri *Polonya'da* bile komünistler, merkez sol blok kurulduğu sırada, hükümet kampıyla burjuva-demokratik muhalefet kampı arasındaki farklılıklardan yararlanacak durumda değillerdi.

Bu hatalar, bilumum burjuva partilerinin faşist olduğu, "burjuvazinin iki iktidar yöntemi bulunmadığı", burjuva demokrasisinin kalıntılarını savunmanın komünistlerin işi olmadığı biçimindeki mutlak yanlış anlayıştan kaynaklanıyordu. Biz burjuva demokrasisinin yerine proleter demokrasiyi, proletarya diktatörlüğünü geçirmediğimiz sürece, proletaryanın kitleleri sermayenin iktidarını devirmeye hazırlamak, proleter demokrasiyi ele geçirmek için ondan yararlanmak üzere, burjuva demokrasisinin her kırıntısında çıkarı vardır.

Ne Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in öğretileri, ne de komünistlerin Komintern'inin VI. Kongre Kararlarıyla herhangi bir ortak yanı olmayan böylesi sekter anlayışlar, komünist partilerin etkisinin gelişmesini yavaşlattı ve özellikle de sosyal-demokrat işçilerin ortak mücadeleye kazanılmalarını engelledi.

Bu sekter anlayışların kökünü kurutmadan ne sosyal-demokrat işçilerle birleşik cepheyi, ne de henüz komünistlere uzak duran fakat bizimle birlikte faşizme ve savaşa karşı, sermayenin saldırısına karşı, kendilerinin kısmi talepleri uğruna ve burjuva demokrasisinin kalıntılarını savunmak için mücadeleye atılabilecek olan emekçi kitlelerle geniş halk cephesini kurmak mümkün değildir.

Proletaryanın Müttefikleri Uğruna Mücadele

Mücadelemizin bu zaman diliminde, proletaryanın köylüler ve kent küçük-burjuvazisi arasındaki müttefiklerini kazanma çalışmamızın geriliği kendini son derecede güçlü bir biçimde hissettirdi.

Gerçi eski sosyal-demokrat partilerin, küçük-burjuva kitlelere tenezzül etmenin proletaryanın şanına aykırı olduğu yollu ilkesel küçümsemesini ve loncavari kibrini alt etmiştik. Ama Polonya ve Balkan ülkelerini bir kenara bırakırsak, ülkelerin çoğunluğunda komünistler kriz başlamadan önce kentte ve kırda küçük-burjuva kitleler arasında çalışmanın gerekliği bağlamında yalnızca ilkesel kabulden öteye pek geçemediler.

Polonya'da komünistler, hem feodal egemenliğin kalıntıları hem de toprağa duyulan açlık yüzünden acı çeken köylülerin ilerici bölümü üzerinde uzun süreden beri önemli bir etkiye sahiptirler. Polonya Komünist Partisi köylü kitleleri uğruna mücadeleyi "Bütün Topraklar Köylülere" sloganı altında yürüttü ve aynı zamanda örneğin "Faşist Hükümete Tek Kuruş Vergi Yok", "Dağınık Tarlaların Faşist Birleştirilmesine Karşı", "Kullanım Haklarının Kaldırılmasına Karşı", "Yol İnşaatı Angaryasına Karşı" (Şarvarka) ve "Çalışarak Ödeme Sistemine Karşı" gibi bir dizi kısmi talepler ileri sürdü. Bu talepler kitleler içinde çok popülerdi, ancak bunlar öz itibariyle hiç de kısmi talepler olarak değelendirilemezler. Bunların esas fonksiyonu, köylüleri devlet iktidarı ile doğrudan çatışma noktasına getirmekti. Eğer devrimci kriz başgösterseydi, proletarya mücadele etmek üzere ayağa kalksaydı, o zaman köylü hareketi bu sloganlar altında

proletaryaya güçlü bir destek verebilirdi. Ancak Orta Galiçya'daki köylü ayaklanmasından sonra köylü hareketinde bir gerileme kendini gösterdiğinde ve proletarya köylülerin mücadelesine gereken desteği vermediğinde, partinin görevi, ağırlığı en geniş köylü kitlelerini mücadeleye sevk edebilecek kısmi taleplere aktarma olmalıydı.

Komünistler tehdit edici cezalara rağmen köylüler için çalışarak ödeme normlarında ve yol inşaatı angaryasında vb. kısmi kısıtlamalar kabul ettirmek ve böylece köylü kitleleri, aynı şekilde bunların örgütleri üzerindeki etkilerini mücadelenin devamı için korumak amacıyla, çoğunlukla, taktiklerinde yeterince esneklik göstermediler.

Köylülüğün kriz sırasında üzerine çöreklenen yoksulluk yüzünden burjuvaziye sırt çevirmeye başladığı ülkelerde komünistler, yükselmekte olan köylü hareketine, tekelci kapitalizmin köylülüğü yok eden mutlak iktidarına karşı, düşük fiyatlara ve "faşist köleliği"ne karşı tam zamanında mücadele sloganları vermeyi ihmal ettiler.

Haydutça fiyatlar ve tefeci faizleri yüzünden köylü kitlelerin hoşnutsuzluğunun korkunç boyutlara ulaştığı *Almanya'da,* Komünist Partisi 1931 sonbaharında, borçların silinmesinin dolaylı vergilerin kaldırılmasının, büyük toprak mülkiyetinin mülksüzleştirilmesinin propaganda edildiği ve emekçi köylüler için devlet yardımının talep edildiği köylü yardım programını yayınladı. Bu program temelinde 1931'de eskiden faşistlere bağlı olan bir grup Kuzey Alman köylü önderi, Komünist Partisi'ne yöneldi. Fakat Komünist Partisi, kır için yeterince örgütleyici ve propagandacı kadrosu olmadan, bu programın kırda propagandasını doğru dürüst ele almayı ve böylelikle "tröst ve banka düşmanlığı" demagojilerini bol bol kullanan faşistlerin artan etkisinin karşısına dikilmeyi başaramadı. Köylü henüz eylemleriyle tanımadığı ve daha iktidarda olmayan, ama köylülere tarım fiyatları yüseltme ve kapitalizmi yıkmadan köylülerin kurumlarını düzeltme sözü veren partiye yöneldi.

Fransa ve Amerika Birleşik Devletleri'nde köylülerin hoşnutsuzluğu tarım ürünlerinin düşük fiyatlarına karşı geniş bir harekete yol açtı. Komünist Partisi ancak büyük bir gecikmeyle, köylü hareketi artık geri çekilmeye başladığında köylülerin taleplerine el attı, aracı tüccarlar ve değirmen sahiplerinin kârlarına karşı çıktı ve böylece köylüler arasındaki etkisini daha da yükseltmenin ön koşulunu yarattı.

Komünistler *kent orta tabakaları* bağıntısında da bunların tekelci tröstlere ve bankalara karşı hareketinin başına geçmeyi ve bu tabakaları peşinden sürüklemeyi bilemediler. Almanya'da Danat Bankası çöktüğünde, böylece geniş küçük-burjuva kitleleri paralarını yitirdiklerinde, Komünist Partisi bu tabakalara hiçbir mücadele sloganı vermedi ve bu tabakalar üzerinde daha büyük bir etki kazanma fırsatını kullanmayı kaçırdı. Küçük-burjuvazi diğer ülkelerin çoğunda, kanını emen tröstlere ve bankalara karşı direnişinde komünistlerden yeterli destek görmedi. Bunun sonucu, bu tabakaların mücadelenin dışında kalmaları ve nihayet faşistlerin peşine takılmaları ve onların zaferine yardımcı olmaları oldu.

Komünist Partisi'nin emekçi kitleler arasındaki etki ve ağırlığı muazzam ölçüde artmasına rağmen, komünistler henüz sosyal-demokrat parti ve sendika önderlerinin geniş işçi kitleleri üzerindeki etkisini kıracak ve böylece geniş kitlelerin salt disiplin yüzünden mücadeleden alıkonmalarına izin vermelerini engelleyecek derecede güçlü değildi. Komünist Partilerin teorik ve pratik açıdan, proletaryanın muzaffer mücadelesinin koşulları olan, kitleleri etkileme ve yönetme yöntemlerinin işçi hareketinin bölünmesini hızla ortadan kaldıracak, işçi sınıfının gücünü ve örgütlülüğünü artıracak biçimlerini bulmaya yetecek derecede eğitimli olmadıkları görüldü.

İşçi sınıfının bölünmüşlüğünden ve sosyal-demokrasinin işçi çıkarlarına ihanetinden kaynaklanan işçi sınıfının zayıflığı, Alman burjuvazisine, küçük-burjuvazi ve köylülüğün yalpalamalarından yararlanarak bu tabakaları geçici olarak faşist kam-

pına çekme olanağını verdi. Alman komünistleri emekçi kitlelerin omuzlarına duyulmadık yükler bindiren Versay boyunduruğunun muazzam önemini zamanında gözönüne almadılar ve böylelikle yaratılan durumdan sınıf mücadelesinin çıkarları doğrultusunda yararlanmaya yetecek denli becerikli değillerdi. Alman burjuvazisine, Versay boyunduruğuna karşı nefreti, iktidarlarının korunmasının çıkarlarına hizmet ettirme imkanı verdiler.

Faşistlerin Almanya'nın Emekçilerine Karşı Saldırısı

Alman proletayasının yenilgi ve Almanya'da faşist diktatörlüğün kurulması, kapitalist ülkelerdeki bu ilk kriz yıllarının en büyük olayıdır. İşçi sınıfının Marksizmin bayrağı altında yaratılan en eski örgütleri, zalim bir haydut çetesi tarafından yerle bir edildi. En ileri ve kültürel bakımdan en üst düzeyde bulunan halklardan biri finans kapitalin en gerici ve şoven partisinin tahakkümü altına girdi.

Yüksek kültür düzeyine sahip bir ülke, Avrupa gericiliğinin ocağı, kokunç bir işkence hücresi ve yeni bir savaşın kışkırtıcısı haline geldi.

Almanya'nın emekçi kitleleri bu felaketi savuşturabilir miydi sorusu, çok önemli bir sorudur. Bunu yapabilecek durumda olduklarına hiç kuşku yoktur. Fakat bunun için işçi sınıfının birleşik cepheyi kurması gerekirdi, sosyal-demokrat ve reformist sendika önderlerinin burjuvaziyle karşı-devrimci cephesini havaya uçurması gerekirdi, kriz sırasında sınıf mücadelesinin imkansız olduğu ve bunu pasif atlatmak gerektiği, faşizme karşı çıkmanın boşuna olduğu şeklindeki sosyal-demokrat teori ile kandırılmaya izin verilmemesi gerekirdi. Bunun için işçi sınıfının sermaye karşı karşı-saldırıya geçmeyi ve onu yoksulluk çekenlere yardım etmek zorunda bırakması gerekirdi. İşçi sınıfının Kızıl Cephe Savaşçıları Birliği'nin dağıtılmasına ve silahsızlandırılmasına izin vermemesi, bilakis Reichsbanner'le birleşmesini kabul ettirmesi ve Reichsbanner'in politikasını değiştirmek yoluyla proletaryanın güçlü bir devrimci savaş örgü-

tünü kurması gerekirdi. İşçi sınıfı faşistlerin Hitler önderliğinde nasıl silahlandıklarını sükûnetle seyretmek değil, bilakis Weimar Cumhuriyeti hükümetini faşist çeteleri silahsızlandırmaya, örgüt servetlerine el koymaya ve önderlerini hapse atmaya zorlaması gerekirdi. İşçi sınıfının faşistlerin Versay boyunduruğuna karşı demagojilerini geliştirmelerine izin vermek değil, bilakis Weimar Cumhuriyeti hükümetini Versay Anlaşmasını yırtıp atmaya zorlaması gerekirdi.

Ama Alman işçi sınıfı bunu yapmadı. Çoğunluğu hâlâ körü körüne sosyal-demokrasinin peşinden gidiyor ve komünistlerin uyarıcı seslerine kulak tıkadı. Şimdi o bu yüzden faşist cehennemin korkunçluğuna katlanmak zorunda. Almanya komünistleri tek başlarına bu felaketi işçi kitlelerinden uzak tutacak güçte değillerdi.

Daha 1930'da Weimar sisteminin sarsıntıları apaçıktı. Yaklaşan devrim ve ona karşı silahlanan karşı-devrim arasında, kitleleri harekete geçirme bağlamında çılgın bir yarış başladı. Alman burjuvazisinin parlamentarizm ve burjuva demokrasisinin yöntemleriyle daha fazla iktidar olamayacağı belli oldu.

1932 ilkbaharında faşistlerin kitleleri harekete geçirmekte komünistlere oranla önemli bir avantaja sahip oldukları ve eğer sınıflar arasındaki güç dengesinde hızla proletarya lehine bir değişiklik olmazsa, Almanya'da en korkunç ve en kanlı faşist diktatörlüğün kurulmasının kaçınılmaz olduğu da artık açıkça görülebiliyordu. Komünistler proletarya lehine güç dengesindeki bu değişikliği tüm güçleriyle birleşik cephe uğruna mücadeleyi güçlendirerek sağlamaya çalıştılar. Önlerine, ne pahasına olursa olsun Sosyal-Demokrat Parti ve Alman Genel Sendikalar Birliği ile bir anlaşma yapma görevini koydular. Bu birleşik cephenin görevi, faşizme karşı durmak ve burjuva demokrasisinin kalıntılarını savunmak olacaktı.

Ancak Sosyal-Demokrat Parti, bu türden her teklifi kararlılıkla geri çevirdi. Hatta faşistler kavgayı artık sokağa taşıyıp, Almanya'nın tüm şehirlerinde işçileri terörize ettiklerinde ve

proletaryanın en mükemmel önderlerini alçakça katlettiklerinde bile, Sosyal-Demokrat Parti yalnızca parlamentoda cansız protestolarla yetinmeye devam etti. Her aklı başında insan için, faşistlerle mücadelenin artık parlamentoda karara bağlanamayacağı, bilakis Almanya'nın geleceği ve Alman işçi hareketinin yazgısı sorunlarının tartışmasının faşistler tarafından sokağa taşındığı ortadaydı.

20 Temmuz'da, Papen hükümeti Prusya'da sosyal-demokrat bakanları kovduğunda ve Komünist Partisi Sosyal-Demokrat Parti'ye ve Alman Genel Sendikalara Birliği'ne genel grev ilanı önerdiğinde bile, bu iki örgüt , işçileri sükûnete davet ettiler. Kovulan bakanlar Anayasaya yaralandığı gerekçesiyle, "Yüce Divan'a başvuru "da bulundular.

Hatta 30 Ocak 1933'te, artık finans kapital Hitler Partisine faşist diktatörlüğü uygulaması için devlet iktidarını teslim ettiğinde bile sosyal-demokrasi ve AGSB, Komünist Partisi'nin genel grev çağrısı önerisini tekrar raddettiler. Komünistleri provakatör ilan ederek, işçilerden direniş göstermemelerini talep ettiler.

Komünistler bu dönemde emekçi kitleleri devrimci mücadeleye, faşist diktatörlüğü engellemeye seferber etmek için ellerinden gelen herşeyi yaptılar. Komünistler bunda önemli başarılar elde ettiler. Ama sosyal-demokrasi birleşik cephe düşmanı ve mücadele düşmanı bakış açısından vazgeçmediği sürece, o ana kadar oluşan güçler dengesini değiştirmeyi başaramadılar.

Şimdi Almanya işçileri, dünya proletaryası, Alman yenilgisinden kimin suçlu olduğuna karar versin; Alman olaylarının kanlı derslerinden, bu yenilginin ancak işçi sınıfının çoğunluğu hâlâ körü körüne sosyal-demokrasiyi izlediği, komünistlerin uyarılarını rüzgara savurduğu ve mücadeleyi reddettiği için mümkün olduğunu öğrensinler. Öyle "sol" ben de devrimciyimler çıkıyor ki ortaya, bunlar böylesi bir mücadelenin proletaryanın azınlığını yenilgiye götürecek olduğunu gözönüne al-

madan, komünistler buna rağmen mücadeleye girişmeliydi iddiasını savuruyorlar. Bu sahte devrimci palavraların kahramanları, bunun daha da büyük bir yenilgi ve Alman proletaryasının devrimci kadrolarının tamamen ezilmesi anlamına geleceğini kavramak istemiyorlar.

Alman proletaryası bir yenilgi almıştır. Komünistler devrimci kodroların katıksız kahramanlıkla ölmesini istemediler ve istemiyorlar. En büyük kahramanlık bu değildir! Onlar onların yeni mücadeleler ve zaferler örgütlemesini istiyorlar! *(Alkışlar.)*

Burjuvazi Kitlelerin Mücadele Azmini Zayıflatamadı

Almanya'da uluslarası sınıf mücadelesinin stratejik bakımdan bu en önemli noktalarından birinde proletaryanın yenilgisi, kısa bir süre için devrimci kitle hareketinin gelişmesinin yavaşlamasına ve Polonya'da da devimci krizin unsurlarının olgunlaşmasında geçici bir durmaya yol açtı. Almanya'daki yenilgi uluslararası gericiliği daha atak hale getirdi, savaş tehlikesini arttırdı, burjuvazinin işçi sınıfı üzerindeki baskısını kuvvetlendirdi. Ve faşist rejimi diğer ülkelerde de kurma çabalarını arttırdı.

Faşistlerin Alman emekçilerin üstüne çullanmasıyla aynı zamanda, başka ülkelerde proletarya bir dizi büyük zafer kazanmayı başardı. Çinli proleterler ve köylüler kendi *Çin Sovyet Cumhuriyeti'ni* kurdular. Nanking Hükümetinin Kızıl Ordu'ya karşı giriştiği askeri seferlerde halk kitleleri yüceltici kahramanlık ve devrime bağlılık örnekleri sergilediler. Japon emperyalistlerinin saldırısı ve Nanking Hükümeti'nin bu saldıya karşı mücadeleden vazgeçmesi karşısında Çin Sovyetleri Çin halkının Japon boyunduruğundan kurtuluşu bayrağını, Japon emperyalizmine karşı devrimci halk mücadelesinin bayrağını yükseğe kaldırdılar ve böylece onun Çin içlerine ilerlemesini zorlaştırdılar. Kısa zaman içinde Çin Sovyetleri, emperyalistlerin uluslararası politikasının da görmeden geçemeyeceği bir güç haline geldiler.

İspanya'da işçi hareketinin bölünmüşlüğüne rağmen kitle hareketinde muazzam bir yükseliş, geniş bir kitle grevleri dalgası, politik grevler ve ağa topraklarını ele geçiren köylü hareketinde bir artış görüyoruz.

Tüm kapitalist ve sömürge ülkelerde grevler ve köylü hareketinde giderek yükselmeye devam eden bir dalga kaydediliyor.

Ancak tüm dünya devrim cephesi için kesin öneme sahip olan, tam da emekçi kitlelerin tüm dünyada kapitalizm tarafından isimsiz bir sefalete atıldığı, Almanya'da faşizmin işçi örgütlerini paramparça ettiği yıllarda, *Sovyetler Birliği'nin* ilk beş yıllık planı tamamlaması ve tüm emekçilerin refah düzeyini gün be gün yükseltmesi hususudur. Tam da bu yıllarda Sovyetler Birliği'nde sosyalizm kesin olarak ve geri alınamaz bir biçimde zafer kazandı.

Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin bu dünya çapında önemli tarihi zaferi, dünya emperyalist sisteminin altını oyuyor, devrim güçlerini çoğaltıyor, barış faktörü olarak, dünya devriminin üssü olarak Sovyetler Birliği'nin önemini artıyor ve tüm dünya emekçilerinin sosyalizm uğruna, Sovyet iktidarı uğruna mücadele isteğini güçlendiriyor.

Bu mücadele diliminin sonunda burjuvazi, işçilerin, köylülerin ve sömürge halkların sırtından durumunu kolaylaştırmayı, krizden depresyona geçiş koşullarını yaratmayı ve Alman proletaryasına bir yenilgiyi tattırmayı başarmıştır. Buna karşılık burjuvazi dünya devrim cephesini zayıflatmayı başaramamıştır, Almanya'da Komünist Partisi'ni yerle bir etmeyi başaramamıştır. Yeni bir iktisadi kalkınmanın koşullarını yaratmayı başaramamıştır.

Uluslararası güç dengesi kapitalizmin lehine değil, bilakis sosyalizmin lehine, burjuvazinin lehine değil, bilakis sosyalizmin lehine değişmiştir.

Şimdi artık rapor döneminin, sosyalist işçilerin komünistlerle birleşik cepheye dönüşünü kapsayan üçüncü mücadele dilimine geliyorum.

3— Sosyalist İşçilerin Komünistlerle Birleşik Cepheye Yönelmesi

Bir yandan Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin kesin ve yıkılmaz zaferi, diğer yandan Almanya'da faşizmin dehşetinin etkisi altında daha kısa süre önce kapitalizmin ve burjuva demokrasisinin sarsılmazlığına ve —devrimler ve savaşlar olmadan— sosyalizme barışçıl bir gelişme imkanına inanan bütün bir görüşler sistemi, geniş emekçi kitlelerinin tüm dünya görüşü sistemi çökmeye başladı. Reformist partilerin program ve taktiklerinin üzerinde inşa edilmiş olduğu ideolojik temel çöküyor.

İşçi sınıfı, işçi hareketinin bölünmüşlüğünü Almanya'da faşizmin zaferine yolaçtığını, işçi sınıfının birliğe ihtiyaç duyduğunu kavramıştır.

Almanya'da faşizmin zaferi, sosyal-demokratların kehanette bulundukları gibi, hiçbir biçimde uzun süreli bir gericilik dönemi başlatmadı, tam tersine, XIII. Oturum'un vurguladığı gibi, tüm dünyada *"devrimci krizin daha büyük bir hızla olgunlaşma eğilimi" kaydediliyor. Stalin* yoldaşın SBKP(B) 17. Parti Kongresi'nde formüle ettiği gibi, tüm dünyada "kapitalizme saldırı düşüncesi kitlelerin bilincinde olgunlaşıyor."

Bu durumda Sovyetler Birliği emekçilerin kafa ve yüreklerini giderek daha çok fethediyor ve onlara mücadele yolunu gösteriyor. Bu durumda sosyalizmin zaferi, milyonlarca insanın görüş ve düşüncelerini tamamen değiştirmesine vesile oluyor. Bu durumda geniş işçi kitlelerinin hissiyatında, herşeyden öce de sosyal-demokrat ve reformist sendikalarda örgütlü işçilerin hissiyatında bir değişilik oluyor.

Bu değişikliğin ilk ifade biçimleri: birincisi, dünya proletaryasının Leipzig tutsaklarını savunmak üzere kendiliğinden

oluşan geniş çerçeveli *birleşik cephesiydi,* burada Dimitrov yoldaşın *komünizmi cesaretle savunusu,* birleşik cephenin oluşumunda büyük bir tarihsel öneme sahipti; ikincisi, işçilerin kendi ülkelerinde faşizme karşı aktif savunmaya geçmeleriydi. Proletarya artık Almanya'da olduğu gibi faşizmin önünden mücadelesiz kaçmıyor, bilakis Fransa'da faşist ilerlemeyi 1934 Şubat'ındaki *genel grevle* ve Avusturya'da 1934 Şubat'ında ve ispanya'da 1934 Ekim'inde *silahlı mücadeleyle* yanıtlıyor.

Avusturya ve İspayda'daki silahlı mücadele, işçi sınıfının muazzam mücadele gücünü, savaşan işçilerin sınırsız kahramanlığı ve fedakârlığını, devrimci dayanıklılık ve kararlılığını açığa vurdu. Cesur Koruma Birlikçiler, Floridsorf, Viyana'daki Karl Marks Avlusu ve Goete Avlusu savunmacıları, Koloman Wallisch, Mühendis Weißel, Münichreiter — onların tümü, ebediyen proletaryanın kurtuluş mücadeleleri tarihine geçiyor.

Avusturya'nın kahraman madencileri, ilk İspanyol Kızıl Muhafızları, Oviedo'nun savunucuları —komünistler, sosyalistler, anarşistler ve partisizler— eşsiz bir şeref kazandılar. Lerroux ve Gil Robles'in zindalarında eriyen binlerce İspanyol devrimcisine, İspanyol sosyalistlerinin önderi Caballero'ya selamlarımızı gönderiyouz.

Buna karşılık kavga meydanından kaçan ve mücadeleyi yönetenlerin en basit görevlerini unutan sosyal-demokrat önderler, rezil rüsva olmuşlardır. Mücadeleyi içten parçalayan ve Lerroux ve Gil Robles ile birlikte hareket eden İspanyol anarşistlerinin önderleri ebediyete kadar rezil olmuşlardır.

Yoldaşlar, tüm dünya kentlerinin işçi mahallelerinde, Avusturya ve İspanya'daki olayların haberi duyulduğunda esen taze devrimci rüzgarı, proleterlerin Oviedo'yu savunurken verdikleri kahramanca mücadelelerin tüm ülkelerde emekçileri nasıl sarsıp ayağa kaldırdığını, Avusturya'da göndere çekilen Sovyet iktidarı uğruna mücadele bayrağının tüm işçilerde nasıl bir coşku yarattığını anımsayalım!

Sosyal-Demokrasinin Politikasının İflası

Rusya'da Ekim 1917'deki silahlı ayaklanmadan farklı olarak Avusturya'da 1934 Şubat'ında ve İspanya'da 1934 Ekim'inde proletaryanın silahlı mücadelesi neden proletayanın zaferine götürmedi?

İspanya'da 1931 Nisan'ında, Rusya'da 1917 Şubat'ında olduğu gibi, monarşi devrildi. İspanyol burjuva-demokratik devrimi başladı. Sovyetler içinde devrimin sürdürülmesi için mücadele eden Bolşeviklerden farklı olarak İspanyol sosyalistleri Azana hükümetine katıldılar ve böylece, o zamanlar bakan olarak Krenski Hükümeti'ne giren Rus Menşevik ve Sosyal-Devrimcilerinin örneğini izlediler.

İspanyol bakan sosyalistleri, tüm İspanya Sosyalist Partisi, 1934 Ekim'inde işçileri silahlı mücadeleye çağıran aynı parti, bu üç devrim yılında ne yaptı?

Gerici, faşist Sivil Muhafızların silahsızlandırılmasından yana tavır almak yerine, İspanyol sosyalistleri bunların daha da genişletilmesi için kredileri onayladılar ve silah elde Cumhuriyet'e karşı koyan monarşist General Sanhurio'yu, hapisten çıktıktan sonra, güya Cumhuriyeti koruyacak olan bu Sivil Muhafızların şefi olarak atadılar. Gerici subayların uzaklaştırılması ve ordunun demokratikleştirilmesinden yana tavır almak yerine, ordudaki gericilerin elini tamemen serbest bıraktılar. Halk düşmanlarını, faşistleri silahlandırmak ve gözaltına almak yerine, komünist avına çıktılar ve şimdi ona dayanılarak Ekim mücadelelerine katılanların —sosyalistlerin ve komünistlerin— mahkum edildiği, Cumhuriyeti Koruma Yasası'nı çıkardılar.

Sosyalistler gerici kilisenin ve manastırların mülkünü ve haklarını olduğu gibi bıraktılar ve devrime kazanılması gereken köylülere hiç toprak vermediler. Üretimin işçiler tarafından denetimini yürürlüğe koymadılar, işçilerin durumunu düzeltmedi-

ler ve onları devrimi korumak üzere silahlandırmadılar. Gerici burjuvaziyi çıkmaza sokmak yerine, örgütlenmesine ve silahlanmasına imkan tanıdılar.

Bolşevikler 1917'de böyle mi yapmışlardı, proletaryanın devrimde zafer kazanmasını böyle mi hazırlamışlardı? İspanyol sosyalistleri, tıpkı hükümeti Bolşevikler tarafından devrilen Kerenski gibi davranmamışlar mıdır?

Daha 1917 Şubat'ında Bolşeviklerin baskısıyla Çarlık jandarması tasfiye edilmişti. Asker komiteleri yürürlüğe konmuş, askerlere yurttaşlık hakları tanınmış, Çar ve yüksek memurları tutuklamışlardı.

Bolşevikler barış, ekmek, toprak ve özgürlük sloganlarıyla ayaklanmışlar, devrimin tüm aşamalarında bu talepler uğruna mücadele etmişler ve halk kitlelerini bu talepleri desteklemek üzere seferber etmişlerdi.

Ayaklanmanın birinci gününde tüm toprakların köylülere devri kararnamesini çıkarmışlardır.

Zaferi kazandıktan hemen sonra bir barış anlaşması yapılması mücadelesine girişmişler, boyunduruk altındaki halklara özgürlük vermişler, fabrikalarda işçi kontrolünü getirmişler, karşı-devrimcilerin mülklerine el konulmasına geçmişler ve malikâne sahipleri sınıfıyla emekçileri ezmek üzere kurulan burjuva aygıtını tamamen yok etmişlerdi.

Daha devrimden çok önceleri bile Bolşeviklerin tüm faaliyeti, proletarya ve müttefiklerini burjuva egemenliğinin başarıyla yıkılmasına, halkın en yakıcı taleplerini geçekleştiren proletarya diktatörlüğünün kurulmasına seferber etmeye yönelikti. Tüm emekçilerin çoğuluğu da işte bu yüzden Bolşevikleri desteklemiş ve onların başarıya ulaşmasına yardım etmiştir.

İspanyol sosyalistlerinin önderlerinin Azana hükümeti içindeki ve dışındaki tüm faaliyeti, burjuvaziyle anlaşmaya, özel mülkiyeti muhafaza etmeye, malikâne sahipleri, kilise ve

burjuvazinin çıkarlarını kitlelerin devrimci saldırısı karşısında korumaya ve eski bujuva devlet aygıtını dokunulmadan bırakmaya yönelikti. Böylece proletaryayı zayıflattılar ve faşistleri güçlerdirdiler.

Avusturya'da silahlı mücadelenin başlamasına kadar İspanya'da olduğu gibi devrimci durum yoktu, ama Avusturya proletaryası, işçilerin büyük çoğunluğunun bir partide ve bu partinin izinde giden sendikalarda örgütlü olması ve bu küçük ülkede proletaryanın sayısal ağırlığının son derece büyük olması gibi bir avantaja sahipti.

Ama Avusturya proletaryasının yüzde 90'ının izlediği Sosyal-Demokrat Parti, proletaryanın zaferi uğruna mücadeleyi planlı ve sistemli bir şekilde hazırlayan devrimci bir parti değildi. Bu parti daha 1918-1920 devriminde üstünlüğü ele geçirmesi için burjuvaziye yardım etmiş ve işçi sınıfına biçimsel demokratik haklar ve bazı sosyal kazanımlar kalmasıyla yetinmemişti.

Faşistler burjuva demokrasisine karşı mücadeleye giriştiklerinde, sosyal-demokrasinin önderleri adım adım geri çekildi ve 1918 devriminin kazanımlarından peşpeşe vazgeçtiler. Cumhurbaşkanının haklarının genişletilmesini, Anayasanın kötüleştirilmesini onayladılar, kendi basınlarının yasaklanmasına ve Koruma Birliği'nin kısmen silahsızlandırılmasına katlandılar. Yıllar boyu kitlelere burjuva demokrasisinin zemini üzerinde kalmayı öğütlediler, bir proleter devrimi düşünmediler ve kitleleri buna hazırlamadılar.

Burjuvazinin mücadele güçleri kuvvetlendi, buna karşılık proletaryanın mücadele güçleri gittikçe zayıfladı. Emekçi kitlelerin sosyal-demokratik önderlik altında durumlarında bir düzelmenin mümkün olduğuna dair inancı yitip gitti.

Avusturya sosyal-demokrasisi tavrıyla emekçileri dezorganize ettikten ve mücadeleyi hazırlamadıktan sonra, Otto Bauer'in Bolşeviklerin örneğine göre hareket ettiğini ve fakat "As-

yalı" Bolşeviklerin taktiğini "Avrupa" koşullarına uyarladığını ispatlamaya çalışması, gülünç bir teşebbüstür.

Silahlı ayaklanma tüm işçi sınıfının davası olarak hazırlanmalıdır. Proletaryanın çoğunluğu bunun için kazanılmalıdır. Dahası — bu mücadelenin emekçilerin çoğunluğu tarafından desteklenmesi olmazsa olmaz birşeydir. Buna karşılık İspanyol ve Avusturya sosyalistleri ayaklanmayı sadece bir mücadele formasyonları sorunu haline dönüştürmüşlerdir.

Silahlı ayaklanma başarı kazanacaksa bunun proletarya için en uygun zamanını seçmek zorunludur.

Buna karşılık İspanyol ve Avusturyalı sosyalistler çok daha önceden inisiyatifi ellerinden kaçırmışlar ve mücadele zamanını belirlemeyi faşistlere bırakmışlardır.

Silahlı ayaklanmanın başarı kazanması için, kitlelerin ayaklanmanın izlediği açık, berrak mücadele hedeflerini bilmesi zorunludur. Ama İspanyol ve Avusturyalı sosyal-demokrat önderler bu mücadele hedeflerini formüle etmemişlerdir. Onlar silahlara burjuvaziyi devirmek için sarılmadılar, bilakis sadece burjuvazi üzerinde bir baskı uygulamaya ve onun saldırısına karşı kendilerini savunmaya niyetlenmişlerdi.

Rus proletaryası 1917'de tüm işçileri, köylüleri, hizmetlileri, askerleri ve bahriyeleri kucaklayan organlar olarak *Sovyetleri* yarattı.

Sovyetler içindeki Bolşevikler kitlelerin önderliği uğruna mücadele ettiler. Bolşevikler Sovyetleri proleter ayaklanmanın hazırlık ve yürütme organlarına dönüştürdüler.

Buna karşılık Caballero, tüm işçi sınıfı sendikalarda ve partilerde örgütlü olduğu için İspanya'da Sovyetlere ihtiyaç olmadığını ilan etti. Bu doğru mudur? Hayır, kesinlikle değildir. Tüm diğer kapitalist ülkelerde olduğu gibi İspanya'da da işçilerin çoğunluğu örgütsüzdür.

Largo Caballero ve İspanyol sosyalistleri Sovyetlere karşı çıkmakla, ancak tüm işçi sınıfının sorunu olabilecek olan ayaklanmayı Sosyalist Parti'nin ya da bir partiler blokununun sorununa dönüştürerek, hareketin vuruş gücünü ve kitlesel karakterini dizginlemek istediler.

Avusturya'da Bauer ve Deutsch, mücadeleyi hazırlamak ve yönetmek üzere herhangi bir kitle organı düşünmediler, bilakis tam Blanquist bir tarzda silahlı mücadele sorununu ancak ve yalnız, yalıtık bir şekilde mücadele eden Koruma Birliği'ne bıraktılar. Halbuki onların, geniş emekçi kitleleri mücadeleye sefer edecek ve savaşan Koruma Birlikçilerin desteklenmesini örgütleyecek durumda olan organları birkaç gün içinde kurmak için, kitleleri sadece mücadeleye çağırmaları yeterdi. Böylece mücadelelerin daha sonraki tüm gelişmesi, proletaryanın lehine değişirdi.

Ne var ki Avusturalı ve İspanyol sosyalistler silahlı mücadele anında da Rus devriminin deneyimlerini görmezlikten gelmeyi uygun buldular. Rus denyeimlerinin bu yok sayılmasını, yüzlerce proleter, ölümle ve duyulmadık işkence acılarıyla ödemek zorunda kaldı.

Biz, hem İspaya'da ve Avusturya'da, kitlelerin baskısıyla da olsa, sosyal-demokrat önderlerin bir kısmının burjuvaziye karşı silahlı mücadeleye karar vermesi büyük eylemini selamlıyoruz. Komünistler bunda onları özveriyle desteklediler.

İspanya'da komünisler, içinde hiçbir ciddi etkiye sahip olmamalarına rağmen, "İşçi İttifakı"na katıldılar. İspanya'da ve Avusturya'da komünistler en ön saflarda çarpıştılar, çünkü komünistlerin yeri daima, çarpışılan yerdir. Ancak tam da sosyal-demokrat önderlik altında bulunan bu mücadelelerin deneyimleri, bu önderlik altında proletaryanın zafer kazanamayacağını göstermektedir.

Bir Kızıl Muhafız'ın örgütlendiği, komünistlerin önderliğinde silahlı mücadelenin tam bir ayaklanmaya vardığı Astur-

ya'da silahlı mücadelenin kazandığı başarılar, Rus devriminin kanıtladığı şeylerin aynısını, yani proletaryanın silahlı mücadelesinin başarısı için *komünist, Bolşevik bir önderliğin* gerekli olduğunu doğruluyor. Ancak komünist partilerin zayıflığı ve gençliği yüzünden böyle bir önderlik ne İspanya'da vardı ne de Avusturya'da. Bu yüzden de Koruma Birliği'nin ve İspanyol sosyalistlerinin en devrimci unsurları Komünist Partisi saflarına geçip, böylece mücadelenin bittiğini düşünmediklerini belli ettiklerinde, doğru sonucu çıkarmış oldular.

Birleşik Cephenin ve Anti-Faşist Halk Cephesinin Başarıları

Fransa'da 1934 Şubat'ında özellikle büyük boyutlar kazanan mücadele, dış seyrinde İspanya ve Avusturya'dakinden daha alt bir basamakta kaldı, fakat Fransız proletaryasının mücadele eylemleri zamanında faşizmi hedef almış olduğundan, tüm ülkelerde proleter mücadelenin gelişmesi üzerinde daha büyük bir etki yaptı.

Fransa'daki mücadelenin ayırdedici özelliği nedir?

Faşist çeteler ilk kez kitleler halinde Paris sokaklarında yürüdüğünde, Fransız proletaryası Almanya'da olduğu gibi ehveni şer teorisiyle ve biçimsel demokrasi gevezeliğiyle uyutulmaya razı olmadı, bilakis daha ilk faşist ilerlemede, parti mensubiyetine bakmaksızın, 9 Şubat'taki şiddetli politik gösteri ve 12 Şubat 1934'teki politik genel grevle faşizme karşı çıkmak üzere sokalara döküldü. Fransız proletaryası böylece Fransa'da faşistlerin ilk büyük hamlesini geri çevirdi. *(Alkışlar.)* Şubat günlerinde mücadele birliği cephesini kuran Fransız proletaryası, bununla, proletarya birlik olduğunda ve mücadeleden kaçmadığında, bilakis zamanında düşmanlarına karşı cephe aldığında, proletaryanın nasıl muazzam bir güç oluşturacağını meydan okurcasına ifade etti.

Proletarya bu çıkışla Fransa Sosyalist Partisi'ni —büyük yalpalamalardan sonra olsa da— Komünist Partisiyle birleşik cephe kurmaya razı olmaya zorladı. Böylece tüm örgütlü işçi

hareketinin, işçi sınıfının örgütsüz çoğunluğunu ve kentte ve kırdaki küçük-burjuva kitleleri müthiş etkileyen birleşik anti-faşist eylemlerin temel taşını koydu.

Adamakıllı büyüyen ve büyük inisiyatifle dolu Fransa Komünist Partimiz, sosyalistlerle birleşik cephenin kurulmasıyla yetinmedi, bilakis burjuvazinin canına işleyen bir talepler programı ortaya attı. Bunlar, amansız servet vergisi gibi, ya da faşizmi dezorganize eden, örneğin faşist örgütlerin ve bunların basın yayın organlarının yasaklanması, faşist önderlerin tutuklanması ve faşist örgütlerin maddi yardım araçlarına elkonulması gibi talepler, ya da savaş tehlikesini hafifletmeye hizmet eden, örneğin Sovyetler Birliği'yle barış paktı ve savaş kışkırtıcılarına karşı gerçekten mücadele edilmesi talebi gibi taleplerdir. Bunların tümü, emekçi kitlelerin durumunu kolaylaştıran ve pozisyonlarını güçlendiren taleplerdir.

Fransa Komünist Partisi bu tavrıyla, giderek daha geniş köylü ve kentli küçük-burjuva ve aydın tabakalarını çeken, Radikal Sosyalist Parti taraflarını harekete katan ve devrimci proletaryayı giderek daha fazla tüm emekçilerin mücadelesinin hegemonu, önderi haline getiren, faşizme ve savaşa karşı mücadele geniş halk cephesininin temelini attı.

14 Temmuz 1935'te, Fransız Ulusal Bayramı gününde yapılan, komünistlerin, sosyalistlerin ve radikal sosyalistlerin birlikte yürütükleri ve yalnızca Paris'te yarım milyonun üzerinde emekçinin katıldığı muazzam anti-faşist gösteri, yalnızca şimdiye değin kapitalist ülkelerde yapılan en güçlü gösteri olmakla kalmadı, aynı zamanda birleşik cephenin işçilerin mücadele ruhu üzerinde yaptığı ve bunlar üzerinden diğer tabakaları da halk cephesi saflarına katan muazzam etkiyi ifade ediyordu. *(Uzun alkışlar.)* Bu yıl yapılan son belediye seçimlerinde Fransa Komünist Partisi'nin kazandığı önemli seçim başarıları da bunu gösteriyor. Bu başarılar, Komünist Partisi'nin demokratik hakları savunmak üzere işçi sınıfının birleşik cephesinin ve anti-faşist halk cephesinin kurulması uğruna verdiği müca-

delenin sonucu, komünistlerin hükümet krizi nedeniyle gösterdikleri eylemlilik ve inisiyatifin ve savaşçı bir saldırı durumunda Fransa ve Sovyetler Birliği arasında karşılıklı yardımlaşma paktı uğruna mücadelenin sonucuydu.

Fransa Komünist Partisi'nin bu başarısı Fransız proletaryasını güçlendiriyor ve böylece burjuvazinin faşist egemenlik yöntemlerine geçmesini zorlaştırıyor.

Fransa'daki durum son derece keskinleşmiştir. Üçüncü Cumhuriyet'in ve demokrasinin kaderi, emekçi kitlelerin kaderi şimdi birleşik cephe ve halk cehpesinin bundan sonraki gelişmesine, kitlelerin eylemliliğine bağlıdır.

Fransız proletaryasının mücadelesi büyük uluslararası öneme sahiptir. 1934 Şubatında komünistlerle sosyalistlerin birleşik cephesi sayesinde faşistlerin ilk kitlesel taarruzunu püskürten, 14 Temmuz 1935'te faşizme karşı muazzam mücadele hamlesini yapan Fransız proletaryasının başarısı, tüm ülkelerin emekçilerine, ancak emekçilerin devrimci bir taktik temelindeki birleşik mücadelesinin sermayenin ve faşizmin saldırısını savuşturabileceğini ve savaş kışkırtıcılarının faaliyetine son verebileceğini gösterdi.

Fransız proletaryasının mücadelesi, faşistlerin saldırılarını geri çevirmek ve proletarya diktatörlüğünü kazanmaya, sosyalizme kalkışmak için proletaryanın kapitalist ülkelerde nasıl davranması gerektiğini tüm emekçilerin gözleri önüne serdi. Fransa'da sosyalistlerle komünistler arasındaki, sosyalistlerin, II. Enternasyonal Yürütme Komitesi'nin kesin iradesine rağmen, salt kitlelerin baskısıyla yanaştıkları birleşik cephe anlaşması, tüm ülkelerdeki sol sosyal-demokratlara tutulacak yolu gösterdi.

Avusturya, İspanya, İtalya'da komünistlerle sosyalistler arasında birleşik cephe anlaşmaları yapıldı ve sosyalist parti yönetimlerinin ve II. Enternasyonal Yürütme Komitesi'nin, eskiden olduğu gibi komünistlerle her türlü anlaşmayı reddettik-

leri İngiltere, Amerika Birleşik Devletleri, Polonya, Çekoslovakya ve daha birçok ülkede birleşik cephe temeli üzerinde işçilerin kitle eylemleri oldu.

İngiltere'de küçük Komünist Partisi, Bağımsız İşçi Partisi, çok sayıda sendika ve İşçi Partisi'nin alt örgütleriyle birleşik cepheyi kurdu. 9 Eylül 1934'te 150.000 işçiyi sokağa dökmeyi ve Ocak/Şubat 1935'te bir gösteriler, toplantılar ve grevler dalgasıyla hükümeti, işsizlik yasasının ikinci bölümünü uygulamaya koymaktan vazgeçmeye zorlamayı başardı. Bu yasa, çalışma kampları örgütlenmesini ve işsizlik yardımı meselesini parlamento dışı bir komisyona havale edilmesini öngörüyordu. Yerel sendika örgütleriyle birleşik cephe kurulması ve komünistlerin bunlar içindeki inatçı çalışması, daha şimdiden sendikaların bir dizi durumda Sendikalar Genel Konseyi'ne karşı tavır almaları ve onun tarafından yayınlanan, komünistlerin sendikalardan çıkarılmasını emreden "Kara Genelge"yi fırlatıp atmaları sonucunu doğurdu.

Amerika Birleşik Devletleri'nde devrimci işçiler birleşik cephe taktiği sayesinde bir dizi AF of L örgütünde etkilerini sağlamlaştırmayı ve genişletmeyi, komünistler tarafından sunulan işsizlik sigortası yasa tasarısına sendikaların geniş ölçüde destek vermesini sağlamayı ve bu talebi tüm emekçilerin bir sorunu haline getirmeyi başardılar. Bu yolla devrimci işçiler 1934'teki büyük grevde, Pasifik kıyısındaki denizcilerin grevinde ve San Francisko'daki genel grevde tayin edici bir etki kazanmayı ve böylece işçiler için bir dizi maddi avantaj sağlamayı, keza Amerikan proletaryasının genel politik pozisyonlarının ve sınıf bilincinin güçlendirilmesini sağlamayı başardılar. Böylece Amerikan işçi hareketinin karakterinde derin ve kesin bir değişiklik oldu ve işçi sınıfı bağımsız bir politika yolunu tutmaya sevkedildi.

Polonya'da, Sosyal-Demokrat Parti (PPS) yönetimi komünistlerle her türlü anlaşmayı reddetmesine rağmen, kitlelerin ruh halindeki değişiklik, komünistlerin sosyalistlerin çeşitli ör-

gütleriyle birleşik cepheyi gerçekleştirmesine ve geniş emekçi kitlelerin anti-faşist hareketinin güçlenmesine yol açtı. Bu, en açık biçimiyle, yeni faşist anayasaya karşı Komünist Partisi'nin inisiyatifi üzerine düzenlenen güçlü politik grevler ve köylü eylemleri dalgasında ifadesini buldu. Bu dalga ülkenin tüm sanayi merkezlerini ve bazı köylü bölgelerini sardı ve iki parti tarafından da desteklendi. PPS'in bir yandan hareketi tek tek grevlere bölmeye çalışırken, önderliğini tek başına ele almak istediği bu politik grev hareketi, PPS'in peşinden giden kitlelerin mutlaka daha da devrimcileşmesine ve komünistlerle sosyalistler arasında faşizme karşı mücadele, sendikaların ve işçi örgütlerinin legalliğini savunmak için anlaşmalar yapılması biçiminde birleşik cephenin daha da genişlemesine yol açacaktır.

Emekçilerin birleşik cephe hareketi, sosyal-demokrasinin önderleri komünistlerle anlaşma pratiğine ne kadar karşı çıkarsa çıksınlar, bu önderlik komünistlerle birleşik cephenin kendi arkasında duran kitleler üzerindeki devrimcileştirici etkisinden ne kadar korkarsa korksun, tüm kapitalist ülkelerde kendine yol açıyor. Emekçilerin bu birleşik cephesinin tüm başarılarını bu raporda ortaya koymaya kalksam, çok zaman alır.

Bu hareket ifadesini, partilerle başında arkadaşımız *Henri Barbusse'ün* bulunduğu partilerüstü Amsterdam Pleyel Hareketi arasında faşizme ve savaşa karşı anlaşmalardan, sendika örgütlerin, gençlik, spor, kültür ve diğer örgütlerin birleşmesine kadar en çeşitli biçimlerde bulmaktadır. Reformist önderler istedikleri kadar çabalasınlar, artık faşizme ve savaşa karşı tüm proleterlerin mücadele birliği sloganının muazzam etkisini kıracak durumda değillerdir. Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin zaferinin tüm dünyada emekçi kitleler üzerinde artan etkisini engelleyemeyi ise hiç mi hiç başaramamaktadırlar. Sosyal-demokratlar varsın Çekoslovakya'da, Belçika'da, Danimarka'da, İsveç ve Norveç'te hükümetler içinde yerasınlar, varsın İngiltere'de İşçi Partililer hükümeti ellerine alsınlar —komünistler fa-

şistlere karşı onları destekleyeceklerdir—, bu ülkelerdeki işçi kitleleri, güçlerinin bakanlık koltuklarında değil, birleşik cephe mücadelesinde yattığını kavramaya başlamışlardır.

Ama Çekosovakya, Danimarka, İsveç ve Norveç'teki sosyal-demokrat bakanlar faşizme karşı gerçek bir mücadele yürütmüyorlar.

Çek halkı, ulusal bağımsızlığının yazgısı konusunda huzursuzluk içindedir. Komünistler de bu huzursuzluğu paylaşıyorlar. Peki, sosyal-demokrat bakanlar ne yapıyorlar? Emekçi kitlelerin ulusal ve ekonomik çıkarlarını kollayan bir politikayla Çekoslovakya'daki Hitler ajanlarının ayaklarının altındaki zemini çekmek yerine, faşist Henlein Hareketini, besleyip büyütüyorlar ve Henlein'in Çekoslovakya'daki Almanların çoğunluğunu partisine katmasına imkan tanıyorlar. Halkın tüm güçlerini faşizme karşı seferber etmek yerine, komünist avına çıkıyorlar. Faşistleri hapishanelere ve toplama kamplarına atmak yerine , bunu komünistlere ve anti-faşistlere yapıyorlar. Savaş kışkırtıcılarına karşı mücadele etmek yerine, Danimarka ve İsveç sosyal-demokrat hükümetleri politikalarıyla objektif olarak Alman faşistlerini destekliyorlar. Çekoslovakya ve İskandinav ülkeleri sosyal-demokrat partilerinin izlediği bu işçi düşmanı politika, sosyal-demokrat bakanların faşizme, savaş hazırlıklarına ve sermayenin saldırısına karşı koruyucu bir baraj olmadığını işçi kitlelerinin berrak bir biçimde bilincine çıkarıyor.

Bu bilinç, özellikle Çekoslovakya'da görüldüğü gibi, işçi sınıfını, faşistler ve savaş kışkırtıcılarıyla proleter biçimde hesaplaşmak ve bugün Almanya proletaryasının katlanmak zorunda kaldığı türden bir durumu önlemek ve yeni bir dünya kıyımının çıkmasına izin vermemek amacıyla komünistlerle birleşik cephe kurmaya çalışmaya sevkediyor.

Birleşik cephenin büyük gücünü ve değerini, herşeyden önce faşist ülkelerdeki işçi sınıfı kavramıştır.

Almanya Komünist Partisi yönetiminde kısa süre önce ortaya çıkan bir dizi sekter anlayışlara rağmen ve sosyal-demokrat önderlerin gösterdiği direnişe rağmen, Almanya'nın işçi kitleleri ancak komünistlerle sosyalistlerin birleşik cephesiyle faşizme karşı etkili bir mücadele verilebileceğini ve faşizmin yıkılabileceğini gittikçe daha çok kavrıyorlar.

Macaristan'da işçiler, sendikalarını ve hatta sosyal-demokrat örgütleri bile ancak birleşik cephe içinde, daha kısa süre önce sosyal-demokrat önderlerin polise ihbar ettiği o aynı komünistlerle birlikte savunabileceklerini görüyorlar.

İşçi Sınıfı İçindeki Bölünmeyi Aşmanın Yolu

Komünistlerle sosyalistlerin birleşik cephe hareketinin temelleri derinde yatıyor. Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin zaferinin geniş işçi kitleleri üzerinde bıraktığı derin etkiden, onun etkisi altında kitlelerin bilincinde olgunlaşan kapitalizme taarruz düşüncesinden kaynaklanıyor. Kapitalist ülkelerdeki tüm uluslararası işçi hareketinin deneyimlerinden, Alman yenilgisinin deneyiminden, Avusturya ve İspanya'daki silahlı mücadelelerin deneyiminden, Fransa'daki birleşik cephenin genel grevinin deneyiminden kaynaklanıyor. İşçi sınıfı bundan, kapitalizme karşı mücadelenin birleşik cephe içinde ve Sovyetler Birliği'ne en sıkı bağlılık içinde yürütülmesi gerektiği sonucunu çıkarıyor.

Kitlelerin kendi mücadele deneyiminden çıkarılan bu sonuç, uluslararası işçi hareketi içinde Ekim Devrimi'nden bu yana görülen en büyük değişikliğe yol açtı.

Yoldaşlar! Birleşik cephe hareketi — bu, iki işçi partisinin güçlerinin matematiksel toplamından çok daha fazla bir şeydir . Kapitalist ülkelerde işçi sınıfının çoğunluğu örgütsüzdür ve bir çok ülkede hâlâ burjuva partilerin peşinden gitmektedir. İşçi hareketinin birleşik cephesi, onun güçlerinde öyle bir artma anlamına geliyor ki, o bugüne kadar sınıf bilincine sahip

olmayan proleter kitleleri için muazzam bir çekim gücü haline geliyor, onları burjuva partilerden koparıyor ve sınıf mücadelesi saflarına katıyor.

Sosyal-Demokrat Parti'nin hâlâ legal olduğu, buna karşılık komünistlerin en korkunç takibatlara uğratıldığı, sosyalist ve partisiz işçilerin komünistlerle ortak eylemlerde onların uğradığı takibatların aynısına uğradığı *Polonya'da* birleşik cephe, işçi kitlelerinin devrimcileşmesinin çok büyük ölçüde arttığına ve onların devrim için kurban vermeye hazır olduğuna tanıklık ediyor. İngiliz İşçi Partisi'nin üç milyon üyesi komünistlerle birleşik cepheyi kutlamak üzere kadeh kaldırıyorsa, bu, burada sözkonusu olanın hiç de iki partinin güçlerinin matematik toplamı olmadığı, bilakis burada kitlelerin reformizmden devrimci politikaya doğru dönmekte olduğu anlamına gelir.

Birleşik cephe, işçi hareketinin bölünmüşlüğünü aşmanın, proletaryanın birleşik, güçlü, devrimci bir partisini yaratmanın ilk adımıdır.

Avusturya'da komünistler Devrimci Sosyalistler Partisi ile birleşme sorununu ortaya attılar. Bu birleşme, sosyalistler istemediği için bugüne değin gerçekleşmedi.

Fransa'da komünistler Sosyalist Parti'yle birleşik bir devrimci parti konusunda görüşmelere girdiler.

Batı ülkelerinde Sovyet işçi hareketine yakınlaşmayı gerekli gören bazı sosyalistlerin yükselttikleri sesleri ancak selamlayabiliriz.

Bu birleşik devrimci parti hareketi hiç kuşku yok ki daha da gelişecektir, çünkü Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin zaferi, reformizmin temellerini yıkmıştır ve tüm emekçileri Sovyetler Birliği'nin politikasının çevresinde birleşeceklerdir.

Bu sadece emperyalist ülkelerdeki gelişme tarafından değil, sömürge ve bağımlı ülkelerdeki gelişme tarafından da doğrulanmaktadır.

Çin Sovyetlerinin Zafer Alayı

Savaş sonrası dönemde tüm sömürge dünyasına damgasını basan, öne çıkan olay, Komünist Enternasyonal VI. Dünya Kongresi'nden sonra Sovyet biçimine bürünen Çin Devrimi'dir. Çin'de sovyet hareketinin ortaya çıkışı ve muzaffer gelişimi, dünya çapında çok büyük bir tarihi öneme sahiptir. Ebedi bir şeref kazanan Çin Kızıl Ordusu'nun kahraman mücadelesi, tüm sömürge dünyasının emekçilerinin önünü aydınlatan bir örnektir. Kuomintang militaristleri, uluslararası emperalistlerin çok yönlü yardımıyla, Sovyet hareketini yerle bir etmek için tam altı kez sefer düzenledilre. Bu amaçla Çin halkının düşmanlarınca sağlanan müthiş araçlar ve güçlere rağmen, Çin İşçi-Köylü Kızıl Ordusu, emperyalistlerin ve Çinli karşı-devrimci sömürücü sınıfların indirdiği tüm darbeleri savuşturmayı başarmıştır. *(Alkışlar)* Generallerin Sovyet bölgelerine karşı giriştikleri altı saldırı da Kuomintang militaristlerinin yenilgis ile sonuçlanmıştır. *(Alkışlar.)*

Çin Kızıl Ordusu altıncı saldırıdan sonra, Kuomintang birlikleri tarafından kuşatılmaktan kaçınmak üzere Kiangsi eyaletindeki eski Merkezi Sovyet Bölgesi topraklarını terketmek zorunda kalmasına rağmen, emperyalistlerin ve Çinli militaristelin Çin Kızıl Ordusunu kuşatmayı ve imha etmeyi hedefleyen planlarını bozmayı başarmıştır. Kızıl Ordu kıyasıya mücadeleler sürecinde askeri güçlerini önemli ölçüde arttırmıştır. Çin Kızıl Ordusunun ana askeri güçleri tarafından parlak bir biçimde gerçekleştirilen Zeçuan eyaletine yürüyüş, Sovyet Çin'in bundan sonraki gelişmesinin önünde açılan perspektifleri göstermektedir. Çin Kızıl Ordusunun askeri savaşımının öğretileri, emperyalizm tarafından ezilen bir halkın, daha seyri içinde emekçilerin temel gereksinimlerini karşılayan devrimci savaş içinde, daha üstün bir düşmana ve dişine kadar silahlı uluslararası emperyalizme karşı başarıyla mücadeleye girişebileceğinin çarpıcı ispatını sunmaktadır.

Çin sovyetlerinin başarıları, Komünist Enternasyonal'in Lenin ve Stalin'in sömürge devrimi öğretilerine dayanan çizgisinin doğruluğunun parlak bir onayını sunmaktadır. Çin sovyetlerinin başarıları, insan toplumunun tarihinde yeni bir çağ açan Sosyalist Ekim Devriminin muazzam etkisinin bir ifadesidir.

Dünya tarihinde ilk kez Çin'de ulusal devrimci bir kurtuluş mücadelesi, proletarya ve köylülüğün sınırsız devrimci-demokratik diktatörlüğüne dönüşmektedir. Dünya tarihinde ilk kez yarı-sömürge bir ülkenin anti-emperyalist tarım devrimi, Sovyetler uğruna mücadele biçiminde yürümektedir. Böylece sömürge bir ülkede sovyet iktidarının —burada proletarya ve köylülüğün devrimci-demokratik diktatörlüğünün devlet biçimi olarak ortaya çıkan ve burjuva-demokratik devrimin sosyalist devrime dönüşmesini garantileyen sovyet iktidarının— kurulmasının mümkün olduğu pratikte kanıtlanmıştır.

Çin Devrimi, proletaryanın ideolojik hegemonyasının ve başlangıç biçiminde devlet hegemonyasının da gerçekleştirildiği ilk sömürge devrimi örneğini sunmaktadır. Çin işçi sınıfının şahsında sömürge proletaryası, büyük tarihsel sorunları çözme, ülkenin tam ekonomik ve politik bağımsızlığını koruma, feodal kalıntıları tamamen temizleme, büyük toprak mülkiyetini tasfiye etme, tefecilik çıbanını yok etme ve sosyalizmin zaferine giden yolu açan devrimci dönüşümleri ele alma yeteneğini pratikte kanıtlamıştır.

Çin sovyetlerinin politikası, onlar sayesinde işçilerin ve köylülerin durumunda kesin elle tutulur bir iyileştirmenin sağlandığı pratik önlemler, geniş emekçi kitlelerini aktif politik yaşama uyandırmaya, örgütlülüklerini ve politik bilinçlerini hızla artırmaya katkıda bulunmaktadır. Çin'in Kuomintang bölgelerinde, onları tamamen haklardan yoksunluğa, mahvolmaya, açlık çekmeye ve nesli tükenmeye terkeden koşullar altında yaşayan emekçi halk arasında, Kuomintang rejimi onları sömürge köleleğinin devam etmesine mahkum ederken, Çin'i ancak sovyetlerin kurtarabileceği inancı güçleniyor. Her geçen gün Çin

emekçilerinin daha geniş kitleleri, yalnızca sovyetlerin, Çin'in birlik ve bağımsızlığını savunacak, ülkeyi birleştirecek, emperyalist fetihçilerin saldırılarını püskürtecek ve emekçi kitlelerin durumunda radikal bir iyileşmeyi sağlayacak durumdaki güç olduğunu kavrıyor.

Çin'de Sovyet hareketinin başarılı gelişmesi, Çin Sovyetlerinin kendileri için devrimci kurtuluş savaşının örneği ve sancağı haline geldiği tüm sömürge dünyasının emekçilerini devrimci mücadeleye cesaretlendiriyor.

***

Yoldaşlar, böylece üç mücadele diliminin tahlilini bitiriyorum. VI. Dünya Kongresi'nden sonraki dönemde uluslararası işçi hareketinin gelişmesinin sonuçlarını özetleyelim.

Katlanılmaz ekonomik boyunduruk, kapitalizm çerçevesinde kitlelerin durumunda herhangi bir düzelme olasılığının yokluğu, dolaysız savaş tehlikesi, burjuvazinin demokratik özgürlüklerin ve parlamentarizmin son kalıntılarına karşı kör öfkeyle saldırısı ve gittikçe daha çok ülkede faşist kan ve terör rejimini kurma girişimleri, kapitalist dünyada proletaryanın sınıf mücadelesi dalgasını her geçen ay daha yükseğe çıkarıyor.

Sovyetler Birliği, emekçi kitleler için gittikçe daha çok bir çekim merkezi haline geliyor, bu ise, kitlelerin bilincinde kendi Sovyet iktidarlarını kurmanın gerekli olduğu düşüncesinin olgunlaşmakta olduğunu gösteriyor.

Ekonomik konjonktürdeki hiçbir geçici değişiklik, "sol" ve sosyal-demokrat hükümetlerin hiçbir manevrası, uluslararası işçi hareketi içindeki bu esas yönelimi değiştiremez.

İşçi hareketindeki bu atılım ve kitlelerin sosyalizm uğruna mücadeleyi daha çok istemeleri, tüm dünyada devrimci krizin olgunlaşmakta olduğunu gösteriyor.

Şimdi raporumun seksiyonlarımızın durumunu ele alan bölümüne geçiyorum.

4— Komünist Enternasyonal Ve Seksiyonları

Tarihsel olayların gelişimi, bugün her zaman olduğundan daha fazla işçi sınıfının bilinç ve örgütlülük derecesine, komünistlerin becerikli ve kurnaz bir taktiğine, Komünist Enternasyonal'in güç ve kudretine bağlıdır.

Stalin yoldaş, Ocak/Şubat 1934'te SBKP(B) 17. Parti Kongresi'ndeki Rapor'unda şunları söyledi:

> "Bazı yoldaşlar, devrimci kriz bir kez varolduğunda, burjuvazinin umarsız bir duruma düşmek zorunda olduğuna, yani sonunun önceden belli olduğuna, böylece devrimin zaferinin artık kesin olduğuna, kendilerine düşenin yalnızca burjuvazinin devrilmesini beklemek ve zafer kararları yazmak olduğuna inanıyorlar. Bu ağır bir yanılgıdır. Devrimin zaferi hiçbir zaman kendiliğinden gelmez. Onu hazırlamak ve savaşarak elde etmek gerekir. Ama onu ancak güçlü proleter devrimci bir parti hazırlayabilir ve ele geçirebilir. Durumun devrimci olduğu, burjuvazinin iktidarının temellerine kadar sarsılmış olduğu, ama buna rağmen devrimin zaferinin, kitlelere önderlik etmek ve iktidarı eline almak için yeterince güç ve otoriteye sahip proletaryanın devrimci partisi varolmadığı için gelmediği anlar vardır. Böylesi "haller"in olamayacağını sanmak, akılsızlık olurdu."

Yoldaşlar! Stalin yoldaşın uyarısına yürekten inanmaz ve komünist partileri sağlamlaştırmak ve komünist partilerin proletaryanın çoğunluğunu kazanma imkanını elde etmesi için mümkün ve gerekli olanları yapmazsak, böyle "haller"in tekrar tekrar görüleceğini, böyle "haller"in yine tekrarlanabileceğini itiraf etmek zorundayız.

Şunları anımsayalım: 1918'den 1920'ye kadar ve 1923'te Almanya'daki durum devrimci değil miydi? Yine de proletarya muzaffer olmadı, çünkü Almanya'da bu sırada proletaryanın burjuvazi üzerindeki zaferini örgütleme yeteneğine sahip güçlü devrimci bir partisi yoktu. Hatta 1932 yılında bile KPD'nin, henüz sosyal-demokrat önderlerin isteklerinin tersine, sosyalist iş-

çileri faşizme karşı genel greve sokacak kadar güçlü olmadığı anlaşıldı.

Ya 1920 yılında İtalya'daki durum devrimci değil miydi? Yine de proletarya o zaman muzaffer olmadı, bilakis faşistler iktidara geldi, çünkü henüz proletaryanın güçlü bir devrimci partisi yoktu.

Devam edelim. Şubat 1934'te Avusturya'daki olaylar sırasında Avusturya'da güçlü bir komünist partisi olsaydı, Avusturya'da Otto Bauer'in bile devrimci olmayan bir parti olarak niteliediği Sosyal-Demokrat Parti hüküm sürmeseydi, sonuç başka türlü olmaz mıydı?

Burjuva-demokratik devrimin dört yıldan beri yerinden kımıldamadığı İspanya'da durum devrimci hareketin daha da gelişmesi için başka türlü olmaz mıydı?

Komünist partiler daha güçlü olsalardı, güçlü bir proleter kitle örgütleri sistemi yaratmayı, proletarya ve geniş emekçi kitleleri peşlerinden sürüklemeyi ve kapitalizme karşı taarruza kaldırmayı başarmış olsalardı, bir dizi kapitalist ülkede son yıllarda işsizler hareketinin ve işçi sınıfının politik eylemlerinin başarıları daha büyük olamaz mıydı?

1917 Ekim'inde Rus proletaryası yendiyse, bu herşeyden önce Rusya'da Lenin'in sağlam önderliği altında, tüm ezilen ve sömürülenler kitlesiyle sıkı temas kurmayı ve tüm proletaryayı başarılı, zaferle taçlanmış devrime doğru götürmeyi bilen güçlü ve deneyimli bir bolşevik partisinin varlığından dolayı olmuştur.

Böyle bir parti olmadan Rus proletaryası, devrimci duruma rağmen iktidarı ele geçirmeyi başaramazdı.

Devrimci hareketin tarihinin bize verdiği ana ders, biz komünistlerin hiç durmadan kitleleri örgütlemek, komünist partilerini ve onların kitlelerle bağını güçlendirmek, Komünist Enternasyonal'i sağlamlaştırmak üzere çalışmamız gerektiğidir.

Eğer kendimizi bu görevi çözmeye hazırlamazsak, —devrimci kriz istediği kadar derin olsun— o zaman burjuvazinin kitleleri aldatmayı, proletaryanın kurtuluş hareketini bir kez daha belli bir süre bastırmayı, bir dizi ülkede daha faşist diktatörlüğü kurmayı ve dünyayı yeniden paylaşmak için yeni bir emperyalist savaşta kendi zor durumundan bir çıkış yolu aramayı başarma durumu ortaya çıkabilir.

Komünist Enternasyonal'in VI. ve VII. Dünya Kongreleri arasındaki zaman, daha önce de söylediğim gibi, işçi kitleleri içinde devrimci mücadele lehine bir değişim dönemi, komünist partilerin kitleler içindeki etkisinin hızla arttığı bir dönem ve aynı zamanda komünist partilerin örgütsel ve politik bakımdan bir sağlamlaşma dönemiydi.

Komünist partilerin bu politik ve örgütsel sağlamlaşması, partiyi sosyal-demokrasiye teslim olmaya zorlayan sağcı unsurlara karşı mücadele içinde cereyan etti. VI. Dünya Kongresi'nden hemen sonra sağcılar Kongre'nin çizgisine karşı ayaklandılar: Almanya'da *Brandler*, daha sonra Birleşik Devletler'de *Lovestone*, Çekoslovakya'da *Jilek*, İsveç'te *Kilbom*, Fransa'da *Sellier* ve daha sonra *Doriot* kanalıyla.

Gene de ne Almanya'da, ne de Birleşik Devletler'de, ne Çekoslovakya'da ne de Fransa'da sağ oportünistler parti üyelerinin adı anılmaya değer bir bölümünü kendi tayfaları arasına sokmayı başaramadılar. Yalnızca İsveç'te Kilbomcular, Komintern çizgisi yandaşlarının yetersiz aydınlatma çalışması ve hataları yüzünden İsveç Komünist Partisi'ni bölmeyi ve devrimci işçilerin bir bölümünü Komünist Enternasyonal'den koparmayı başardılar.

Sağcılara karşı mücadele içinde ve aynı zamanda "sol" sekter, partinin geniş kitlelerden tecrit olmasına yol açan görüşlere karşı mücadele içinde komünist partiler, oportünist etkiyi savuşturmaya yetecek derece çelikleştiler; saflarını yokladılar, hantal, mücadele edecek hali olmayan unsurları attılar ve aynı zamanda, burjuvaziye ve reformizme karşı mücadelede daha

iyi manevra yapma ve taktiklerini tek tek her ülkede proletaryanın sınıf mücadelesinin koşullarına daha iyi uyarlama yeteneğini kazandılar.

Komünizmin Kahraman Mücadele Birlikleri

Komünist partiler parti-içini sağlamlaştırma yoluyla, yeni mücadele aşamasında toplanan deneyimler ve kadroların ciddi biçimde eğitilmesi sayesinde, yeni, daha yüksek bir basamağa ulaştılar. Başında, bu yedi yıl zarfında parti tarafından eğitilen ve kendilerini kitlelerin önemli örgütleyicileri ve önderleri ve proleter devlet adamları haline geliştiren köylüler, tarım işçileri, öğrencilerin bulunduğu Çin Kızıl Ordusu'nun kahraman savaşımları, bunu gösteriyor.

Almanya Komünist Partisi'nin çalışması, merkezi yönetimin Gestapo (Gizli Devlet Polisi) tarafından sık sık dezorganize edilmesine ve ortaçağdan kalma korkunç teröre rağmen karmaşık politik sorunlarda kendi başına doğru yönü bulan, binlerce illegal gazete çıkaran ve işçilerin nasyonal-sosyalistlere karşı mücadelesini örgütleyen alt Parti kadrolarının çalışması, bunu kanıtlıyor. Fransa Komünist Partisi'nin birleşik cephenin oluşmasına ve geniş halk kitlelerinin faşistlerin saldırısına karşı mücadele etmek üzere birleşmesine yol açan becerikli taktiği, bunu kanıtlıyor. Daha beş yıl önce, hatta daha sonra Komintern'den ayrılan yarı-troçkist unsurların yönettiği önemsiz bir komünist propaganda grubunun bulunduğu, ama son yıllar içinde, Asturya'nın önemli bir bölümünde silahlı mücadeleyi yöneten güçlü bir komünist partisinin yaratıldığı İspanya'daki Ekim çarpışmaları, bunu gösteriyor.

Geçen bu yedi yıl, —herhangi bir yerde emekçi kitleler emperalist boyunduruğa karşı, emekçilerin yüksek maliye, bankalar ve tröstler tarafından soyulmasına karşı ve halkların özgürlüğünü ve insanlık kültürünü savunmuk için mücadeleye atıldıklarında— komünistlerin en ön safta mücadele ettiklerini dünyaya göstermiştir.

Geçen yedi yıl süresince, dünya Komünist Enternasyonal kadrolarının tüm ezilen ve sömürülenlerin kurtuluşu mücadelesi davasındaki kararlılık ve özverisine, sınırsız bağlılığına ikna olabilmiştir.

Dimitrov yoldaşın Leipzig Davası'ndaki tavrını, Macaristan'da *Rakosi'ye* karşı, Finlandiya'da *Antikainen'e* karşı, Almanyada *Fiete Schulze'ye* karşı yürütülen davaları anımsayın, *Tsu Zo Bo* (Strahov), *Lütgens, Kofarciyev* yoldaşların kahramanca ölümlerini anımsayın, nihayet dünyanın tüm ülkelerinde büyük kurtuluş savaşının sayısız kahraman ve kurbanlarını anımsayın!

Bu rapor döneminde tek tek partilerin ya da birçok partinin birarada sık sık işsizler için mücadele davasında, faşizme ve savaşa karşı enternasyonal eylemler için inisiyatifi ele almaları durumu, olağanüstü bir önem taşımaktadır. Daha güçlü ve deneyimli partilerin öğütlerle daha zayıf partilerin yardımına koşmaları, bunlar için programlar ve dokümanlar hazırlamaları, emperalist ülkelerin komünistlerinin sömürge ülke komünistlerine çalışmalarında sürekli yardım etmeleri ve daha zayıf partilere hem iç sağlamlaşmada, hem de burjuvaziye karşı mücadelelerinde destek olmaları olgusu da olağanüstü bir önem taşımaktadır.

Son yıllarda geniş işçi kitlelerinin, özellikle sosyal-demokrat işçilerin bilincinde bir değişiklik olmasına bağlı olarak, komünist partiler için işçi kitlelerini kazanma bağlamında benzersiz büyüklükte olanaklar ortaya çıkıyor. Sloganlarımız, işçi sınıfının giderek daha geniş tabakaları içinde ve de sosyal-demokrat partiler içinde popülarite kazanıyor.

Eğer bunlardan bir çoğu şimdi proletarya diktatörlüğünü, devletin Sovyet biçimini, üretim araçlarına el konulmasını ve bunların ulusallaştırılmasını, sömürücü sınıfların iktidarının şiddet yoluyla devrilmesini kabul etmeye başlamışlarsa, kitleler içinde sosyal-demokrat önderlerin pozisyonları kötü durumda demektir. Komünist Enternasyonal'in sloganlarının ve görüşle-

rinin bu zaferi, komünist partiler stabilizasyon yıllarında etkilerini ancak yavaş yayabilmiş ve eski, daha nüfuzlu reformist partilerin etkisini kırmayı başaramadılarsa, şimdi artık komünist partilere etkilerini daha hızla arttırmayı ve işçi sınıfı çoğunluğunu komünist partilere kazanma bağlamında başarı elde etmeyi daha hızlı mümkün kılacak tüm koşulların varolduğunu gösteriyor.

Burjuvazi, komünist propaganda özgürlüğünü kısıtlama, komünist partilerin legal çalışmasını yasaklama, komünistlere karşı terör uygulama ve komünistlerin sloganlarını çeşitli burjuva, yarı-faşist partilerin sloganlarıyla karşılaştırma yoluyla komünist partilerin işçi sınıfının çoğunluğunun kazanmalarını zorlaştırmaya çalışıyor.

Kitlelerin yıldırım hızıyla reformizme sırt çevirmeleri ve proleter devrim tehlikesi karşısında burjuvazi, burjuva-demokratik özgürlüklerin ve proletaryanın, bu arada sosyal-demokrat partilerin ve sendikaların örgütlerinin de son kalıntılarını tasfiye etmekle meşguldür.

Burjuvazinin işçi örgütlerine karşı bu saldırısı yüzünden bugün Komünist Enternasyonal'in kapitalist ülkelerdeki 67 seksiyonundan yalnızca 22'si ve bunlardan da Avrupa'da yalnızca 11'i legal ya da yarı-legal çalışabilmektedir. 15'i Avrupa'da olmak üzere 45 seksiyon, en sıkı illegalite ve en korkunç terör koşullarında çalışmak zorunda bırakılmışlardır. Bunların arasında, faşistlerin sosyal-demokrat partiler ve sendikalar da dahil olmak üzere proletaryanın tüm örgütlerini yıktığı ve işçileri zorla faşist örgütlere soktuğu İtalya, Almanya, Avusturya, Letonya gibi bazı ülkeler de vardır.

Komintern Programı, Stratejisi ve Taktiği Kitlelere Kavratılmak Zorundadır

Komünistlerin işçi kitleleri uğruna mücadelesinin biçimleri ve yöntemleri, ajitasyon ve propaganda, örgütleme çalışması, tek tek her ülkedeki komünist partilerin durumu tarafından belirlenir. Ama istisnasız tüm kapitalist ülkelerde bu mücadele,

sermayenin saldırısına karşı, faşizme karşı ve yeni bir emperyalist savaş hazırlığına karşı mücadele genel sloganları altında yürümektedir. Komünistlerin çalışması tüm ülkelerde Komünist Enternasyonal'in esas sloganı: Sovyet iktidarı uğruna mücadele sloganı altında yürümektedir.

Ajitasyon ve propagandamız, komünistlerin kapitalizme karşı, faşizme ve savaşa karşı mücadelelerinde aynı zamanda kitleleri savaşımdan alıkoyan sosyal-demokrasiye karşı da mücadele etmek zorunda oluşları olgusu tarafından belirlenmekteydi. Sosyal-demokrasiye karşı mücadele olmadan, burjuvaziye karşı mücadele etmek imkansızdı, çünkü sözkonusu olan, sosyal-demokrat işçileri mücadeleye kazanmaktı.

Tam da şimdiki durum bizi, eskiden olduğu gibi şimdi de kitleleri mücadeleden alıkoyan ve işçi sınıfının savaşımlarında bir grev kırıcısı rolü oynayan sosyal-demokrat partilere ve önderlere karşı eleştirinin dozunu arttırmaya zorlamaktadır. Ama aynı zamanda ajitasyon ve propagandamızda tüm şiddetimizle burjuvaziye karşı yönelmeliyiz, özellikle de, gözü eskiden sınıf bilinçli olmayan ve politik bakımdan pasif olan, reformizmden yüz çeviren ve ilk kez harekete geçen kitleleri demagojik, antikapitalist sloganlarıyla kendine kapmakta olan burjuvazinin en gerici faşist partilerine karşı yönelmeliyiz.

Faşistler ve diğer birçok burjuva partiler ve onların önderleri tarafından uygulanan ajitasyon ve propaganda yöntemleri, burjuvazinin kendini güçsüz hissettiğine, onun artık kitlelerin önünde açıkça kapitalizmden yana çıkmak yoluyla egemenliğini muhafaza edebilecek durumda olmadığına tanıklık etmektedir.

Ajitatör ve redaktörlerimizin bir çoğu, burjuvazinin bu sloganlarının bilimsel olmadığı ve Marksist-Leninist politik ekonomiye uygun düşmediği bağlamında teorik kanıtlamanın bizim görevimiz olduğuna inanıyorlar. Bu tamamen yararsızdır. Bizim görevimiz, burjuva önderlerin bu sloganlarla kitleleri kandırdığını, hiçbir burjuva partinin bu sloganları uygulaya-

mayacağını ve emekçileri banka ve tröstlerin egemenliğinden, kapitalizmin boyunduruğundan, yoksulluk, açlık ve sefaletten ancak Sovyet iktidarının kurtarılabileceğini tüm araçlarla kanıtlamaktadır.

Bizim görevimiz, Alman "nasyonal sosyalizm"inden sosyalizmin kırıntısının bile bulunmadığını kitlelere göstermektir. Faşist demagoglar kendilerini tüm ulusun "çıkarlarını" koruyan halk tribünlerinin pelerinine sarmaya çalışıyorlar.

Bu yüzden bizim görevimiz, onları en güçlü tröstlerin, top krallarının ajanları olarak teşhir etmek, kitlelere, ulusal birlik efsanesinin arkasında neyin olduğunu, bir avuç kapitalist ve faşist önderin nasıl halkın sırtından semirdiğini göstermektedir. Biz kitlelere, yalnızca proletarya diktatörlüğünün —Sovyetler Birliği örneğine göre kurulmuş, emekçiler için bu tek ve gerçek demokrasinin— emekçilerle yardım edilebileceğini göstermek zorundayız.

Kapitalist sistem emekçilere kendini giderek daha iğrenç biçimlerde göstermektedir. Günümüzün tüm önde gelen kişileri kapitalizme karşı çıkmaktadırlar. Komünizm kitlelerin gözünde biricik kurtarıcı can simidi olarak canlanmaktadır.

Emekçi kitleler kapitalizme karşıdır, reformizme inançlarını yitirmiş ve ondan kopmaya başlamışlardır. Emekçi kitleler sermayeye, faşizme ve savaşa karşı birleşik mücadele cephesinden yanadırlar.

Sermayenin saldırısına, faşizme ve savaşa karşı mücadeleyi tutarlılıkla örgütleyen komünistler, birliğin derhal gerçekleştirilmesi gereken biçimi olarak birleşik cepheden yanadırlar.

Ancak iş salt eylem birliğiyle bitmemektedir. Dünyadaki durumun değişmesiyle bağ içinde, Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin zaferi sayesinde ve burjuvazinin giderek daha fazla ülkede faşist diktatörlük yöntemlerine geçmiş olması sayesinde kitlelerde görülen değişim, sosyal-demokrat kitlelerin kendiliğinden birleşik cepheye yönelmeye başlamalarına yol açmıştır.

Ancak bu henüz, bu kitlelerin aynı biçimde kendiliğinden komünizme gelecekleri anlamına gelmez.

İşçiler birleşik bir partiden yanadırlar, ancak onlar böyle bir partinin kurulmasını sık sık çok basit sanıyorlar. Eğer tüm devrimci işçiler bir parti halinde birleştirilecekse, bunun için mücadelenin programatik ve taktik sorunlarının ve hedeflerinin bizzat kitlelerin kendileri tarafından geniş bir biçimde tartışılmasına ihtiyaç vardır.

Proletaryanın gerçekten birleşik bir partisi ancak program, strateji ve taktiğin birliği temelinde yaratılabilir. Sosyal-demokrasinin program ve taktiği iflas etmiştir. Komünist Enternasyonal'in programı, stratejisi ve taktiği tüm sınavları geçmiştir. İşte bu yüzden sosyal-demokrat işçilere programımızı, taktik ve stratejimizi açıklamak, bu temel üzerinde tüm devrimci güçlerin birleşmesi için mücadele etmek ve tüm cephe boyunca reformizme karşı saldırıya geçmek için her türlü nedene sahibiz.

Kitlelerle Bağ — Bolşevizmin Bir Yasası

Şimdi seksiyonlarımızın örgütsel durumuna geliyorum. Seksiyonlarımız tüm ülkelerde politik ve sayısal bakımdan gelişmiştir. Ancak örgütsel gelişme, etkimizin gelişmesine denk değildir ve bu, komünist partilerin, kitlelere önderlik sorununda politik durumun yüklediği muazzam görevin tam anlamıyla üstesinden gelecek durumda olmamalarına yol açabilir.

Hareketin legal olduğu ülkelerde Komünist Enternasyonal seksiyonlarının örgütsel büyümesi, bugün herşeyden önce yeni üyelerin kazanılmasında, bunların eğitilmesi çalışmasında ve parti örgütlerinin inşasında görülen bir dizi eksiklik yüzünden engellenmektedir. Bu kendini özellikle, yeni kazanılan parti üyelerinin ya fiili olarak parti saflarına katılmaması ya da birkaç ay sonra partiyi tekrar terketmesi biçiminde boy gösteren dalgalanma (Fluktuation) adı verilen durumda ortaya çıkmaktadır. Partiye yeni katılan işçilerin çoğu henüz politik bakımdan

az eğitimlidir, henüz yeterince aktif ve disiplinli değildir. Parti örgütü onları savaşıma istekli komünistlere ve partinin aktif fonksiyonerlerine eğitmek için kendileriyle çok ilgilenmelidir. Ama tam da bu konuda eski parti üyeleri çoğu durumda pek az gayret göstermektedir.

Hareketin *illegal* olduğu ülkelerde Komünist Enternasyonal seksiyonlarının örgütsel büyümesine, polisin takip önlemleri ve örgüte provokatörlerin sızması korkusu kuvvetle ket vurmaktadır. Ancak kural olarak illegal seksiyonlarda yeni katılan üyeler daha iyi eğitilmiş, daha disiplinli ve daha aktiftirler. Ancak burada da büyük eksiklikler kendini göstermektedir.

Hücreler büyük çoğunlukla çeşitli politik sorunları tartışan politik örgütler değillerdir, fakat bu hiç de zorunlu gizli çalışmanın yol açtığı bir durum değildir. Hücreler çoğu zaman salt üye aidatlarını tahsil eden ya da parti fonksiyonlarını dağıtan örgütlerdir.

Birçok örgütte, hem legal hem de illegal seksiyonlarda, eski sosyal-demokrat işçilerin akışı karşısında nerdeyse *sekter* bir ürkeklik hüküm sürmektedir. Bu sekterlik Almanya'daki bazı örgütlerde öylesine ileri gitti ki, eski sosyal-demokratlar için ya belirli katılma koşulları tespit edildi, ya da özel hücrelerde toplandılar ve çoğu kez kendilerinden fazla yüksek politik taleplerde bulundu. Eski sosyal-demokratlar karşısında takınılan bu tavır, sosyal-demokrat kitleler içinde cereyan eden değişimin hiç kavranmadığını göstermektedir.

Bugün üçte ikiden fazlası, daha bir yıl önce Sosyal-Demokrat Parti'de bulunan ve şimdi Avusturya Komünist Partisi'nin sadık, bağlı ve aktif üyeleri olan yoldaşlardan oluşan Avusturya Partimizin örneği, bu değişimi kanıtlamaktadır. Ve bu sadece sosyal-demokrasinin eski sıradan üyeleri için değil, aynı zamanda eski sosyal-demokrat fonksiyonerler için de geçerlidir. Burada özellikle sevinçle vurgulamak isterim ki, bu Kongrede Avusturya seksiyonumuzun delegasyonu, önemli ölçüde daha 1934 Şubat'ına değin Sosyal-Demokrat Parti'nin ön-

de gelen fonksiyonerleri olan yoldaşlardan oluşmaktadır. *(Alkışlar.)* Tam da Avusturya delegasyonunun bileşimi, reformizmin çöküşünün ve sloganlarımızın zaferinin en iyi kanıtıdır.

Parti örgütümüzün temel ilkesi, kitlelerle en sıkı temas içinde olmayı ve savaşımı örgütlemek ve işçileri bu savaşıma katmak için varolan tüm olanaklardan yararlanmayı bilmek zorunda olmasıdır. Burada en önemli fabrikalardaki ve sanayi dallarındaki işçilerin tayin edici tabakalarına dayanmak zorundadır.

Burada, partilerimizin örgütleme çalışmasında tam da en fazla ihmal edilen iki son derece önemli görev alanını vurgulama istiyorum. Bu, *kadınlar ve gençlik arasındaki çalışmadır.* Onların devrimci savaşımına kazanılması için tam da bugün varolan durumda tüm ülkelerde en elverişli koşullar mevcuttur.

Komünistlerin başarılı kitle çalışmasının ve komünist partilerin kitleleri kazanmasının tayin edici önkoşulu, komünistlerin *sendikalardaki* ve işçi kitlelerini kucaklayan diğer örgütlerdeki çalışmasıdır. Bu örgütlerin üye kitlesini etkilemek sağlanmadan, komünist partilerin işçi sınıfının çoğunluğunu kazanmasının sözü bile edilemez.

Son zamanlarda İngiltere, Macaristan ve Polonya'daki Amsterdam sendikalarında ve Amerikan Sendika Birliği'ndeki çalışmamızda belirli bir canlanma görüldü. Bu daha şimdiden, reformistlerin, ne İngiltere'de ne de Birleşik Devletler'de "Kara Genelge" denilen genelgesinde komünistlerin dıştalanması direktifini uygulayamayacak durumda olmalarına yol açtı. Macaristan ve Polonya'daki çalışmamızla, faşistlerin sendikal örgütleri tasfiyesi zorlaştırıldı.

Son zamanda Avusturya ve Almanya'da aktif biçimde *Özgür Sendikaların yeniden kurulmasına* katılan komünistler de güçlü bir inisiyatif ortaya koydular. Ancak birçok komünist hâlâ, Amsterdam sendikalarını kendi örgütleri, güçlenmeleri

için somut çalışmamız gereken işçi sınıfının temel örgütlerinden biri olarak değil, sosyal-demokrasinin egemenlik alanı olarak görüyorlar.

Tüm işçi örgütlerinin faşistlerce yıkıldığı ülkelerde komünistler, eğer tüm legal ve yarı-legal olanaklardan yararlanmaz, İtalya ve Avusturya'da faşist sendikalarda, keza Almanya'da sözde "İşçi Cephesi" saflarında çalışmaz ve bu örgütlerde kitleleri etkilemek, onları yönlendirmek için mcadele etmezlerse, geniş içi kitlelerini kucaklayamayacaklardır.

Bizim proletaryanın çoğunluğunu komünist partisine kazanma mücadelesinde sloganımız şudur: *Daha geniş cephe, tüm kitle örgütlerinin içine daha derinlemesine!*

Parti içindeki çalışmamızda görev: *Partiyi güçlendirmek ve parti örgütlerinin politik düzeyini yüseltmektir.*

Komintern'in En Önemli Seksiyonları

Şimdi en önemli seksiyonlarımızdan bazılarının durumuna geliyorum.

Geçen yedi yıl içinde komünist partileri milyonlarca kitleye önderlik etmeyi öğrenmiş ve muazzam mücadele deneyimleri kazanmış bulunuyorlar. Komünist partilerin önemi, bütün ülkelerde muazzam ölçüde arttı. Seksiyonlarımız güçlendi.

Almanya Komünist Partisi, Alman proletaryasının 1933'teki yenilgisinden sonra burjuvaziye karşı mücadelesine bir gün bile ara vermeyen kapitalist dünyadaki bu en büyük Komünist Partimiz, illegaliteye itildi. O işçi hareketi tarihinde proletaryanın en büyük illegal partisidir. Teröre rağmen ve önderliğin bir bölümünün sekter anlayışını aşarak, Parti proleter kitleleri faşizme karşı ve yeni savaş hazırlığına karşı seferber ediyor, işçilerin günlük gereksinimlerinin karşılanması için mücadele ediyor. Nasyonal-sosyalistlerin önderlerinin Marksizmi yoketmiş olma yeminlerine rağmen Parti, sosyal-demokrat sahte Marksizmin ve demokratik hayallerin yıkılabileceğini, ama

Marksizmin yok edilemeyeceğini kanıtlamıştır. *(Alkışlar.)* Nasyonal-sosyalist rejimin uzun süreli sağlamlaşmasının sözü bile edilemez.

Daha bir buçuk yıl önce etkisi dar, propagandist bir grupçuk olan Avusturya Komünist Partisi, sosyal-demokrasinin iflasından sonra Avusturya proletaryasının en iyi geleneklerinin biricik mirasçısı ve önder partisi durumuna gelmiştir. *(Alkışlar)* Reformizmin kalıntılarına karşı, birleşik cephe uğruna, tüm devrimci işçilerin birleşik bir Komünist Partide toplanması uğruna mücadele ediyor.

VI. Dünya Kongresi sırasında sekter, ağırlıklı olarak göçmenlerden oluşan bir grup olarak ortya çıkan *İspanya Komünist Partisi*, birlik içinde ve mücadelede çelikleşmiş bir parti haline, İspanya devriminin gelişmesinde güçlü bir politik faktör haline gemiştir. *(Alkışlar.)* Sloganları giderek daha geniş kitleler tarafından benimsenmektedir. 1934 Ekim'indeki silahlı mücadelelerde o artık büyük bir politik rol oynuyordu.

Bu üç parti hakkında söylediklerimizi toparlayacak olursak, büyük bir onurla Alman komünistlerinin hayvanca terör koşulları altındaki müthiş metanet ve kararlılığını, keza İspanyol ve Avusturyalı komünistlerin sadece barikatlarda en ön saflarda dövüşmekle kalmayıp, aynı zamanda yenilgiden sonra da, zaman yitirmeksizin işçi kitleleri önünde proleter cephenin zayıflıklarını açığa çıkardıkları, reformizme karşı cephe oluşturdukları ve bununla gelecek zaferlerin temel dayanaklarını yaratmak üzere tüm proleterlerin birleşik cephesini oluşturdukları son derece önemli olsunu vurgulayabiliriz.

Şanlı Çin Komünist Partimiz geçen yedi yıl içinde sömürge ve bağımlı ülke halklarının mücadelesinde en ön mücadele safında yer aldı. 300.000'den fazla üyeye sahiptir. Bir Kızıl Ordu yarattı ve Çin imparatorluğunun önemli bir bölümünde iktidarı ele geçirdi. *(Alkışlar.)* Onun başarıları, yalnızca Komünist Enternasyonal'in sloganlarının sömürge ülkelerin geniş emekçi yığınlarına yol gösterebileceğini ortaya koyuyor. Ancak

partimiz Çin'de Kuomintang Çin'indeki emekçilerin çoğunluğunu henüz kazanamamıştır. En ileri sanayi merkezlerindeki emekçileri örgütlemeyi henüz başaramamıştır ve şu muazzam ve çok zor görev karşısında durmaktadır: Milli burjuvaziye ve Japon müdahalesine karşı mücadele içinde Sovyet devrimini Çin'in tümüne yaymak.

Sömürgelerde devrimci hareketin gelişmesinde muazzam öneme sahip bir başka olay da *Hindistan Komünist Partisi'nin kurulmasıdır. (Alkışlar.)*

Fransa Komünist Partisi, diğer emperyalist ülkelerin komünist partileriyle karşılaştırıldığında, en büyük başarılar kazanmıştır. Üye sayısını üç katına çıkarmış ve birleşik cephe taktiğini başarıyla uygulayarak, Fransa'da çok büyük ağırlığa sahip bir politik faktör haline gelmiştir. *(Alkışlar.)* Onun görevi, faşizmin saldırısına karşı, işçi kitlelerinin gündelik talepleri için tüm emekçilerin birleşik cephesini kuvvetlendirmek, faşizmin gelecek saldırılarını geri püskürtmek ve emekçileri faşizme karşı mücadeleden Sovyetler uğruna mücadeleye yükseltmektir.

İşçi Partisi'yle karşılaştırıldığında küçük bir örgüt olan *İngiltere Komünist Partisi,* üye sayısını üçte bir attırmış, Bağımsız İşçi Partisi'yle birleşik cephe kurulmasını sağlamış ve kitleler arasında başarılı çalışmasıyla ve birleşik cephe taktiğini doğru uygulamasıyla sendikal hareketteki ve böylece aynı zamanda tüm işçi sınıfı içindeki konumunu sağlamlaştırmıştır. O kitlelerin demokratik taleplerini destekliyor ve bunlar için mücadele ediyor, onların bir işçi hükümeti uğruna çabalarını destekliyor ve aynı zamanda yoksulluk ve sefaletten biricik çıkış yolu olarak bir proeter devrimin programını propaganda ediyor. Gene de İngiltere Komünist Partisi küçük bir örgüt olarak kalmıştır.

Birleşik Devletler Komünist Partisi, fraksiyon mücadelesinin aşılmasından sonra sayısal olarak önemli ölçüde büyümüş ve ekonomik kriz keskinleştiği ölçüde işçi sınıfının geniş

kitleleri içindeki, çiftçiler ve aydınlar arasındaki etkisini genişletmeye başlamıştır. Ancak işçi kitleleri içindeki etkisini daha da güçlendirmek için partinin kendisinin gelişmesi ve sendika hareketindeki pozisyonlarını sağlamlaştırması gerekmektedir. O şimdiye dek olduğunda daha enerjik bir biçimde burjuvaziye karşı olan tüm emekçi örgütlerinin bir koalisyonu olarak işçilerin ve köylülerin geniş bir kitle partisinin yaratılması mücadelesini sürdümelidir.

Son derece ağır bir terör altında çalışan *Japonya Komünist Partisi*, Japon emperyalizminin saldırısına karşı mücadeleyi Bolşevik tarzda örgütlemiş ve Çin'in emekçi kitlelerine ciddi destek sağlamıştır. Ancak hükümet terörü ve provokasyonlar partinin önemli ölçüde zayıflamasına yol açmıştır. Japon komünisleri daha başka başarılar elde edebilmek için sekter kalıntıları kararlılıkla ezmeli ve işçi sınıfının günlük çıkarları uğruna mücadele için tüm legal olanaklardan gerçekten yararlanmalıdırlar. Bu, aynı zamanda emekçi kitleleri gericiliğe karşı mücadeleye yöneltmek için Partinin politik ve örgütsel güçlendirilmesinin önkoşuludur.

Polonya Komünist Partisi, uzun yıllardır süren fraksiyon mücadelesini sadece aşmakla kalmamış, aynı zamanda VI. ve VII. Dünya Kongreleri arasındaki zaman zarfında üye sayısını üç katından fazlasına çıkarmış, politik etkisini genişletmiş ve doğru mücadele sloganları sayesinde büyük kitle hareketlerinin başına geçmeyi başarmıştır. *(Alkışlar.)* Birleşik cephe, Partiye geniş kitlelere daha da yakınlaşma imkanı vermiştir. O, kitleleri faşist diktatörlüğü devirmek için mücadele edecek olgunluğa getirmek ve onları bir Sovyet Polonya uğruna mücadeleye kalkıştırabimek için her legal olanaktan yararlanmak ve emekçi halkın demokratik hak ve özgürlüklerinin en son kalıntılarını savunmak zorundadır.

Çekoslovakya Komünist Partisi geçen yıllar içinde büyük kitle hareketleri yönetmiş ve politik ve örgütsel bakımdan sağlamlaşmıştır. İyi kitle çalışması sayesinde, sosyal-demokrat

önderlik tüm birleşik cephe önerilerini kategorik olarak geri çevirmesine rağmen, çok sayıda yerel sosyal-demokrat örgütle birleşik cephe oluşturabilmiştir. Partiye 850.000 oy getiren 1935 parlamento seçimlerinin sonuçları, Partinin işçi ve köylü kitleleri arasında önemli ölçüde artan etkisini göstermektedir. Parti, sermayenin saldırısına karşı, Çek ve Alman faşizmine karşı, Çek halkının devlet bağımsızlığını tehdit eden savaşa karşı ve Sovyetler Birliği'yle ittifak için birleşik cepheyi genişletmelidir. Aynı zamanda Alman, Ukrayna ve Slovak bölgelerindeki ulusal baskıya karşı mücadele etmelidir. Parti, kısmi talepler uğruna mücadeleyi örgütlemeyerek kitleleri burjuvaziye karşı mücadeleye, iktidar uğruna mücadeleye sevk etmelidir.

Ve son olarak, yoldaşlar, Enternasyonalizmin en büyük, önder seksiyonu, Lenin ve Stalin'in partisi, *Sovyetler Birliği Komünist Partisi* hakkında birkaç söz. *(Alkışlar.)*

Bu dönem zarfında Stalin yoldaşın önderliği altında o, dünya çapında önemli tarihi yeni zaferler kazanmıştır ve sınıfsız sosyalist toplumun kurulması için başarılı bir mücadele yürütmektedir. O, nasıl savaşacağımızın ve yeneceğimizin örneğidir.

Yoldaşlar, raporda Enternasyonalimizin yalnızca bazı en büyük partileri isimleriyle yer almıştır. Kongrede her seksiyon hakkında kısa bir raporun dahi ele alınması son derece zor olacaktır.

Leninist Yönetim Stili

Genel olarak sadece bir tek şeyi özellikle vurgulamak istiyorum: VI. Dünya Kongresi sırasında henüz katıksız propaganda grupları olan gittikçe daha çok sayıda parti, şimdi kitle partilerine dönüşmeye başlıyorlar ve ülkelerinde ciddi politik faktörler haline geliyorlar. Büyük ülkelerin tüm komünist partilerinde, ilkelerimize sadık *yönetimler* oluşmuş durumdadır,

bunlar kogrelerimizin ve plenumlarımızın kararları temelinde, ülkelerinin en karmaşık politik ve taktik sorunlarını bağımsız karara bağlayacak durumdadırlar.

Bu Komünist Enternasyonal *Yürütme Komitesi'nin işlevlerini* değiştirmekte ve KEYK'e faaliyetlerinin ağırlık noktası olarak uluslararası işçi hareketinin temel politik ve taktik yaklaşımını ortaya çıkarma çalışmasına kaydırma olanağını vermektedir, o burada tüm sorunların çözümünde elbette ki tek tek her ülkenin somut koşullarından yola çıkmak, tek tek partilerin iç örgütsel sorunlarına karışmaktan kaçınmayı kural haline getirmek ve tüm partilere ajitasyon ve propaganda sorununda gerçek Bolşevik önderliklerin sağlamlaştırılmasında ve dünya komünist hareketinin deneyimlerinden enternasyonal olarak yararlanmada yardım ederek destek olmak zorundadır.

Bugünkü durumun olağanüstü ciddiyetini ve sertleşmesini gözönüne alarak, Komünist Enternasyonal'in az çok büyücek tüm seksiyonlarının yetkili temsilcilerinin Yürütme Komitesi'nin, onun Prezidyum ve Sekretaryası'nın çalışmalarına daha aktif ve daimi katılımını acilen gerekli görüyoruz.

Bu, uluslararası önderliğimizin daha da güçlendirilmesi anlamına gelecek ve yönetimimizi, tüm çalışmamızı daha üst bir düzeye çıkaracaktır.

Çalışma stilimiz ve yöntemlerimiz politik durumdaki değişmelere bağlı olarak ve partilerimizin büyümesi ve güçlenmesiyle bağıntı içinde değişmektedir. VI. Kongremiz sırasında partilerimizin çoğu iç çelişkiler ve fraksiyon mücadeleleriyle birbirlerini yerken, bugün hiç bir zaman olmadığı kadar birlik içinde ve yekvücut durumda bulunuyoruz. *(Alkışlar.)*

Şimdi çalışmamıza çok daha büyük bir atılım kazandırmalıyız, ve şimdi ne ülkelerin iç ne dış politikalarında, ne de parti ve gruplar arasındaki karşılıklı ilişkilerinde, komünistlerin tarihsel gelişiminin tüm akışını etkilemek için dikkat göstermeyecekleri, tavır takınmayacakları sorun olmamalıdır.

Bu yeni çalışma stilimize ideal örnek, birleşik cephe yoluyla ve halk cephesi yoluyla, sol partileri bir sağ hükümet kurulmasına karşı direnmeye örgütleyen ve en geniş halk kitlelerini 14 Temmuz'daki anti-faşist gösteride birleştiren Fransa Komünist Partisi'nin çalışmasıdır.

Kudurmuş burjuva cephesine karşı emekçiler cephesinin güçlendirilmesi, kapitalizm cephesine karşı komünizm cephesinin güçlendirilmesi, komünistlerin aktivitesine, kendi ülkelerinin burjuvazisinin politikasındaki her değişiklikten, egemen sınıflar arasındaki her çelişkiden gericiliğe, faşizme ve savaş kışkırtıcılarına karşı koymak için yararlanma yeteneğine bağlıdır.

II. Enternasyonal Dönemi Sona Ermiştir

İşçi hareketi içinde *II. Enternasyonal* dönemi sona ermiştir. Kapitalist ülkelerdeki durum, zorluklarından bir çıkış yolu bulma yeteneğinde olmayan, kitlelerin sıkıntı ve açlığını hafifletme yeteneğinde olmayan dünya kapitalizminin durumu, reformizmin yeni bir yükselişinin, yeniden çiçeğe durmasının artık mümkün olmadığını göstermektedir. Tek tek ülkelerde kısa bir süre için sosyal-demokrat partiler pekişebilir, şurada burada hâlâ iktidara gelebilir ve burjuva hükümetlerine katılabilirler. Ancak bu artık kitleler bunun hâlâ sosyalizme götürdüğü hayaline sahip olduklarından dolayı olmayacak, bilakis yalnızca kitleler henüz kendilerini burjuvazinin egemenliğini yıkacak kadar güçlü hissetmedikleri ve bu yüzden, sosyal-demokrat hükümetlerin yardımıyla da olsa gericiliğin ileri atılımlarının durdurulabileceğine inandıkları için olacaktır.

II. Enternasyonal derin bir politik kriz geçirmektedir. Bu, dünyadaki tüm durumun sertleşmesinin yol açtığı, kitlelerin yeniden gruplaşmasının, onların burjuvaziye karşı mücadeleye yönelmesinin, devrime yönelmesinin yol açtığı dünya reformiminin krizidir.

Sosyal-demokrasinin ve tüm II. Enternasyonal'in krizi tüm sosyal-demokrat işçileri, tüm dürüst sosyal-demokrat fonksiyonerleri şu soruyla karşı karşıya bırakmaktadır: Şimdi ne olacak?

Biz II. Enternasyonal Yürütme Komitesi'ne tekrar tekrar sermayenin saldırısına, faşizme ve savaşa karşı birleşik cephe kurulmasını önerdik. Deklarasyonlar hazırlanması için değil, bilakis gerçek mücadeleyi hedefleyerek, 1933 yılında tek tek partiler arasında görüşmeler yapılmasını önerdik. Ne var ki II. Enternasyonal önerimizi reddetti ve görüşmelerin ancak iki Enternasyonal arasında yürütülebileceğini açıkladı. 1934 yılında II. Enternasyonal Yürütme Komitesi'ne somut, ortak eylemler hakkında doğrudan görüşmeler önerdik. Önerilerimiz yine reddedildi. 1935 yılında, 1 Mayıs'tan önce, II. Enternasyonal Yürütme Komitesi'ne yeniden birleşik cephe kurulmasını önerdik. Bu kez o, görüşmelerin Enternasyonaller arasında değil partiler arasında olabileceğini açıkladı.

II. Enternasyonal Ne İstiyor? Kitleleri Nereye Götürmek İstiyor?

İkisinden biri: ya artık halihazırda enternasyonal örgüt olarak hareket edecek durumda değildir, ya da proletaryanın birliğini sabote etmektedir. Eğer II. Enternasyonal önderleri, reformizm için zor olan bu dönemi atlatmayı umuyorlarsa, reformizm için konjoktürün bir kez daha geri geleceğine inanıyorlarsa, geniş işçi kitleleri önünde şunları açıklarız: Sosyal-demokrasinin reformizm için konjonktürün geri geleceği umudu içinde giriştiği her manevra, reformist önderler için yararsız ve içi sınıfı için felaket doludur.

Tüm sosyalistlere, tüm sosyalist partilere biricik doğru ve olanaklı yolu, biz komünistlerle birlikte birleşik cephe içinde faşizme, savaşa ve kapitalizme karşı sosyalizm için yürümeyi öneriyoruz.

Proletaryanın tüm devrimci güçlerinin, Marks ve Lenin'in öğretilerini sınanmış teorik ve örgütsel temelleri üzerinde birleşik bir devrimci partide birleşmesini öneriyoruz.

Önümüzde, tüm dünya komünistlerinin önünde en yüksek öneme sahip bir görev duruyor — kendi partisinin çalışmasıyla, burjuvazinin reformizmin düş kırıklığına uğrattığı kitleleri herhangi bir demagojiyle her türlü kandırma olanağının önünü alma görevi, proletaryayı birleşik cephe zemini üzerinde sermayenin saldırısına, faşizme ve savaşa karşı mücadeleye sevk etme, proletayayı devrime, Sovyet iktidarı uğruna mücadeleye kazanma görevi.

Yoldaşlar, şimdi raporumun son bölümüne, dünya gelişiminin ve dünya devriminin perpektifleri sorununa geliyorum.

5— Dünya Gelişiminin ve Dünya Devriminin Perpektifleri

Dünya gelişiminin perspektifleri nelerdir, dünya devriminin perspektifleri nelerdir? Kapitalist sistem kapitalizmin genel krizinin gelişmesiyle, dünya ekonomik kriziyle, emekçilerin giderek artan devrimcileşmesiyle ve birçok ülkede belirtileri görülen bir politik krizle ta temellerine kadar sasılmıştır.

Burjuvazinin güçleri zayıflamıştır, proletaryanın güçleri kuvvetlenmiştir. Dünya ölçeğinde güçler dengesi sosyalizmin lehine, kapitalizmin aleyhine değişmiştir.

SSCB — Dünya Proletaryasının Gururu ve Şerefi

Sovyet iktidarı dünya çapında sosyalizm uğruna mücadelede en güçlü ve en önemli faktör haline gelmiştir. SSCB Komünist Enternasyonal VI. Dünya Kongresi sırasında anılmaya değer bir büyük sanayii olmayan nispeten zayıf bir devletken, bugün Sovyetler Birliği ekonomik ve politik bakımdan güç fışkıran, gelişkin bir ağır sanayie ve en iyi çağdaş tekniğe dayanan bir sosyalist büyük güç haline gelmiştir.

Bugün SSCB tüm politikasıyla dünya kapitalizminin yazgısını ve dünya proletaryası ve sömürge ve bağımlı halkların kurtuluş mücadelesinin gelişmesini her geçen gün daha güçlü bir biçimde etkilemektedir. Tek ülkede sosyalizmin zaferinin önemi, yalıtık kalması olanaksız olan, bilakis tüm dünyada sosyalizmin zafer kazanmasına yol açacak olan bu zaferin dünya açısından taşıdığı önem, ifadesini Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin zaferinin dünyanın gelişimini ve kapitalist ülkelerdeki emekçi kitlelerin bilincini artan şekilde etkilemesinde bulmaktadır.

Kitlelerin sermayenin saldırısına, faşizme ve savaşa karşı devrimci mücadeleye yönelmesi anlamına gelen emekçi kitlelerdeki değişikliğe tayin edici ölçüde Sovyetler Birliği'nin başarılarının neden olduğuna bizce hiç kuşku yoktur. Bu başarılar, işçi sınıfının kendi gücüyle yeni, sosyalist bir toplumu inşa edecek durumda olduğunu, sosyalizmin emekçileri mutluluk, özgürlük ve refah içinde bir yaşama doğru götürdüğünü tüm dünyaya kanıtlamıştır.

Yeni, sosyalist ekonomik sistemin kapitalist sisteme üstünlüğü yeni, sosyalist toplum düzeninin burjuva sınıflı toplum düzenine üstünlüğü, SSCB ile faşist ülkeler arasındaki göze batan tezat, komünistlerin ciddi ve enerjik çalışmasıyla reformizmin kitle etkisini birkaç yılda yerle bir edecek olan güçtür.

SSCB'de sosyalizmin zaferi, aynı zamanda tüm dünyada sosyalizmin zaferinin önüne geçilemezliğini de kanıtlamaktadır.

En iyi çağdaş ve kollektif tarıma dayanan sosyalist ekonominin devasa üstünlükleri temelinde, toplumsal mülkiyetin sağlamlaştırılması temelinde emekçilerin maddi ve kültürel düzeyi olağanüstü bir hızla yükselmeye devam edecek ve Sovyetler Birliği'nin ekonomik ve politik gücü daha da gelişecek, Sovyet demokrasisi tüm emekçiler için daha da mükemmelleşecektir.

Sovyet ülkesi sürekli artan ölçüde tüm dünyanın önünde ileri kültür ve teknik ülkesi, barış ve tüm halkın mutluluğu ülkesi, demokrasi ve özgürlük ülkesi, her insanın kişisel yetenek ve özelliklerini tam geliştirme imkanına sahip olduğu büyük sosyalist ülke olarak duracaktır.

Tüm dünyanın emekçi kitleleri üzerinde etkimizin dev bir hızla artacağı, sosyalizmin zaferinin tüm ülkelerin işçilerini komünizme yönelteceği ve tüm dünyada sosyalizmin zaferine yol açacağı inancımızı, Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin zaferinden ve Sovyetler Birliği'nin sosyalizm yolunda hiçbir şeyle sınırlanmamış süregiden gelişme perspektifinden alıyoruz.

Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin yeni zaferler kazanması imkanını güvence altına almak için gereken tek şey barıştır. Kapitalist ülkelerdeki emekçileri aydınlatmak ve örgütlemek için gereken tek şey olanaklar, dünya ölçeğindeki zaferimizin tarihsel bakımdan kısa bir süre içinde güvencelenmesi için gereken tek şey sadece, komünistlerin sosyalizm mücadelesi davasına enerji, azim, özveriyle sarılmalarıdır.

Eğer ilk gerçek burjuva devriminden, 1789'daki Büyük Fransız Devrimi'nden, Avrupa'yı feodalizmin iktidarını yok eden bir burjuva devrimler dalgasının katettiği zamanın patlak vemesine değin tam 50 yıl bile gerekmediyse, o zaman ilk sosyalist devrimin, 1917 yılındaki büyük Ekim Devrimi'nin zaferinden tüm dünyada sosyalizmin zaferine değin daha büyük değil, fakat çok daha az süreler gerekmektedir.

Devrimci Kriz Olgunlaşmaktadır

Ancak kapitalist sistem, dünya tarih sahnesinden mücadelesiz çekilmeyecektir.

Kapitalist sistem zayıflamıştır, fakat kapitalizm, ekonomik kirizin en derin noktasından çıkmayı başarmıştır. Gene de krizin bu en derin noktasının aşılmasından üç yıl sonra —savaş hazırlıklarının üretimin büyümesi üzerindeki büyük etkisine rağmen— ülkelerin çoğunda üretim gene de kriz öncesi düzeyi-

ne ulaşmamıştır. Dünya ekonomik ilişkilerindeki gevşeme yüzünden dış ticaretin azalması son döneme kadar sürmektedir.

Kriz öncesi döneme oranla işsizliğin muazzam ölçüde artması, tüm emekçilerin yaşam standardındaki olağanüstü düşüş, köylü ülkelerde tarım krizi, ülkelerin ezici çoğunluğunda sanayideki sermaye yatırımlarının olağanüstü düşük düzeyi, devletin asalaklılığının muazzam artması, devletin vergiler biçiminde halkın gelirinin önemli bir bölümünü savaş hazırlıklarının finansmanı ve şişirilmiş devlet aygıtının bakımı için gaspetmesi durumu — tüm bunlar emperyalist ülkelerde iç pazarın kapasitesini güçlü bir biçimde azaltmıştır.

Üstüne üstlük, iç pazarda fiyatları yüksek tutmaya gayret eden tekelci tröst ve kartellerin muazzam güçlendirilmesi, pazarın genişletilmesini ve mal stoklarının emilmesini yavaşlatmakta ve mal stoklarının daha büyük bir hızla birikmesine yol açmaktadır. Yasaklayıcı gümrükler, serbest ticaret kalıntılarının tasfiyesi, ticaret savaşı, damping, sömürge pazarların kapasitesinin küçülmesi, sömürgelerde süregiden kriz, uluslararası kredi ve para sisteminin sarsılması — bütün bunlar uluslararası ilişkilerin yeniden tesisini ve dış ticaretin genişletilmesini engellemektedir. Ama bu sanayi üretiminde olası bir atılıma dar sınırlar çekmekte ve üretimde ciddi, tüm ülkeler için ortak bir atılımı olağanüstü zorlaştırmaktadır.

Sınıflar ve devletler arasındaki ilişkilerdeki genel gerginlik, doğrudan bir savaş tehdidi ve tam bir dizi ülkede politik bir kirizin belirtileri, ekonominin konsolidasyonuna ve bir ekonomik atılıma uygun olmayan bir teyakkuz durumu yaratmaktadır.

Tüm bu söylenenlerden, ekonomik krizin onun temeli üzerinde geliştiği kapitalizmin genel krizinin, kapitalist ekonominin ciddiye alınabilecek herhangi bir yükselmesini engelleyen ve çürüme sürecini arttırmaya devam eden, ekonomik gelişme için elverişsiz koşulların varolmaya devam edeceği bir durum yarattığı sonucu çıkmaktadır.

Bu nedenler yüzünden ülkelerin çoğunda, özel türde bir depresyonu sürüncemede bırakmaya devam etme yönünde belirgin eğilimler egemendir ve tek tek ülkelerde ve dallarda kısa süreli ve eşitsiz üretim artışına büyük bir olasılıkla bir ekonomik bunalımın nöbetleri eşlik edecektir.

Tüm kapitalist ülkelerde düzinelerce milyon işsizi açlığa ve nesli tükenmeye ve yüz milyonlarca işçi, köylü, aydın, kent küçük-burjuvazisi ve sömürge kölesini dilenci yaşamına mahkum eden bu özel tipte deprasyonun sürmesiyle karakterize olan iktisadi durum, bir avuç mali sermaye tekelcisi ile halkın sefalet ve umutsuzluk uçurumuna düşmüş ana kütlesi arasındaki uçurumu daha da derinleştirmişti.

Geniş halk kitlelerinde kapitalizme, kapitalist ekonomi ve devlet önderlerinin, krizden yeni bir refah dönemine doğru bir çıkış yolu bulma yeteneklerine duyulan inanç sarsılmıştır. Emperyalistlerin sömürgelerdeki otoritesi zayıflamış, burjuva toplumun tüm ekonomik, sosyal ve politik temelleri sarsılmış, öyle ki, bizzat egemen sınıflar bile anti-kapitalist demagojiye sığınmak zorunda kalmışlardır.

Bu, kapitalizm ve sosyalizm arasındaki karşıtlığı emekçi kitlelere en elle tutulur biçimde gösteren, ezilenlerin kendilerini ezenlere karşı mücadelesinin hızla keskinleştiği, kitlelerin kapitalist rejime karşı öfkesinin hızla arttığı, devrimci krizin olgunlaştığı ve gittikçe daha geniş proleter kitlelerin bilincinde kapitalizme saldırma düşüncesinin olgunlaştığı durumdur.

Ancak gene de bazı ülkelerde kapitalist ekonominin elverişsiz gelişme koşullarını aştıktan sonra geçici bir kalkınma daha gösterme ve bu ülkeler burjuvazisinin durumunda bir rahatlamanın görülmesi durumu ortaya çıkabilir.

Fakat kapitalist ekonomide böylesi bir kalkınma, kapitalizmin genel krizinin keskinleşmesi yüzünden bir stabilizasyona ve devrimci dalganın geri çekilmesine yol açamaz. Tersine bu, düzelen konjonktürden kâr sağlamak için birbiriyle yarışan

çeşitli burjuva gruplar arasındaki mücadeleyi güçlendirecek, pazarlar yüksek gümrük duvarlarıyla kapatıldığı için, nihayet herhangi bir ülkenin kalkınması, böylece artık bununla başa çıkamayan başka ülkelerin zararına gerçekleşeceği için, dünya arenasındaki mücadeleyi keskinleştirecektir.

Tüm bunlar bütün politik durumu sertleştirecek, savaş tehlikesi artacak, kitlelerin yarınlara güvensizlikleri azatmayacaktır. Bu, —önümüzdeki yıllarda ekonomik gelişme nasıl olursa olsun— kapitalizmin çürümesinin daha bugünden, artık kapitalizmin durumunda ciddi bir düzelme imkansız olacak kadar ilerlediği anlamına gelmektedir. Bu, kapitalizmin tüm gelişmesinin devrimci krizin olgunlaşmasına doğru yol aldığı anlamına gelmektedir.

Bir yandan kapitalist sistemin çökmesi, öte yandan Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin zaferi ve kapitalist ülkelerdeki emekçiler üzerindeki etkisinin artması, tüm dünyada emekçi kitleleri devrimcileştirmekte ve egemen sınıfların durumunu giderek daha güvensiz ve sallantılı hale getirmektedir.

Burjuvazi kendini zayıf ve tecrit olmuş hisssetmektedir. Burjuvazinin iktidarı gittikçe daha fazla sallanmakta, reformist, sosyal tabanı sallanmakta ve gittikçe zayıflamaktadır. Bu yüzden burjuvazi, iktiadarının gerçekleştirilmesinde kendisine hizmet vermiş olan demokratik maskesini artık daha fazla taşıyamamaktadır, bu maskeyi çıkarmak zorunda kalmaktadır. Burjuvazi —kendi dürtülerine değil, zorunluğa boyun eğerek— gittikçe daha büyük ölçüde, gittiçe daha çok ülkede, iktidarını korumayı, parlamenter yöntemden, emekçileri son demokratik hak kırıntılarından veçıkarlarını koruma hakalarından mahrum kılarak terörist, faşist yönetim biçimlerine geçerek sağlamaya çabalamak zorunda kalmaktadır.

Faşizm Savaş Demektir

Fakat otarki politikası, faşistler tarafından uygulanan, iç pazarı kitleleri soyup soğana çevirmek üzere tamamen yerli

burjuvaziye teslim etme ekonomik milliyetçilik politikası, dış ticareti ve para birimini daha da dezorganize etmektedir. Dünyanın yeniden paylaşılmasına yönelme militarist boyunduruğu güçlendirmekte, devlet maliyelerini giderek daha fazla sarsmakta, halkın gelirinin giderek daha büyük bir bölümünün savaş hazırlıklarının finansmanı için gaspedilmesine yol açmakta ve emekçi kitlelerin durumunu gittikçe daha kötüleştirmektedir.

Faşistlerin uç noktaya vardırdıkları şovenizm ve en büyük faşist ülkelerin savaş hazırlıkları, tüm kapitalist dünyada şovenizmin ve silahlanma hummasının güçlenmesine yol açmaktadır.

Fakat burjuvazinin faşist diktatörlüğü kurmayı başardığı yerlerde, baskı, haklardan yoksunluk, artan sömürü ve savaş kışkırtıcılığı yüzünden, faşizmin halkın yararına değil, bilakis salt finans oligarşisinin çıkarına çalıştığı konusunda, işçi kitlelerinin gözleri açılmaktadır. Orada kapitalizme, mücadelenin demokratik yollarına dair hayallerini yitirmiş kitlelerin hoşnutsuzluğu hızla artmaktadır. Orada faşist diktatörlüğün gizli karanlığında halk kitlelerinin faşizme duydukları öfke olgunlaşmaktadır.

Burjuvazinin saldırısı, faşist diktatörlük kurma çabaları, daha şimdiden Avusturya'da, İspanya'da, Fransa'da siyasi bunalımlara yol açmıştır. Şimdi, faşizmin kendisine ne getirdiğini her işçinin bildiği koşullarda, kitlelerin faşist diktatörlüğün kurulmasına karşı direnişleri günbegün güçlenecek, kitlelerin hoşnutsuzluğu gittikçe büyüyen ölçüde artacaktır.

Faşistlerin tüm politikası, parlamentarizm ve demokratik hak kalıntılarının hâlâ kalmış olduğu ülkelerde anti-faşist hareketin güçlenmesini sağlamaktadır. Böylece bu ülkelerin burjuvazisinin faşist diktatörlüğe geçmesi zorlaştırılmaktadır. Böylece emperyalist sistemin tümü giderek daha fazla dezorganizasyona uğramaktadır. Sloganımız şudur — Faşizme karşı mücadele.

Sosyalizm Barış Demektir

Biz, kapitalist ülkeler ve Sovyetler Birliği proletaryasının barış uğruna ortak mücadelesiyle savaşın önlenebileceğine eminiz.

Sovyetler Birliği'nin ve tüm ülkelerin emekçilerin mücadelesiyle emperyalistlerin yeni bir dünya katliamını zincirlerinden boşandırmalarını engellemek ve barışı korumak başarılırsa, bu sadece proletaryanın güçlerinde muazzam bir artışı kanıtlamakla kalmayacak, bilakis aynı zamanda Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin derinleştirilmesinin ve Sovyetler Birliği'yle kapitalist dünya arasında giderek büyüyen çelişkinin, emekçi kitlelerin devrimcileşmesinde muazzam bir artış sağlamasına da yol açacaktır.

Sovyetler Birliği'nin ve tüm kapitalist ülkelerin emekçilerinin barış mücadelesiyle savaş ancak belli bir süre ertelense bile, bu da proletaryaya kapitalist ülkelerdeki pozisyonunu daha iyi geliştirme, Sovyetler Birliği'nin gücünü daha da kuvvetlendirme ve emperyalistler arasındaki savaşı ya da emperyalistlerin Sovyetler Birliği'ne karşı savaşını başarılı, zaferle taçlandırılmış bir devrime dönüştürmek için daha uygun koşullar yaratma olanağı verecektir.

Fakat proletarya savaşı önleyemeyecek olursa, o zaman emperyalistlerin kışkırttığı yeni dünya savaşı, emperyalist haydutların Sovyetler Birliği halklarını yağmalama, bugün bağımsız olan küçük ve zayıf halkları köleleştirme, emperyalist güçlerin sömürgeleri ve nüfuz alanlarını paylaşma savaşı olacaktır. Savaş tüm emekçilere tanımlanması olanaksız bir sefalet getirecektir. Emekçiler buna katlanacaklar mı?

Japonya'nın Çin halkına karşı savaşı artık her iki ülkenin halk kitlelerinin için için kaynamasına ve Çin halkının en iyi unsurlarının Çin Kızıl Ordusu'yla omuz omuza ortak mücadele için birleşmesine neden olmuşsa, Almanya'nın savaş hazırlıkları tüm dünyada savaş karşıtı bir harakete neden olmuşsa, o zaman emperyalistlerin Sovyetler Birliği'ne karşı ya da emperyalistlerin kendi aralarındaki bir savaşın zincirlerinden boşandırılmasının, emperyalist sistemin tüm çelişkilerinin açıktan çatış-

masına yol açacağından ve bütün ülkelerin proleterlerini ve tüm dünya emekçilerini ve tüm halkları sınıf mücadelesini en yükseğe çıkarma durumuna getireceğinden hiç bir kuşku duyulamaz.

Emperyalistler tarafından savaş çıkartılması, tüm kapitalist dünyada devrimci krizin başlaması anlamına gelecektir.

Tüm dünya proleterlerinin görevi, devrimin zaferi için, emperyalist savaşın burjuvaziye karşı içsavaşa dönüştürülmesi için mücadele etmek olacaktır.

Bundan sonraki gelişme nasıl olursa olsun — o devrime doğru gitmektedir.

Devrimci kriz henüz olgun değildir, ama tüm dünyada olgunlaşmaktadır. Çılgın savaş hazırlıkları ve yeni yeni ülkelerde faşist diktatörlük kurma çabalarıyla burjuvazi durumu gittikçe keskinleştirmekte ve bu krizin olgunlaşmasını hızlandırmaktadır.

Lenin'in şu sözleri durumu karakterize etmektedir:

> "Burjuvazi aklını yitirmiş küstahlaşmış bir haydut gibi davranıyor, birbiri ardına aptallıklar yapıyor, durumu keskinleştiriyor ve kendi çöküşünü hızlandırıyor...Şimdi biz devrimci partilerin pratiğiyle, onların bu krizden devrimin başarısı için, zaferi için yararlanmak üzere yeterince hedef açıklığına, örgütlülüğe, sömürülen kitlelerle bağa, kararlılığa, yeteneğe sahip olduklarını 'kanıtlamalıyız.'"

İstediği kadar çürümüş olsun, hiçbir toplumsal düzen kendiliğinden çökmez, onu devirmek gerekir. Proletarye zaferi örgütlemeyi ve mücadeleyle elde etmeyi bilmiyorsa, hiçbir devrimci kriz proletaryaya zaferi armağan edemez.

Lenin-Stalin'in Bayrağı Altında Kapitalizme Saldırıya

Görevimiz, kapitalizme karşı ayaklanan bu emekçi kitleleri proletaryanın birleşik, devrimci bir ordusu olarak örgütlemek ve bunları kapitalizme karşı saldırıya yöneltmektir.

Dünya Kongremiz, tüm proleterlerin işçi sınıfı içindeki bölünmüşlüğü aşma; en geniş halk kitlelerini sermayenin saldı-

rısına, faşizme ve savaşa karşı harekete geçirebilecek yetenekte geniş bir birleşik cephe oluşturma isteklerini kuvvetlendirmelidir.

Dünya Kongremiz, proletaryaya, Marksizm-Leninizm'in sarsılmaz zemini üzerinde duran birleşik bir devrimci partiye giden yolu göstermelidir.

Tümümüz bu Kongre'den, proletaryanın ve tüm insanlığın yazgısının bize, bizim çalışmamıza bağlı olduğunun açık bilgisiyle çıkmalıyız.

Bu Kongre'den, yalnızca sömürücü sınıfların iktidarı devirme yolunun, yalnızca proletarya diktatörlüğünü ve Sovyet iktidarını kurmanın emekçi kitleleri sefalet, yoksulluk ve dehşetten kurtarabileceğinin açık bilgisiyle çıkmalıyız.

Proletaryanın bir dizi sınıf mücadelesinde henüz çok zayıf olduğu anlaşıldı, çünkü o bölünmüştü, çünkü komünist partileri henüz zayıftı.

Anın emri, Sovyet iktidarı uğruna mücadelenin önderleri olarak komünist partileri sağlamlaştırmaktır. Dünyada durum son derece gergindir. Her gün bizi büyük devrimci olaylarla, milyonlarca kitlenin kurtuluş hareketinin başına geçme zorunluluğuyla karşı karşıya bırakabilir. Biz komünistler, kitlelere krizden biricik çıkış yolunu gösteriyoruz, Sovyetler Birliği işçilerinin ve köylülerinin yolu, Sovyet iktidarı yolu.

Görevimiz, kitlelere bu yolu sadece göstermek değil, bilakis kitlelerle birlikte, kitlelerin başında bu yolda yürümektir.

Özgürlük için, barış için, ekmek için, Sovyet iktidarı için, sosyalizm için mücadeleye atılıyoruz.

Esas sloganımız, Sovyet iktidarı uğruna mücadeledir.

Bayrağımız Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in bayrağıdır!

Önderimiz Stalin'dir!

Bu bayrak altında — kitlelerin daha fazla içine, kitlelerle daha sıkı bağa, proletaryanın birleşik cephesini genişletmeye!

Komünistlerin, devrimci sınıfı milyonluk bir tek örgütlü politik ordu olarak kaynaştırın.

(Tezahürata dönüşen coşkun, dinmek bilmeyen alkışlar. Herkes ayağa kalkar.)

(Komünist Enternasyonal
VII. Dünya Kongresi, s. 27-85)

FAŞİZM ÜZERİNE TARTIŞMALAR BELGELER - II -